Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΙΜΑΤΑΙ Λ. 15 — ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ — ΤΙΜΑΤΑΙ Λ. 15

ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 9 Ἀπριλίου 1906 | ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ | ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 122—19

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ παραμορφωμένα, μὲ τὰ χείλη συνεσφιγμένα, μὲ τὰ μάτια ὑγρὰ καὶ ἐστραμμένα κάτω, πρὸς τὴν ἀνοιγομένην πρὸ αὐτοῦ ἄβυσσον, ὁ Γουλιέλμος Χάρτζ θὰ εὑρίσκετο βέβαια ὑπὸ τὸ κράτος ἀληθοῦς πόνου. Ἐγὼ πλησίον του ἐσεβόμην τὴν παρατεινομένην σιγήν του καὶ παρατηρῶν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὶ ἀντελαμβανόμην βαθύτερον πάντοτε τὴν συγκίνησίν του.

— Δυστυχισμένε, Ραϊμόνδο — ἐψιθύρισε τέλος πάντων, φέρων τὴν χεῖρά του εἰς τὸ μέτωπον.

Μὲ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐγυρίζαμεν μὲ βραδὺ βῆμα πέριξ τοῦ κρημνοῦ. Αὐτὸς ἐσιώπα ἐπί τινας εἰσέτι στιγμάς, οὔτε ἐγὼ εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοῦ ἀπευθύνω ἐρώτησίν τινα. Τέλος ἐφάνη κάπως καθησυχάσας· ἐσφόγγισε τὰ μάτια του τὰ γεμάτα δάκρυα καὶ εἶπε :

— Βλέπεις αὐτὰ τὰ μέρη ; Πρὸ δύο ἐτῶν τὰ περιέτρεχα διαρκῶς, διὰ νὰ ἀποδιώξω σκέψεις τινας μελαγχολικὰς καὶ ἀναμνήσεις λυπηράς . . . Ἡ ἰδιοσυγκρασία μου, κατὰ τὸ μᾶλλον εὔθυμος κατήντησεν ἐδῶ μελαγχολικὴ καὶ σιωπηρά. Πρὸ δύο ἐτῶν ἔχασα ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους καὶ πλέον ἀγαπητοὺς φίλους· καὶ ὅταν ἐνθυμοῦμαι τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο γεγονὸς αἰσθάνομαι τὴν καρδιά μου σφιγγομένην. Δὲν ἤκουσες, σύ, Ἰωσὴφ νὰ γίνεται λόγος διὰ τὴν ἱστορίαν αὐτήν ;

Ἔπειτα εἰς τὴν ἀρνητικήν μου ἀπάντησιν ἐπρόσθεσεν :

— Τότε ἂς τὴν διηγηθῶ ἐγὼ νὰ τὴν μάθῃς· ἂς καθήσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν βράχον, ἡ ἀνάμνησις θὰ μοῦ ἔλθῃ ζωηροτέρα.

Παρεδέχθη μὲ πολλὴν προθυμίαν.

Ὁ Γουλιέλμος ἐσφόγγισε τὸ μέτωπον του τὸ κάθυγρον ἀπὸ ἱδρῶτα, ἐφαίνετο ὅτι συνεκέντρωνε τὰς ἀναμνήσεις του καὶ ἤρχισεν ὡς ἑξῆς :

— Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγνώριζα τὸν Ραϊμόνδον Τιλσών, ἕνα ὡραῖον νεανίαν πλήρη ἰδιοφυΐας καὶ ἀγαθῆς θελήσεως.

Εἶχε μεγίστην κλίσιν πρὸς τὰς καλὰς τέχνας, εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ζωγραφικὴν μὲ πολὺ ἐνθουσιασμὸν καὶ κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ ζωγραφίζῃ τοπία καὶ ἄλλας συνθέσεις ἐκ τοῦ φυσικοῦ· πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον εἶχε καταφύγῃ εἰς τὴν ἐξοχήν, ὁπόθεν ἐλάμβανε τὰς ὡραιοτέρας ἐμπνεύσεις διὰ τὰ ἔργα του. Ἀκριβῶς δὲ ἐδῶ εἰς τὰ πέριξ καθ' ἑκάστην περιεπάτει καὶ ἐνεπνέετο.

Ἡ φιλία μας, ἡ ὁποία ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας μὲ ἔφερεν εἰς τὴν νέαν ταύτην κατοικίαν ὅπου τὸν ἐπεσκέφθην. Ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρῆκα μόνον· ἔζη μὲ κάποιον Ροδόλφον Σέϊπερν· νεαρόν τινα Πολωνόν.

Εἶχα ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦτο κάποτε ἀναφερόμενον ὄχι εὐφήμως ὑπὸ τοῦ φίλου μου· ἀλλὰ προσωπικῶς δὲν τὸν ἐγνώριζα. Ἐνθυμοῦμαι ἐν τούτοις ὅτι ὁ Ραϊμόνδος μοῦ τὸν εἶχε περιγράψῃ μὲ πολὺ σκοτεινὰ χρώματα, ὡς ἄτομον πολὺ ὕποπτον καὶ γεμᾶτο ἐλαττώματα.

Ὁ φίλος μου μοῦ διηγήθη πῶς τὴν προηγουμένην ἡμέραν τὸν εἶχε συναντήσῃ ὅλως εὐχάριστον ἐκ τῆς μεταβολῆς ἥτις εἶχεν ἐπέλθῃ εἰς αὐτόν. Ἐκεῖνος τοῦ εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν του, μακρὰν καὶ πλήρη περιπετειῶν ἱστορίαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του, συμβάντα πρό τινος χρόνου, ἔμενε μόνος εἰς τὸν κόσμον χωρὶς καμμίαν ὑποστήριξιν καὶ χωρὶς μέσα καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ζωγραφικήν. Ἀλλὰ αἱ ὀλίγαι εἰκόνες του ἀπεκρούσθησαν παντοῦ καὶ κατεκρίθησαν ὑπὸ τῆς ἀνοικτίρμονος κριτικῆς, μολονότι ὅλαι ἐτελείωναν μὲ τὴν σύστασιν ὅπως ἐπιδοθῇ μὲ περισσοτέραν προσοχὴν καὶ μελέτην εἰς τὸ ἔργον του, διὰ νὰ προοδεύσῃ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ.

Μὴ ἔχων ποῦ ἀλλοῦ νὰ στραφῇ ὁ Σέϊπερν, ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ Ραϊμόνδου, περὶ τοῦ ὁποίου ἤκουεν ὁλονὲν ὅτι οἱ θρίαμβοί του αὐξάνουν, καὶ νὰ κάμῃ ἔκκλησιν πρὸ τὴν φιλίαν—φιλίαν λίαν ἀμφισβητήσιμον ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ραϊμόνδον, ὅστις ἐπανειλημμένως ἐπροσεπάθησε νὰ τὸν ἀποφύγῃ. — Τὸν ἐδέχθη μολαταῦτα, ἐπειδὴ ἦτο φύσει φιλεύσπλαγχνος, τὸν ἐγκατέστησε δὲ εἰς τὸ οἴκημά του διὰ νὰ ἐργάζεται παρ' αὐτῷ καὶ σιγὰ—σιγὰ νὰ ἀποκτήσῃ φήμην, ὥστε νὰ δύναται νὰ ζῇ ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἔργων του.

Ὁ Πολωνὸς ἐνεκλείσθη εἰς ἓν διαμέρισμα τῆς οἰκίας τοῦ Ραϊμόνδου καὶ ἤρχισεν ἐργαζόμενος. Οὐδὲν τὸ ἔκτακτον παρουσίαζεν. Ἦτο μετρίου ἀναστήματος, μᾶλλον παχουλὸς καὶ μυώδης, ἐφαίνετο περισσότερον ἡλικιωμένος τοῦ Ραϊμόνδου· δὲν θὰ εἶχεν ὅμως περισσότερα τῶν τριάκοντα ἐτῶν.

Ὁ Σέϊπερν ἦτο πολὺ μανιώδης ἐραστὴς τῆς φωτογραφίας, εἶχε δὲ ἐφεύρῃ καὶ ἰδιαιτέραν μέθοδον εὐφυεστάτην ὥστε νὰ ἀποτυπώνῃ ἐπὶ τῶν πινάκων του τὰς εἰκόνας τῶν ζώων ἐκ τοῦ φυσικοῦ διὰ τῆς φωτογραφίας.

Πρὸς τοῦτο ἐτοποθέτει φωτογραφικὴν μηχανὴν ὡπλισμένην εἰς μέρη συχναζόμενα ὑπὸ ζώων ἀγρίων, κρύπτων αὐτὴν μεταξὺ τῶν κλάδων δένδρων ἢ θάμνων καὶ δένων ἔμπροσθεν αὐτῆς λεπτότατον νῆμα, τὸ ὁποῖον αὐτομάτως ἐπὶ τῇ διελεύσει τοῦ ζώου ἢ τοῦ πτηνοῦ ἐκόπτετο καὶ στιγμιαίως ἤνοιγεν ὁ φακὸς τῆς μηχανῆς καὶ ἀπετύπωνε τὴν εἰκόνα εἰς τὴν φωτογραφικὴν πλάκα. Σκοπὸς τῆς μεθόδου ταύτης ἦτο νὰ φωτογραφῇ τὰ ἄγρια ζῶα ἐκ τοῦ φυσικοῦ, χωρὶς αὐτὰ νὰ ὑφίστανται συγκίνησίν τινα ἢ φόβον, οὕτως ὥστε τὰ χαρακτηριστικά των νὰ ἔχουν ὅλην τὴν φυσικὴν ἔκφρασιν. Καὶ τὴν φωτογραφικὴν αὐτὴν εἰκόνα ἀντέγραφεν ἔπειτα ἐπὶ τοῦ πίνακος διὰ χρωμάτων.

Ὁ Ραϊμόνδος ἐνθουσιάσθη μὲ τὴν εὐφυεστάτην αὐτὴν μέθοδον τοῦ Πολωνοῦ φίλου του καὶ ἤρχισε νὰ καταγίνεται καὶ αὐτὸς μετὰ μεγίστου ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως, ὑπερτέρησε δὲ ἐν πολλοῖς τὸν ἐφευρέτην εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου. Μετά τινα καιρὸν ἐπῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν φίλον μου εἰς τὴν ποιητικὴν ἐκείνην ἐρημίαν καὶ εἶδα τὰ ἔργα τοῦ Πολωνοῦ, ἀλλὰ μολονότι εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐν τούτοις οἱ πίνακές του δὲν μοῦ ἔκαμναν καὶ πολλὴν ἐντύπωσιν ὑπὸ ἔποψιν τέχνης καὶ παραβαλλόμενοι μάλιστα μὲ τοὺς τοῦ Ραϊμόνδου ἐφαίνοντο περισσότερον ἐστερημένοι ψυχῆς.

Ἐξετάζων τότε τὰς εἰκόνας ἀμφοτέρων καὶ ἐκφέρων τὴν φιλικήν μου γνώμην διέγνωσα μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως ὅτι ὁ Πολωνὸς ἐφθόνει μέχρις ἀγρίου μίσους τὸν φιλόξενον Ραϊμόνδον. Ὅταν ὁ Ραϊμόνδος μᾶς ἐδείκνυε ἡμέραν τινὰ ἕνα πίνακά του ἐπὶ τοῦ ὁποίου μόλις εἶχε δώσῃ τὸν τελευταῖον χρωματισμόν, διέκρινα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ροδόλφου παράδοξον συσπασμὸν τῶν χαρακτηριστικῶν, ἐνῷ τὸ βλέμμα ἐξέπεμπεν ἀστραπὰς μίσους καὶ φθόνου. Παρετήρει μὲ ἀνεξήγητον ἀγριότητα τὸν Ραϊμόνδον. Ἀλλ' αὐτὸ ἔγινε τόσον ἀστραπιαίως ὥστε μόλις ἠδυνήθην νὰ τὸ ἀντιληφθῶ· αὐθωρεὶ ἡ ὄψις του προσέλαβε τὸν συνήθη χαρακτηρισμόν της, τόσον ὥστε τὸ πρὸ μιᾶς στιγμῆς προκαλέσαν τὴν ἔκπληξίν μου παράδοξον βλέμμα του μοῦ ἐφάνη ὡς προελθὸν ἐκ παρεξηγήσεως ἰδικῆς μου μᾶλλον.

⁂

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ραϊμόνδου μετὰ βραχεῖαν ἀπουσίαν· εὗρῆκα ὅλα ἄνω κάτω.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ εἶχεν ἐξέλθῃ οὗτος μόνος διὰ νὰ κάμῃ μίαν ἐκδρομήν, δὲν ἐφάνη πλέον. Εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν ὅλοι οἱ τῆς ὑπηρεσίας μηδὲ τοῦ Ροδόλφου ἐξαιρουμένου, ὅστις ἐφαίνετο ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἀπὸ τὴν πολλὴν λύπην. Αἱ ἀναζητήσεις ὅμως καὶ αἱ ἔρευναι ἀπέβησαν εἰς μάτην. Ἥνωσα καὶ ἐγὼ τὰς προσπαθείας μου μετὰ τῶν ὑπηρετῶν πρὸς ἀνεύρεσιν ἀγαπητοῦ φίλου του. πάντα ὅμως τὰ πέριξ εἰς μάτην ἀνερευνήθησαν.

Ὅταν κουρασμένοι καὶ ἀπηλπισμένοι ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν οἰκίαν, μία φοβερὰ εἴδησις μᾶς ἀνέμενε. Τὸ πτῶμα τοῦ Ραϊμόνδου ἀνευρέθη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀβυσσώδους κρημνοῦ, φρικωδῶς παραμορφωμένον, μίαν μάζαν σαρκῶν αἱμοσταζουσῶν. . . Θὰ εἶχε πέσῃ βεβαίως ἐξ ἀτυχήματός τινος.

Ἡ ἀστυνομία προσέτρεξεν εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος καὶ κατόπιν ἐπισταμένης ἐξετάσεως ἀπεφάνθη, ὅτι πρόκειται περὶ ἐγκλήματος, διότι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ ἀνεκαλύφθησαν προφανῆ σημεῖα πάλης.

Ἐγὼ ὅστις ἐξ ἀρχῆς εἶχα πιστεύσῃ ὅτι δυστύχημα ἁπλοῦν εἶχε συμβῆ, ἔμεινα ἔκθαμβος ἐπὶ τῇ γνώμῃ ταύτῃ τῆς ἀστυνομίας.

Πρὸ παντὸς ποῖος θὰ ἦτο ὁ δολοφόνος καὶ διὰ τί θὰ προέβαινε εἰς τὸ ἔγκλημα. Ὁ Ραϊμόνδος φύσει ἀγαθώτατος καὶ γλυκὺς πρὸς ὅλους δὲν εἶχε κανένα ἐχθρόν. Ἀποκλεισμένος δὲ τῆς ὑποθέσεως τῆς κλοπῆς ἔμενε μία καὶ μόνη ἡ τῆς ζηλοτυπίας,—ζηλοτυπίας ἐξ ἔρωτος ἢ διὰ τὴν τύχην. Ποῖον ἐκ τῶν δύο ;

Μία φοβερὰ ἀμφιβολία μοῦ ἐβασάνιζε τὸν ἐγκέφαλον καὶ μάτην κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἐκδιώξω αὐτὴν [illegible] κτλ.

Παρατηρῶν μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὸν Ροδόλφον δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω ἄλλο τι παρὰ βαθυτάτην λύπην καὶ εἰλικρινῆ συντριβὴν καρδίας. Ἡ ἀστυνομία ἐν τούτοις ἐξηκολούθει ἀλλ' εἰς [illegible] τῆς δολοφονίας, [illegible]

Ἀλλὰ τέλος πάντων συμβαίνει τι [illegible] φέρον εἰς φῶς λεπτομέρειαν ἀναμφισβήτητον τοῦ [illegible]

τρόπου καθ' ὃν ἔπεσεν εἰς τὴν ἄβυσον ὁ δυστυχὴς Ραϊμόνδος.

Ὁ Ραϊμόνδος, ὅπως σοῦ εἶπα, εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ τοποθετῇ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς ἔρημα μέρη, φωτογραφικὰς μηχανὰς ὡπλισμένας καὶ μὲ ἓν λεπτότατον νῆμα ἐμπρός, τὸ ὁποῖον κοπτόμενον κατά τινα τρόπον ἤνοιγε τὸν φακὸν τῆς μηχανῆς αὐτομάτως καὶ τὸ πρὸ τῆς μηχανῆς ζῷον ἀπετυποῦτο ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλακός. Τοιαύτη τις φωτογραφικὴ μηχανὴ ἦτο ἐστημένη εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ διότι ὁ Ραϊμόνδος εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἀπετέλει τὴν δίοδον λαγῶν καὶ ἄλλων τοιούτων ζῴων ὡς καὶ πτηνῶν. Πίπτων ἔκοψε τὸ λεπτότατον νῆμα καὶ ὁ φακὸς ἀπετύπωσε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. Ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς πλακὸς μετεωριζόμενος εἰς τὸ χάος καὶ πίπτων πρὸς τὸν βυθὸν τοῦ κρημνοῦ φυσικώτατα. Ἡ φωτογραφικὴ αὐτὴ πλὰξ μᾶς ἐδείκνυεν ὅτι ἐπρόκειτο ἁπλῶς περὶ δυστυχήματος καὶ ὄχι περὶ ἐγκλήματος· ἡσυχάσαμεν ὅλοι καὶ ἐγὼ ἀπέσυρα τὰς περὶ τοῦ Ροδόλφου ἀδίκους ὑπονοίας μου.

⁂

Ὁ Γουλιέλμος ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν πενθίμων ἀναμνήσεών του. Ἔπειτα ἐξηκολούθησεν.

Μίαν ἡμέραν ὀλίγον μετὰ τὸ δυστύχημα ἐπῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Ροδόλφον Σέϊπερν, γνωρίζων ὅτι θὰ ἀνεχώρει ἐντὸς ὀλίγου.

Τὸν εὗρῆκα καθήμενον εἰς τὸ γραφεῖόν του πρὸ μιᾶς εἰκόνος μεγάλων διαστάσεων. Πλησιάσας μόλις συνεκράτησα κραυγὴν ἐκπλήξεως· ἦτο μία ἔξοχος εἰκὼν τοῦ ἀτυχοῦς φίλου μου, πλήρης ζωῆς καὶ ἐκφράσεως. Ὡς βάσις τῆς εἰκόνος ἐχρησίμευεν ἡ πρασινάδα τοῦ τοπίου εἰς τὸ ὁποῖον εὗρεν οἰκτρὸν θάνατον.

Ἔμεινα ἐκστατικός. Ἀληθινὰ ὁ Ροδόλφος αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχεν ἐπιτύχῃ θαυμάσια νὰ φανῇ ὑπέρτερος ἑαυτοῦ. Οὐδέποτε ὁ χρωστήρ του εἶχε φθάσῃ τόσον εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν φυσικότητα. Ἐδυσκολευόμην νὰ πιστεύσω εἰς τὰ μάτια μου· τόσον ἡ φυσικότης μὲ ἐξέπληττε καὶ ἔμεινα ὄπισθεν τοῦ ζωγράφου θαυμάζων.

Ἐλαφρὰ κίνησις ἔκαμε τὸν Πολωνὸν νὰ στραφῇ πρὸς ἐμὲ καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετε τὴν ὑπογραφήν του εἰς τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ ἀριστούργημα.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἔμεινεν ἐκστατικός, σχεδὸν ἔκφρων καὶ ἔκαμε κίνημα διὰ νὰ κρύψῃ τὴν εἰκόνα. Ἀλλ' ἔπειτα ἐφάνη μεταβαλὼν γνώμην καὶ μοῦ ἔσφιξε τὴν χεῖρα τὴν ὁποίαν τοῦ ἔτεινα ἐκφράζων εἰς αὐτὸν μὲ θερμὰς λέξεις τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὸ ἔργον του. Τὰ χαρακτηριστικά του ἐφαιδρύνθησαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμψαν λάμψιν χαρᾶς.

— Τί τὰ θέλεις—εἶπε μὲ τόνον μετριοφροσύνης — τὸ χέρι εἰς ἡμᾶς ὁδηγεῖται ἀπὸ κάποια ἀόρατον δύναμιν, τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθήματος. Πιστεύω, ὅτι ὤφειλον εἰς τὸν ἀτυχῆ Ραϊμόνδον εὐγνωμοσύνην τινὰ καὶ τὴν ἀπέδωσα μὲ τὴν εἰκόνα αὐτήν, ἡ ὁποία ἐγράφη ὑπὸ τὸ βαθὺ αἴσθημα τῆς λύπης ποῦ μοῦ ἐπροξένησεν ὁ τραγικὸς θάνατός του.

— Μὰ εἶναι ἀριστούργημα ! — ἀνέκραξα ζωηρῶς, τοιαύτη ὥστε ἀξίζει νὰ λάβῃ θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων ἔργων.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ὁμιλίας μοῦ ἐφάνη ὅτι διέκρυνε καὶ πάλιν μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα διαγραφομένην εἰς τὴν μορφὴν τοῦ Πολωνοῦ τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τοῦ μίσους καὶ τοῦ φθόνου, τὴν ὁποίαν πολλάκις ἄλλοτε εἶχα διακρίνῃ ὅταν ὁ φίλος μου ἦτο ἀκόμη εἰς ζωήν· ὁ Ροδόλφος ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγον καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν ἤκουσα τίποτε περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' αἴφνης ἡμέραν τινὰ ἀνέγνωσα θερμοτάτους ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ αὐτοῦ ὡς μεγάλου καλλιτέχνου ὥστε ἡ προφητεία μου εἶχεν ἐπαληθεύσῃ. Τὸ στάδιον τοῦ Ροδόλφου ἤρχιζεν εὐρύ. Εἷς καλλιτέχνης ἀπωλέσθη ὁ Ραϊμόνδος καὶ εἷς ἄλλος δεινότερος ἀνεφάνη, ὁ Ροδόλφος Σέϊπερν.

⁂

Διὰ πολὺν καιρὸν ἔμενα μακρὰν ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά, τὰ ὁποῖα μοῦ ἀνεπόλουν τόσας τραγικὰς ἀναμνήσεις. Ἀλλὰ μίαν φοράν, κατὰ σύμπτωσιν περνῶν ἐδῶ πλησίον, ἠθέλησα νὰ τὰ ἰδῶ καὶ πάλιν [illegible]. Καὶ ἐκάθησα ἐδῶ εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἀναπολῶν τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς φίλου μου. Παρατηρῶν τὰ πέριξ μὲ περιέργειαν καὶ ἐνδιαφέρον διέκρινα πολὺ πλησίον μου μεταξὺ [illegible] θάμνων [illegible] τὸ βάθος τοῦ θάμνου ἦτο [illegible]. Ἐπλησίασα καὶ εἶδα μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἐκεῖ μέσα ἦτο μία φωτογραφικὴ μηχανή! Καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ τὴν ἀναγνωρίσω ὡς μίαν ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας μετεχειρίζετο ὁ ἀτυχὴς φίλος μου Ραϊμόνδος. Μετέφερα εἰς τὴν οἰκίαν μου τὴν μηχανὴν καὶ ἐφρόντισα νὰ ἀναπτύξω τὴν φωτογραφικὴν πλάκα, ἥτις εἶχεν ἀποτυπώσει κάτι βεβαίως. Ὡς ἐννοεῖς πολὺ καλὰ ὁ Ραϊμόνος τὴν εἶχε βάλει ἐκεῖ διὰ νὰ ἀποτυπώσῃ τὴν εἰκόνα κανενὸς ζώου ἀγρίου καὶ φαίνεται ὅτι καθὼς θὰ ἐτοποθέτει αὐτὴν ἔπεσεν εἰς τὸ βάραθρον καὶ συνετρίβει. Κλεισθεὶς εἰς τὸν σκοτεινόν μου θάλαμον μετεχειρίσθην διαδοχικῶς τὰ ἀναγκαῖα ὑγρὰ ὅπως ἀναπτύξω τὴν φωτογραφικὴν πλάκα, μετά τινος δὲ τρόμου ἤρχιζα σιγὰ-σιγά, ἐφ' ὅσον ἡ εἰκὼν διεφαίνετο, νὰ διακρίνω τρομακτικὴν εἰκόνα! Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὴν φωτογραφίαν;

Ταῦτα λέγων ὁ Γουλιέλμος Χάρτζ ἐξήγαγεν ἐκ τῶν κόλπων φωτογραφίαν καὶ μοῦ τὴν ἐπέδειξεν. Ἡ φωτογραφία παρίστανε δύο παλαίοντας εἰς τὸ χεῖλος ἑνὸς κρημνοῦ. Ὁ εἷς εἶχεν ἁρπάξῃ τὸν ἄλλον καὶ τὸν ἔσπρωχνε πρὸς τὴν ἄβυσσον ἀγριωπός, μὲ λυσσαλέον βλέμμα. Ὁ ἄλλος ἀπηλπισμένος, κατέβαλλεν ὑστάτην προσπάθειαν νὰ συγκρατηθῇ . . .

— Βλέπεις ἐδῶ ; Αὐτὸς ὁ ἄγριος, ὁ ἀπαίσιος ποῦ σπρώχνει παρὰ τὸν κρημνὸν εἶνε ὁ Ροδόλφος· ὁ ἄλλος, τὸ θῦμα, τὸ ὁποῖον πίπτει εἰς τὸν κρημνὸν εἶνε ὁ Ραϊμόνδος. Ἐνόησας τί συνέβη ; Ὁ ἀπαίσιος Πολωνὸς τὸν εἶχε δολοφονήσῃ !

⁂

Μετὰ τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀποκάλυψιν, τὴν ὁποίαν ὀφείλω εἰς τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν, ὡρκίσθην νὰ ἐκδικηθῶ τὸν ἀτυχῆ φίλον μου. Ἐφρόντισα νὰ μάθω ποῦ διαμένει καὶ μετέβην μίαν ἡμέραν, ἀγγελθεὶς μάλιστα διὰ τοῦ ὑπηρέτου ὑπὸ ἄλλο ὄνομα, φοβηθεὶς μήπως δὲν γίνω δεκτός. Εἰσήχθην εἰς ἕνα ἀντιθάλαμον καὶ ἀνέμενα τὸν καλλιτέχνην, ὅττις ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχε καταστῆ ἔνδοξος. Περιφέρων τὰ βλέμματά μου εἰς τὰ ἔπιπλα τοῦ δωματίου ἐσταμάτησα ἐπὶ τῆς εἰκόνος, τὴν ὁποίαν εἶχα ἴδῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ραϊμόνδου καὶ τὴν ἐγνώριζα ὡς ἰδικήν του. Ἐπλησίασα καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἀνέγνωσα κάτωθεν τῆς εἰκόνος τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ροδόλφου ! Ἄ ! τώρα ἐνόησα πῶς ὁ ἀδέξιος οὗτος μετεβλήθη εἰς μέγαν καλλιτέχνην ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ραϊμόνδου ! Ἁπλούστατα εἶχε φροντίσῃ νὰ τοῦ κλέψῃ καταλλήλως ὅλας τὰς εἰκόνας, προφασισθεὶς ὅτι θὰ τὰς ἔστελλεν εἰς κάποιαν ἔκθεσιν· καὶ ἔπειτα τὸν ἐδολοφόνησεν !

Ἦλθε τέλος πάντων ὁ Ροδόλφος.

Δὲν εἶχεν ἀλλάξῃ, ἁπλῶς μόνον εἶχε γηράσῃ ὀλίγον.

—Τί βλέπω ; ὁ κύριος Γουλιέλμος Χάρτζ ;

—Ἀκριβῶς. Βλέπω ὅτι μὲ ἀναγνωρίσατε πολὺ καλά. Ἐνόμιζααε μὲ εἴχατε λησμονήσῃ. Ὥστε οὔτε τὸν δυστυχῆ φίλον μου τὸν Ραϊμόνδον Τύλσων δὲν θὰ ἐλησμονήσατε . . .

Ὁ Πολωνὸς ἐταράχθη βιαίως.

— . . . ὁ ὁποῖος ἔπεσε, καθὼς γνωρίζετε, εἰς ἕνα κρημνόν. Ὁ θάνατός του ὅμως δὲν ἦτο τυχαῖος, ὅπως ὅλοι τὸ ἐπίστευσαν καὶ τὸ πιστεύουν μέχρι τοῦδε . . .

Ὁ Ροδόλφος Σέϊπερν ἔγινε κάτωχρος καὶ ἐπιάσθη ἀπὸ μίαν καρέκλαν διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

— . . . . Ἀλλὰ εἶναι ἔργον δολοφονικόν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ ἐγκλήματός σου ἠγρύπνει καὶ μᾶς ἀπέδωσε τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, ἐνῷ σὺ ἐνόμισες ὅτι κανεὶς δὲν σὲ βλέπει. Ἰδοὺ ὅμως, παρατήρησε ἐδῶ.

Καὶ ἐξήγαγον τὴν φωτογραφίαν τοῦ ἐγκλήματός του.

Ὁ Ροδόλφος, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔμενεν ἀκίνητος, ὠχρότατος, αἴφνης ὁρμᾷ ἐναντίον μου ἄγριος, ἀφρίζων.

— Γνωρίζεις τὸ μυστικόν μου, ἐφώναξε δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ζήσῃς.

Ἐγὼ ὅμως ἤμουν ἕτοιμος πρὸς τοιαύτην ἐπίθεσιν καὶ δὲν εἶμαι ἄλλως τόσον ἀδύνατος διὰ πάλην. Ἀλλ' ὁ ἀντίπαλός μου ἐφαίνετο χαλυβδίνου ἀντολῆς καὶ ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι μήπως μέχρι τέλους μὲ καταβάλῃ. Ἀλλ' ἐνέτεινα τὰς δυνάμεις μου καὶ ἀπέκρουσα αὐτόν, ὁπότε καθ' ἣν στιγμὴν εὑρισκόμεθα συμπεπλεγμένοι εἰς ἀγρίαν πάλην, αἴφνης τὸν βλέπω νὰ μὲ ἀφίνῃ ὅλως ἐλεύθερον καὶ ἐκβάλλων νευρικὸν γέλωτα ἤρχισε νὰ μὲ προσβλέπῃ μὲ φαιδρὰν γαλήνην καὶ ἠρεμίαν. Πρὸς στιγμὴν δὲν ἐνόησα τί συνέβαινεν, ἀλλ' ἀμέσως ἐκ τοῦ νευρικοῦ του γέλωτος καὶ τῶν ἀσυναρτήτων φράσεών του δὲν ἐβράδυνα νὰ ἐννοήσω ὅτι εἶχε παραφρονήσει [illegible]

Σήμερον εὑρίσκεται ἔγκλειστος εἰς τὸ φρενοκομεῖον, πάσχων ἀνίατον παραφροσύνην, ἡ ὁποία πολὺ ταχέως θὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν γενικὴν παράλυσιν καὶ τὸν θάνατον.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΤΩΝ ΕΞΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΑΓΕΙΩΝ

Ἀνακάλυψις ἀρχαίου σχεδιαγράμματος. — Οἱ ἐξορκισμοί, αἱ Σολωμονικαί, αἱ δεισιδαιμονίαι καὶ ὁ κομπογιανετισμὸς τοῦ μεσαιῶνος

Μία σπουδαιοτάτη καὶ περιεργοτάτη ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις ἔγεινε κατ' αὐτὰς εἰς τὰ ἀνασκαπτόμενα ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου Ρωμαϊκοῦ Θεάτρου τῆς ἐν Καμπάνῃ Ἰταλικῆς πόλεως Μπενεβέντο. Ἀνευρέθη ἀνάγλυφος πλάξ παριστάνουσα σκηνὴν μαγείας καὶ ἐξορκισμῶν· μίαν στρίγλαν καὶ διάφορα ζῷα δρακοντοειδῆ, τρομακτικά, καὶ ἕνα νέον γυμνὸν ἐνώπιον τῆς μαγίσσης —τῆς στρίγλης—ὑφιστάμενον τὸ μαρτύριον τῆς μαγγανείας.

*

Ἡ πόλις Μπενεβέντο καὶ σήμερον ἔτι διατηρεῖ τὰς παραδόσεις περὶ φαντασμάτων, ἐξωτικῶν καὶ στριγλῶν, ἐπιδεικνύεται δὲ ἀκόμη ἐν μέρος, ὡς κέντρον μαγικῶν ἐνεργειῶν καὶ συνεδριάσεων τῶν φαντασμάτων. Διόλου λοιπὸν παράδοξον, ὅτι ἀνευρέθη ἡ περίεργος αὐτὴ πλάξ, ἡ δεικνύουσα πολὺ ἀρχαίαν τὴν περὶ φαντασμάτων καὶ ἐξωτικῶν παράδοσιν τῆς μαγικῆς ταύτης πόλεως.

*

Ἰδοὺ περίληψις ἱστορικὴ τῶν περὶ μαγειῶν παραδόσεων τῆς πόλεως ταύτης:

Κατὰ τὰ περίφημα *Σάββατα*, ἡμέραν ὡρισμένην διὰ τὰς μαγείας καὶ τοὺς ἐξορκισμούς, αἱ στρίγλαι, αἱ μάγισσαι, αἱ ἐξορκίστριαι καὶ ὅλαι αἱ σχετιζόμεναι μὲ τὴν μαγείαν καὶ τὴν Σολωμονικὴν—ἕνα μυθικὸν βιβλίον, πραγματευόμενον περὶ μαγείας,—ἦσαν δὲ αὐταὶ κατὰ περίεργον σύμπτωσιν ὅλαι γυναῖκες, συνήρχοντο εἰς συμπόσια λαμπρότατα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔτρωγον, ἔπινον, ἐχόρευκν, ὠργίαζαν παντοιοτρόπως, διαπράττουσαι πᾶν τὸ ἀντιχριστιανικόν! Καὶ εἰς τὴν ἐξωφρενικὴν ταύτην κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν τῷ ἐξάλλῳ παροξυσμῷ των εὑρίσκοντο, ἐπροφήτευον τὰ μέλλοντα, ὡμίλουν ἀρχαίας γλώσσας, τὴν ἑλληνικήν, τὴν ἑβραϊκήν, τὴν λατινικὴν καὶ εὑρίσκοντο ἐν γένει εἰς κατάστασιν προφητικῆς ἐμπνεύσεως.

*

Καὶ οἱ ἐξορκισμοὶ τότε ἐζετελοῦντο, ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ· αἱ δὲ λαμβάνουσαι μέρος εἰς τὰ συμπόσια αὐτὰ ἔπρεπε πρῶτον νὰ ὑποβληθοῦν εἰς ὡρισμένην δίαιταν, διὰ νὰ *ἀποπνευματοποιηθοῦν*, καὶ νὰ καταστοῦν ἱκαναὶ νὰ διαβλέψουν τὸ μέλλον. Ἡ δίαιτα αὐτὴ συνίστατο εἰς τεσσαρακονθήμερον νηστείαν· τὴν πρώτην ἑβδομάδα, ἔτρωγον καθ' ἡμερόνυκτον μόνον ἕνα κομμάτι σκληρὸ ψωμὶ ψημμένον εἰς στάκτην πυρακτωμένην καὶ ἔπινον νερὸ ἁγιασμένο· τὰς ἄλλας ἑβδομάδας ἔτρωγον καὶ κάτι περισσότερον, ἀλλ' ἄπαξ τοῦ ἡμερονυκτίου ἀποφεύγουσαι ὡρισμένα φαγητά, ὡς τὸ χέλι, τὸ χοιρινὸ καὶ ἄλλα τινά. Δὲν ἐπλύνοντο παρὰ μὲ νερὸ ἁγιασμένο.

*

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τοῦ μεσαιωνικοῦ σκότους καὶ τῆς ἀμαθείας, ὅλας τὰς ἀσθενείας, ἰδίως δὲ τὰς ψυχικάς, τὰς ἐξ ἐρωτικοῦ πάθους προερχομένας, ἀπέδιδον εἰς τὰ κακὰ δαιμόνια καὶ διὰ τοῦτο κατέφευγον εἰς τὰς στρίγλας καὶ τὰς ἐξορκιστρίας, αἱ ὁποῖαι διὰ διαφόρων μαγγανειῶν καὶ ἐξορκισμῶν ἐξέβαλλον τὰ δαιμόνια ἐκ τοῦ σώματος τοῦ πάσχοντος ἀνθρώπου.

Καὶ ὄχι μόνον ὁ κοινὸς ὄχλος ἀλλὰ καὶ πεπαιδευμένοι καὶ κοινωνικῶς κατέχοντες ὑψηλὴν θέσιν ἐπίστευον εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν δαιμόνων τότε. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν τὸν Ἰωάννην Μποδῖνον, σύμβουλον τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσών, ἰατρὸν τοῦ Ἑρρίκου τρίτου, καὶ διάσημον Γάλλον ἀριστολόγον, ὅστις ἐπίστευεν, ὅτι πράγματι τὰ δαιμόνια ἐπιφέρουν διαφόρους νόσους εἰς τὸν ἄνθρωπον!

Ἀλλὰ πρέπει ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἀπὸ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ Μποδῖνου ἐσχηματίσθη πεποίθησις, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν κατεργαριὲς καὶ τσαρλατανισμοί, τῶν διαφόρων ἐπιτηδείων, οἱ ὁποῖοι ἐπωφελούμενοι τῆς ἀγνοίας καὶ ἀμαθείας τοῦ πλήθους ἐξεμεταλλεύοντο αὐτὸ παντοιοτρόπως. Καὶ ἐπῆλθεν ὡς ἀντίδρασις ἡ ἀπηνὴς τῶν διαφόρων μάγων καὶ μαγισσῶν κατακδίωξις, ἀπὸ τῶν χρόνων ἰδίως Φραγκίσκου τοῦ Α', ὁπότε τὰ δυστυχῆ αὐτὰ ὄντα ὑφίσταντο μαρτυρικὸν θάνατον καιόμενα δημοσίᾳ ἢ σταυρούμενα.

*

Μέγα μέρος τῶν δεισιδαιμονιῶν τούτων διέσωσαν καὶ κατέστησαν πιστευτὸν τὰ περὶ τοῦ μυστηριώδους προσώπου τοῦ Μέσμερ διαδοθέντα τότε καὶ κυκλοφορήσαντα, σχετικῶς μὲ τὰς θεωρίας του, τὰς περὶ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ καὶ ὑπνωτισμοῦ ἐξενεχθείσας. Εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀμαθοῦς ὄχλου παριστάνοντο μεγαλοποιημένα φοβερὰ τὰ πράγματα. Ἀλλὰ κυρίως δὲν ἐπρόκειτο εἰμὴ περὶ φαινομένων φυσιολογικῶν, τὰ ὁποῖα οἱ τότε ἐπιστήμονες ἐπίτηδες ἐκράτουν μυστικὰ καὶ ἀπέκρυπτον τὴν ἀλήθειαν τῶν προέλευσιν διὰ νὰ προκαλοῦν ἔτι μᾶλλον τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν κατάπληξιν.

Σπουδαῖον ρόλον ἔπαιξαν καὶ τὰ ὑπνωτικὰ καὶ τὰ ὀπιοῦχα φάρμακα, τὰ ὁποῖα πινόμενα ἐμέθυσκον ὅπως σήμερον τὸ χασίς.

*

Καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοιούτων θεωριῶν ἐμορφοῦντο συστήματα ψυχοθεραπευτικὰ καὶ συγγράμματα ἐγράφοντο πραγματευόμενα περὶ ἐξορκισμῶν καὶ ἐξαγωγῆς δαιμονίων ἐκ τοῦ σώματος τῶν πασχόντων μὲ συνταγὰς μυστηριώδεις καὶ φράσεις καββαλιστικάς. Ὁ ἰατρὸς Μερκλῖνο· κατὰ τὸ ἔτος 1698 περιγράφει σειρὰν ἀσθενειῶν καὶ φαινομένων παθολογικῶν ὀφειλομένων εἰς τὴν ἐπήρειαν ἐξορκισμῶν καὶ βασκανειῶν ἐκ μέρους μάγων καὶ μαγισσῶν.

Ἐπιστεύετο προσέτι, ὅτι τὰ ἐξωτικὰ ἠμποροῦσαν νὰ σηκώσουν εἰς τὸν ἀέρα τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους δυνάμει ἐξορκισμῶν ἢ ἄλλων αἰτιῶν θὰ ἐλάμβανον ὑπὸ δυσμένειαν. Καὶ ἐγράφησαν βιβλία πολλὰ φιλοσοφικὰ καὶ ἀντιρρήσεις διάφοροι ἔγιναν μεταξὺ τῶν σοφῶν τῆς ἐποχῆς διὰ τὸ πέταγμα, τὴν ἀνύψωσιν αὐτὴν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν ἀέρα—γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς ἀναμφισβήτητον!

*

Ἀναφέρονται περιεργότατα παραδείγματα ὑπὸ τῶν συγγραφέων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης περὶ μυστηριωδῶν ἐξαφανίσεων, περὶ μετατοπίσεως ἑκατοντάδας ὅλας χιλιομέτρων διαφόρων ἀτόμων καθ' ὕπνους, περὶ ἄλλων τοιούτων φαινομένων, τὰ ὁποῖα ἡ λαϊκὴ φαντασία ὅλων τῶν λαῶν περιβάλλει μὲ τὸν πέπλον τοῦ ὑπερφυσικοῦ, ἐνῷ συνήθως πρόκειται περὶ τηλεπαθητικῶν φυσιολογικῶν φαινομένων, καὶ περὶ νευρικῶν παρακρούσεων ἀνεξηγήτων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Τοιαῦται παραδόσεις σώζονται εἰσέτι παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν λαῶν τῆς Γῆς, ἡ δὲ πόλις Μπενεβέντο δὲν ἔχει βεβαίως τὸ μονοπώλιον αὐτῶν. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἡ ἀνεύρεσις τῆς πλακὸς μὲ τὴν παράστασιν ἐξορκισμοῦ μιᾶς στρίγλας, ἀποτελεῖ ζωντανὸν ἀληθῶς μνημεῖον τῶν μεσαιωνικῶν θρύλλων περὶ μαγείας καὶ ἐξωτικῶν.

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ

Τὸ ἤλεκτρον, ἢ κοινῶς **ἄμπρα** *ἢ* **κεχριμπάρι,** *ἀείποτε ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν περίεργον χρυσοκίτρινον ὄψιν του καὶ τὰς μοναδικάς του ἰδιότητας. Ὁ Θαλῆς ἐκ τῆς μελέτης αὐτοῦ ὡρμήθη καὶ ἀνεκάλυψε τὴν μυστηριώδη δύναμιν, ἥτις ἐξ αὐτοῦ ἐκλήθη ἠλεκτρισμός.*

Ὁ Ἀριστοτέλης θέλων νὰ δώσῃ ἐξήγησιν τῆς παραγωγῆς τῆς οὐσίας ταύτης εἶπεν ὅτι παράγεται ἐκ τῶν φυτῶν κατ' ἄγνωστον ἐν τῇ φύσει μεταμόρφωσιν. Ὁ Ἀβερρόης ἐπίστευεν ὅτι εἶναι ἓν εἶδος κάμφορας.

Ὁ Θεόφραστος ἐθεώρει τὸ ἤλεκτρον καρπὸν ἀγνώστου τινὸς ὑποβρυχίου φυτοῦ.

Ὁ Διοσκουρίδης ἔλεγεν ὅτι εἶναι πρωΐαν κάποιας ἀκακίας.

Ὁ Μπυφὼν ἐγράψεν ὅτι πιθανὸν νὰ ἦναι κηρὸς εἴδους τινὸς μυρμήκων σκληρυνθεὶς ἐν τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων.

Ἤδη ὅμως οἱ σεβαστοὶ γεωλόγοι, καθὰ ἀναφέρει τὸ «Scientific American», βεβαιοῦν, ὅτι τὸ ἤλεκτρον παρῆχθη ἐκ τῆς στερεοποιήσεως ρητίνης τινὸς παραχθείσης ἔκ τινος ρητινοφόρου δένδρου τῶν προκατακλυσμιαίων χρόνων.

Τὰ ρητινοφόρα αὐτὰ δένδρα ἐν τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων ἐτάφησαν ὑπὸ τὴν γῆν ἕνεκα διαφόρων λόγων, ἡ δὲ ρητίνη αὐτῶν στερεοποιηθεῖσα ἀπετέλεσε τὸ σημερινὸν ἤλεκτρον, τὸ ὁποῖον εἰς τόσην χρῆσιν σήμερον εὑρίσκεται.

Ἡ γνώμη αὕτη ἐξ ἄλλου περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ἠλέκτρου πιστοποιεῖται ἔτι μᾶλλον καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἀνευρέθησαν ἴχνη φυτικῆς ζωῆς ἐντὸς τεμαχίων ἠλέκτρου, λίαν εὐκόλως ἀναγνωριζόμενα ὡς τοιαῦτα.

Διὰ τοῦ μικροσκοπίου καὶ πολλάκις καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ διακρίνονται φυτικαὶ ἶνες καὶ ἄλλα συστατικά, τὰ ὁποῖα περιέχει ἡ ρητίνη τῶν φυτῶν· προσέτι δὲ καὶ μικρὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα ζῶντα πρὸ χιλιάδων ἐτῶν εἰς τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων παρεσύρθησαν καὶ κατεπίγησαν ἐντὸς τῆς ρευστῆς ρητίνης.

Διὰ τοῦ φωτο-μικροσκοπείου οἱ ἐπιστήμονες κατώρθωσαν νὰ λάβουν φωτογραφίας τῶν ἐντόμων τούτων, εὐκρινεστάτας καὶ λίαν χαρακτηριστικάς.

Εἰς πολλὰς τὰ ἔντομα παρίστανται τελείως διαμορφωμένα, εἰς ἄλλας δὲ ἡμιτελῶς ἐν τῇ γεννέσει των. Πολλὰ ἐκ τῶν ἐντόμων τούτων ὑπάρχουν καὶ σήμερον, πολλὰ ὅμως ἐξέλιπον ἐντελῶς, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα προκατακλυσμιαῖα ζωϊκὰ καὶ φυτικὰ εἴδη.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ περὶ τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν χώρα εἶναι κυρίως τὸ κέντρον τῆς παραγωγῆς τοῦ ἠλέκτρου ἀποδεικνύει ὅτι ἡ χώρα αὐτὴ πρὸ ἑκατοντάδων χιλιάδων ἐτῶν εἶχε τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς τροπικοὺς θερμὸν κλίμα, ἀφοῦ ἔζων ἐν αὐτῇ ἔντομα ἀπαντῶντα σήμερον μόνον εἰς τὰς θερμὰς χώρας.

Ὁπωσδήποτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ἤδη βέβαιον ὅτι τὸ ἤλεκτρον, ὅπως καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ φιλοσοφικῇ του διορατικότητι προεῖδεν, ἔχει στενὴν σχέσιν μὲ τὴν φυτικὴν ζωήν, ἀφοῦ παρήχθη ἐκ ρητίνης δένδρου.

ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Ὦ σύ, νέε, ὁ ὁποῖος σπεύδεις νὰ γίνῃς ἰατρός, συλλογίσου ἂν ἔχῃς εἰς ὕψιστον βαθμὸν τὰς ἑξῆς ἰδιότητας, ἢ ὅλας ἢ τοὐλάχιστον τινάς, καὶ ἂν ὄχι, ὡς εἶπον, εἰς ὕψιστον βαθμόν, ἀλλὰ τοὐλάχιστον μέχρι τινός.

Λοιπὸν ἰατρὸς ἐπιτυγχάνει:

1. Ὅστις ἔχεις εὔθυμον καὶ εὔχαριν χαρακτῆρα.

2. Ὅστις εἶνε εὔμορφος ἄνθρωπος, ἢ, διά τινα λόγον, ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς γυναικείας καρδίας.

3. Ὅστις ἔχει φιλάνθρωπον καὶ εἰρηνικὴν καρδίαν, εἴτε τοῦτο προέρχεται ἐκ φυσικῆς φλεγματικότητος ἢ κτητὸν σταθμίσεως τῶν πραγμάτων.

4. Ὅστις ἔχει τάλαντον δραματικοῦ ὑποκριτοῦ καὶ γνῶσιν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ὥστε εἰς πᾶσαν ἀνάγκην νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ἐνθουσιώδη, συμπαθοῦντα, ἐνεργητικόν, εὐγενικόν, ἀσφαλῆ καὶ πείθοντα ἐκ τῆς ἐπιστήμης του ἄνδρα.

5. Ὅστις περιορίζεται πολὺ καὶ ἔχει πεποίθησιν εἰς τὴν ἐπιστήμην του καὶ τὰ μέσα του.

Ἔχεις αὐτὰ τὰ προσόντα; προχώρει μὲ πεποίθησιν, ἔστω καὶ μὲ ὀλίγας γνώσεις ἐπιστημονικάς. Ἐὰν δὲ θέλῃς νὰ γίνῃς χειροῦργος ἐννοεῖται πρέπει νὰ ἔχῃς νὰ μάθῃς περισσότερα καὶ νὰ ἔχῃς ψυχραιμίαν.

Ἂν δὲν ἔχῃς κανὲν τῶν 5 ἀνωτέρω προσόντων μὴ πιστεύῃς ὅτι θὰ γίνῃς ἰατρὸς μετ' ἐπιτυχίας, ἢ θὰ κερδίσῃς τὸν ἐπιούσιον, ἢ καὶ θὰ πλουτίσῃς καὶ θὰ δοξασθῇς.

Δὲν σὲ μέλει διὰ χρήματα καὶ δόξαν; Τότε σπούδαζε ἰατρικήν· δὲν θὰ βλάψῃς κανένα καὶ θὰ ὠφελήσῃς τοὺς καθηγητάς· καὶ ἂν ἦσαι φρόνιμος, θὰ λάβῃς εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃς τοὺς ἀνθρώπους».

Αὐτὰ τὰ διδάγματα ἀναγράφει εἰς διατριβήν του ὁ ἰατρὸς Φ. Ἔρχορδ ἐν Λειψίᾳ, ὄχι διὰ νὰ εἰρωνευθῇ ἢ νὰ κακίσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς πράγματα ἐν τῷ κόσμῳ συμβαίνοντα. Καὶ ἰσχύουσι τὰ διδάγματα αὐτὰ σήμερον ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἰατροὺς τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ ἰατρός, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἔρχορδ, ἔχει ἀνάγκην ἀνεξαρτησίας οἰκονομικῆς ὅπως εὐδοκιμήσῃ. Ὁ καθηγητής, ὁ δικαστής, ὁ κληρικὸς μισθοδοτοῦνται διὰ τὴν ἐργασίαν των ὑπὸ τοῦ δημοσίου, ἐνῷ ὁ ἰατρὸς δὲν ἔχει τοιοῦτο βοήθημα· διὰ τοῦτο τὴν ἀνεξαρτησίαν του οἰκονομικῶς πρέπει νὰ ἔχῃ ἢ ἐξ ἰδίας περιουσίας ἢ ἐκ κερδῶν ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἔργου του. Ἀφ' ἑτέρου μὲ τὸν ἰατρὸν δὲν πρέπει νὰ παζαρέψῃ τις· ἅμα παζαρεύτῃ θὰ χάσῃ καὶ χρῆμα καὶ ὑγείαν ἴσως. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἰατρὸς δὲν πρέπει νὰ κάμνῃ τὸν ἀσθενῆ του ὥστε νὰ περιπίπτῃ εἰς ἀγωνίαν ἢ ὑποχονδρίαν, ἀλλὰ μὲ ἔνθερμον ἀφοσίωσιν νὰ τὸν θεραπεύῃ καὶ μὲ ὑπομονὴν νὰ παρακολουθῇ τὴν νόσον.

Τὸ δημόσιον οὐδέποτε ἐσχημάτισεν ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς ἐκδουλεύσεως, ἣν παρέχει ὁ ἰατρός· ἀλλὰ σήμερον προστίθεται καὶ ὁ συναγωνισμός, ὁ ἀνάπτυχθεὶς ἕνεκα τῆς πληθώρας τῶν ἰατρῶν· διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται μείζων προσπάθεια ἀπὸ μέρους αὐτοῦ, διὰ νὰ καταστῇ ἀγαπητὸς καὶ συμπαθής. Τὸ πλῆθος τῶν ἰατρῶν ἄλλως, οὔτε τὰς ἀσθενείας ἐμείωσε τῆς ἀνθρωπότητος, οὔτε τὴν οἰκονομικὴν θέσιν αὐτῶν τούτων ἐκαλλιτέρευσε, διότι πολλοὶ δὲν ἀνταμείβονται δεόντως· πολλοὶ ἀσθενεῖς ἄλλως, ἐξ ἐλλείψεως πεποιθήσεως εἰς αὐτούς, καὶ ὄντες μοιρολάτραι, θεραπεύονται μόνοι των. Διὰ τοῦτο ἔπρεπε τὸ κράτος νὰ φροντίσῃ νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναδεικνυομένων ἰατρῶν· ἀλλὰ τοιοῦτόν τι παρ' αὐτοῦ δὲν πρέπει τις σήμερον νὰ ἐλπίζῃ καὶ περιμένῃ.

Ἡ ἰατρικὴ δὲ τῶν παίδων, ἡ ὁποίαν ἄλλοτε ἤκμαζε, καὶ εἶχον οἱ παιδίατροι πολλὴν ἐργασίαν, τώρα περιορίσθη· πρῶτον μὲν διότι διὰ τοὺς ἀτελεῖς ὑγιεινοὺς ὅρους τῆς ζωῆς ἄλλοτε ἐπικράτουν πολλὰ παιδικὰ νοσήματα, σήμερον δὲ ταῦτα περιωρίσθησαν, διὰ τὴν καλλιτέραν ἐν γένει δίαιταν. Τοῦτο εἶνε εὐτύχημα βεβαίως διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἰατροὺς ὄχι.

Ἐπὶ τέλους δὲ ἐπικρατεῖ παρὰ τῷ πλήθει ἡ ἰδέα ὅτι ὅλαι αἱ ἀσθένειαι πρέπει καὶ δύνανται νὰ θεραπευθῶσιν. Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης πολλὰ πάσχουσι καὶ ζημιοῦνται οἱ ἰατροί· οἱ ἀσθενεῖς νομίζουσιν, ὅτι θὰ ἐθεραπεύοντο ἂν ὁ ἰατρὸς κατέβαλλε μείζονά τινα ἐνέργειαν. Καὶ ἀποδιώκουσι τοὺς ἰατρούς. Ἐνταῦθα χρειάζεται παρὰ τῶν ἰατρῶν μεγάλη τέχνη ὑποκρισίας καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸν ἀσθενῆ· διότι καὶ νὰ τὸν ἀπελπίσῃ κακόν, καὶ νὰ τὸν ἀπατήσῃ χεῖρον· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἀφ' ἑτέρου εἶνε φύσει φιλόζωος. Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐφηριμόσθη διὰ τοῦτο πρὸς θεραπείαν καὶ ἡ μέθοδος τῆς *ὑποβολῆς*.

Ὁ νεωτεριστικὸς ἰατρός, ὁ *ἰατρὸς τῆς μόδας* εἶνε συμπαθητικώτερος ἐν γένει καὶ τὸ κοινόν. Ἐν συμπεράσματι, ὑπάρχουσι πολλὰ εἴδη ἰατρῶν καὶ πολλὰ εἴδη ἀρρώστων· διὰ ταῦτα καὶ ἡ ἰατρικὴ τέχνη εἶνε ἐκ τῶν δυσκολωτάτων. Ὁ σχετικῶς ὅμως ἐπιτυγχάνων εἰς αὐτὴν εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα ἐν ἀρχῇ, διεγράφησαν.

ΕΝΑ ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΑΤΟΝ
ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔ. ΦΡΑΓΚΩΝ ΑΞΙΑΣ

Ἕνας ἀνθοκόμος εἰς τὴν Νέαν Ρέδφορδ τῆς Μασαχουσέτης ἐκαλλιέργησεν ἓν εἶδος σπανιωτάτου γαρυφάλλου, μὲ τὸ ὁποῖον φαίνεται θὰ κάμῃ τὴν τύχην του.

Καθὰ βεβαιοῖ ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης» τοῦ προσεφέρθη ἤδη τὸ ποσὸν τῶν 40 χιλιάδων φράγκων, ἀλλ' ὁ κ. Τζὰν — αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθοκόμου—τὸ ἀπέκρουσεν.

Τὰ φύλλα τοῦ γαρυφάλλου εἶνε λευκότατα καὶ ἔχουν διάμετρον 3 1)2—4 δακτύλων.

Η ΚΑΤΑΧΝΙΑ

Βαρειά, λαχανιασμένη μέρα...
Ψηλὰ τὸν οὐρανὸ θωρῶ
Γαληνεμένο καθαρὸ
Ἀχνίζει τὸ βουνὸ ἀπ' τὴν ξέρα.

Μόνον στὴν θάλασσα ἐκεῖ πέρα,
Μ' ὅλον τὸ ξάστερο καιρό,
Σύννεφα κρύβουν τὸ νερὸ
Συρμένα ἀπ' ἀλαφρὸν ἀγέρα.

Κι' ὁ νοῦς 'ρωτᾷ μὲ παραζάλη:
— Μὴν πῆρ' ὁ κόσμος ὄψιν ἄλλη;
Μήπως ἀπάνω γαλανὴ
Μιὰ θάλασσα λάμπ' ἁπλωμένη
Καὶ κρύφτηκαν συννεφιασμένοι
Στὰ βάθη κάτω οἱ οὐρανοί;

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Δ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ὁ Χρηστάκης, ἕνα ἀπὸ τα μεγαλείτερα ἀρχοντόπουλα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, προκειμένου νὰ τελεσθοῦν οἱ γάμοι του μετὰ τῆς ἀβροτέρας καὶ ὡραιοτέρας ἀτθίδος, ἐξαφανίζεται τὴν ἰδίαν νύκτα τοῦ μυστηρίου ἐκ τῆς οἰκίας, ἀφήσας ὅλους καταπλήκτους ἐκ τῆς διαγωγῆς του αὐτῆς.

Αἰτία τῆς ἐξαφανίσεως αὐτῆς τοῦ Χρηστάκη μετὰ τῆς κόρης τοῦ Ντούσκου ἦν ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῇ ἦτο τὸ ὅτι οὗτος ἀσθενήσας ποτὲ ἐπικινδύνως ἐτάχθη εἰς τὸν Θεόν, νὰ σωθῇ καὶ νὰ γείνῃ καλόγηρος.

Τὸ τάξιμο λοιπὸν τοῦτο, ὡς θρησκόληπτος ὁ νέος ἠθέλησε νὰ τηρήσῃ.

Κατ' ἀρχὰς καταγοητευθεὶς ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς μνηστῆς του εἶχε λησμονήσει καὶ τάξιμο καὶ ὅλα. Τὰ κατωτέρω ὅμως γεγονότα τὸν ἔφεραν εἰς ἑαυτὸν καὶ ἔγινεν αἰτία νὰ γίνῃ ὅ,τι μέλλομεν ν' ἀφηγηθῶμεν].

Ποῦ ἤθελεν ἕως τότε ν' ἀκούσῃ τοιαῦτα! Ἐμίσησεν ἱερεῖς κ' ἐκκλησίαν πολὺ περισσότερον ἀκόμη τώρα. Καὶ τὴν πρωτομηνιὰ ὁ ἐφημέριος, ἁγιάζων τοὺς οἴκους, παρήγγειλε πρὸ τῆς ἀρχοντικῆς ἐκείνης οἰκίας σπεύδων, ὡς νὰ ἦτο κατηραμένη.

Ἡ Κρῖνα ἐξηκολούθησε τότε :

— Ἔτσι ἔπαθεν ἕνας μπάρμπας μου μπακάλης. Εἶχε τάξει νὰ γένῃ καλόγερος, μὰ ὕστερα μετενόησε, λυπήθηκε, λέει, ξέρω καὶ 'γώ, νὰ χάσῃ τὸν κόσμο, νὰ στεροῦνται τὰ νειάτα του, ξέρω 'γὼ τὴν ὡμορφιά του, λέει, καὶ παντρεύθηκε. Μὰ ἔτσι λὲς ἐσὺ κυρά; Προκοπὴ δὲν εἶδε.

'Λπάν' 'ς τὰ τρία χρόνια πάει καὶ ἡ γυναῖκά του, πάει καὶ τὸ μπακάλικό του. Τὰ μαλλιοκέφαλά του 'ξόδεψε 'ς τοὺς γιατρούς. Μόνο νὰ παρακαλᾶμε, κερά, νὰ μένῃ ὁ Χρηστάκης καὶ τὸ Τάξιμό του, νὰ ἡσυχάσῃ ἐκεῖ. Ξέρεις πόσο καλὸ θαὐρῇ καὶ ἡ δική σου ψυχὴ 'ς τὸν ἄλλο κόσμο; Γιατί βλέπεις, προσφέρεις τὸ ἴδιο τὸ παιδί σου, τὸ αἷμά σου, δῶρο 'ς τὸν ἀφέντη τὸν Χριστό! Τί θὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὸν κόσμο; Τί κατάλαβα ἐγώ; Τί κατάλαβες ἐσύ;

Ἡ κυρὰ-Λάμπραινα ἐξηκολούθει ν' ἀκούῃ σιωπηλή, ἀκίνητος, ὡς νὰ ἔπαθεν ἐξ ἡμιπληγίας.

— Δὲν σοῦ λέω, κυρά, προσέθηκε τότε ἡ Κρῖνα. Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα. Τὸ παιδί σου χάνεις, τὸ αἷμά σου χάνεις, πῶς νὰ σοῦ πῶ. Μὰ πάλι σὰν ἀπέθαινε; Θαῦμα ἔγεινε καὶ γιατρεύθηκε. 'Σὰν 'ς τῶπαιρνεν ὁ Χάρος; Νὰ τώρα ποῦ 'ς τὸ πῆρεν ὁ Χριστός! Ἢ ὦς νὰ 'ς πῶ, καλλίτερα θέλεις νὰ εἶσαι μὲ τὸ Χάρο ἢ μὲ τὸν Χριστό;

Ἡ ἀνάμνησις αὕτη τοῦ γενομένου θαύματος ἐπράϋνεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀσθενῆ χήραν. Κ' ἐνῷ πρὸ δύο ἡμερῶν, ἀπηλπισμένη, δὲν ἤθελε νὰ καλέσῃ οὔτε ἰατρόν, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀπέστειλε νὰ φωνάξωσι τὸν βασιλικὸν ἰατρόν.

— Εἶνε 'ς τὸν γάμο!

Εἶπεν ὁ γέρω-Γιάννης, ἐπανελθών :

— 'Σ τὸν γάμο!

'Εψέλισε τραγουδιστὰ μετὰ πολλῆς ἀθυμίας ἡ πάσχουσα, ὡς μοιρολογοῦσα.

Κ' ἔφερε τὴν βαρεῖαν καὶ τρέμουσαν χεῖρά της πρὸς τὸ μέτωπον, ὡς θέλουσα νὰ διώξῃ ἀχλύν, θολότητα αἰφνιδίαν, καλύψασαν θλιβερῶς τοὺς ὀφθαλμούς της· ἐνῷ συγχρόνως ἐπανήρχοντο εἰς τὴν καρδίαν της ἀπόντες πρὸ μηνῶν λογισμοί, φαιδροί, ὡς ἐπανέρχονται χελιδόνες εἰς τὴν ἀρχαίαν φωλεάν.

— 'Σ τὸν γάμο!

'Εξηκολούθησε διαλογιζομένη, ἡ ἀσθενής, μὲ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο παρελθόν της ὁμιλοῦσα.

— Λοιπὸν γίνονται γάμοι ἀκόμα!

'Ετονθόρισεν ἡ κυρὰ-Λάμπραινα, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν ψυχήν της, τὴν ὁποίαν ἐθάρρει πῶς ἔβλεπεν ἐκεῖ ἐνώπιόν της, πάσχουσαν, ἀποθνήσκουσαν, γραῖαν.

Ὁμοίως, ὅταν ἀπογοητευμένοι παρήλικες πλέον, ἀποσυρθῶμεν ἀπὸ τῶν τέρψεων τοῦ βίου καὶ ἀπολαύσεων, ἐν αἷς διήλθομεν τὰς νεανικάς μας ἡμέρας, νομίζομεν ὅτι ἔπαυσε πλέον νὰ διασκεδάζῃ ὁ κόσμος ὅλος.

Εὐτυχεῖς γελασμένοι!

Καὶ ὅταν μονήρεις μᾶς παρασύρῃ ὁ ἄνεμος, τὸ ρεῦμα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς, ὡς ράκος χαστίου, ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τῶν περιπάτων, καὶ συναντήσωμεν τότε ἐκεῖ παλαιόν μας γνώριμον, μειδιῶμεν θλιβερῶς αἴφνης καὶ λέγομεν :

— Δὲν φαίνεσαι πλέον;

Εὐτυχεῖς γελασμένοι!

'Επαύσαμεν νὰ φαινώμεθα ἡμεῖς καὶ νομίζομεν ὅτι ἔπαυσαν νὰ φαίνωνται οἱ ἄλλοι!...

— Σὲ ποιὸν γάμο;

'Ηρώτησε τότε πενθίμως ἡ γραῖα.

Ὁ γέρω-Γιάννης ἵστατο ἐκεῖ ἐνώπιόν της, ἀκίνητος ὡς στρατιώτης, ὡς ἦτον ἄλλοτε, μὲ τὴν γαλάζιάν του στολὴν καὶ τὰ κόκκινα σειρίτια, πλὴν κατηφὴς τώρα ὡς χηρευμένος, τρέφων μακρὸν λευκὸν πώγωνα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ «τοῦ παιδιοῦ του».

— Τώρα πάει αὐτὸ μιὰ φορά!

Εἶπεν, ὅταν ἔμαθε τὴν κρυφίαν ἀναχώρησίν του, καὶ ἄφησεν ἀπὸ τότε τὰ γένεια του.

Ὁ γέρω-Γιάννης δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς πασχούσης.

Κ' ἐκείνη, χωρὶς νὰ περιμένῃ, ἐξηκολούθησε τραγουδιστὰ ὡς μοιρολογοῦσα πάλιν :

— Ποιὰ νὰ εἶνε τάχα ἡ μητέρα, ἡ ὁποία στεφανόνει ἀπόψε τὸ παιδί της!

Καλομοῖρα μαννούλα, ποῦ εἶσαι σύ!

Καὶ ποιὸ νὰ εἶνε τάχα τὸ παιδί, ποῦ στεφανόνεται ἀπόψε!

Καλόμοιρο παιδὶ ποῦ εἶσαι σύ!...

Ὁ γέρω-Γιάννης περιετρυγύριζεν ὡς προσπαθῶν ν' ἀποφύγῃ τάχα τὴν ἀπάντησιν, ὅτε ἐμβαίνει ὁ Βαυαρὸς ἰατρός, μαθὼν ὅτι τὸν ἐζήτουν, στιλπνός, νεωστὶ ἐξυρισμένος καὶ φέρων τὴν μεγάλην του στολὴν μὲ σπαλέταις καὶ μὲ πτερά, καὶ μὲ μίαν ἀσημένιαν παλάσκαν, ὡς νὰ ἦτο διὰ τὸν πόλεμον.

— Ἔ! τί ἔχει πάλε!

Ἠρώτησε μετὰ φαιδρότητος, θωπεύων τὴν χεῖρα τῆς πασχούσης.

— Ἔ! Ντὲν ἔχει τίποτα! ἐξηκολούθησε.

Γκερατεῖα! Γκερατεῖα! Ἄσχημα Γκερατεῖα, κυρὰ-Λάμπραινα!

Καὶ ἀφοῦ ἄφησε μίαν σημείωσιν διὰ τὸ φαρμακεῖον, παρετήρησεν.

— Ἐγκὼ τὸ πααίνῃ ὥρα 'ς τὸν γκάμο, καὶ τὰ ξαναπαιρνάῃ αὔριο..

— Σὲ ποιὸν κάμπο; ἠρώτησεν ἡ γραῖα.

— Σ' τὸν γκάμο! ἐπανέλαβε συλλαβιστὰ ὁ ἰατρὸς προφέρων τὴν λέξιν καθαρῶς.

— Καλὴ νύκτα! 'Αντίο! Παντρεύεται ἀπόψε τὸ κορίτσι τοῦ ταγματάρχη.

Ἡ κυρὰ-Λάμπραινα τὸν ἔβλεπε βωβή.

Ὁ γέρω-Γιάννης ἔκαμε κίνημα διὰ τῶν χειρῶν ἀπότομον καὶ αὔθαδες, ὡς εἰ ἤθελε νὰ κλείσῃ τὸ στόμα τοῦ Βαυαροῦ, οὕτω μακρόθεν.

'Αλλ' ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε. φαιδρὸς πάντοτε.

— Ὡραῖο κορίτσι! Μὰ ὁ γυιός σου ἤτανε γιὰ καλόγηρος. Ὅλο μὲ τὰ κομβοσκοίνια καὶ τοὺς σταυροὺς ἄφησε καὶ τοῦ πήρανε τὸ κορίτσι καὶ ἀπόμεινεν αὐτὸς μὲ τὰ κομποσκοίνια.

Ὁ γέρω-Γιάννης ἔβαλε κραυγήν, ὡς εἰ τὸν ἐζήτει ἡ Κρῖνα :

— Τώρα! Τώρα!

Θαρρῶν ὅτι ἠδύνατο νὰ πνίξῃ οὕτω τὰς νέας τοῦ ἰατροῦ εἰδήσεις. Καὶ συγχρόνως ἔκαμνε κωμικῶς σημεῖα ἀπότομα πρὸς τὸν ἰατρὸν νὰ σιωπήσῃ, πότε ἐκφράζων ἀπειλὴν μὲ τὸ πρόσωπον καὶ πότε παράκλησιν ὡς οἱ κωφάλαλοι.

Πλὴν ἡ κυρὰ-Λάμπραινα, χωρὶς νὰ ταραχθῇ, ἠρώτησεν.

— Ἡ Φώτω, γιατρέ, παντρεύεται;

— Ναί!

'Απήντησεν ὁ ἰατρός. Καὶ χαιρετίσας ἐξῆλθε κροτούσης τῆς σπάθης του, ὡς ἐὰν ἦτο διὰ τὸν πόλεμον μὲ τὰ πτερὰ καὶ μὲ τὰς παλάσκας.

Ὁ γέρω-Γιάννης κωμικὸς τώρα περιεφέρετο καὶ ἀπεγνωσμένος ἐκίνει τὰς χεῖράς του κ' ἐμόρφαζεν ὡς νὰ ἔπιεν ὄξος δριμύ.

'Αλλ' ἡ κυρὰ-Λάμπραινα, πραεῖα καὶ ἀτάραχος, εἶπε στενάξασα :

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ὁ ἀγαθὸς ἀπόμαχος, ἰδὼν πλέον ὅτι ἡ εἴδησις τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε κ' ἐκράτει μυστικὴν δὲν ἐπήνεγκεν κανὲν ἐξ ὅσων δεινῶν ἐφαντάζετο, ἤρχισε φανερὰ νὰ κλαίῃ.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

'Επανέλαβε πάλιν ἡ κυρὰ-Λάμπραινα.

Καὶ δύο μεγάλα δάκρυα ἐκύλισαν εἰς τὰς ὠχρὰς παρειάς της, ὡς κομβία κρυστάλλινα.

— Τὸ εἶχα βάρος εἰς τὴν ψυχήν μου! εἶπε.

'Αποκαταστήθηκε τό καϋμένο τὸ κορίτσι.

Καὶ ἥσυχος πλέον ὁ γέρω-Γιάννης ἀπῆλθε νὰ θεωρήσῃ τοῦ γάμου τὴν πομπήν, ὅπως παρηγορηθῇ μὲ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

Οὕτω, δυστυχῶς καὶ ἠθικῶς πενθοῦντες, ἠσθάνοντο γλυκεῖαν παρηγορίαν, ὡς φαντάσματα περιφερόμεναι εἰς τοὺς δρόμους τὰς 'Απόκρεω, καὶ ἀκροώμενα τῆς μουσικῆς τῶν ᾀσμάτων παρὰ τὰς ρωνίας τῶν εὐθυμούντων οἴκων...

⁂

'Απὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς θλιβερᾶς ὁ ἀτυχὴς ταγματάρχης Δούκας ἐγένετο σιωπηλότερος, σκυθρωπότερος. Εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀργίας του θλῖψιν προσετέθη καὶ ἡ αἰσχύνη τοῦ ἀποτυχόντος γάμου.

Στερεωμένοι! τὸν συνεχάρη ἀμέσως τὴν ἐπαύριον πρωῒ-πρωῒ ἕνας φίλος του, γέρων, ἀπόστρατος λοχαγός, ὅστις δὲν ἐγνώριζε τὰ συμβάντα. 'Απεφάσισε νὰ χωνεύσῃ καὶ τοῦτο. Ὄλβιος, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ χωνεύῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

'Εν τούτοις ἐπήρχοντο ἀνιαραί τινες στιγμαί, καθ' ἃς δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὸν καὶ ἐμονολόγει, ὡς ὅταν ἐπετύγχανεν ἔν τινι καταδιώξει λῃστῶν ἢ ἀπαγωγέων.

— Τέτοια συμμορία!...

'Αλλ' ἡ ἀθῶα παρθένος ἐθρήνει ἀπαρηγόρητα : Τῆς ἐφαίνετο, ὅτι ἔγεινε θέατρον εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Πῶς νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ παράθυρον; Πῶς νὰ ἴδῃ τὸν κόσμον;

'Εθάρρει ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλαι αἱ γειτόνισσαι, ὅλος ὁ κόσμος, παρεφύλαττον νὰ τὴν ἴδουν αἴφνης, νὰ τὴν λυπηθοῦν ἴσως, ἴσως νὰ τὴν σκώψουν, μὲ τὴν αὐθάδη ἐκείνην γλῶσσαν τῶν κακῶν ἀνθρώπων, μὲ τὸ κυνικὸν βλέμμα ποῦ εἰσδύει εἰς τὰ ἔγκατα ὡς ἀμμωνία, ποῦ κεντᾷ ὡς βελόνη πικρά.

Ἡ χλωμὴ κόρη μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὰ μαῦρα μάτια, μετὰ πόσης εὐσεβοῦς ἐπιμονῆς εἶχε περιθάλψει τὸν ἀγνὸν ἔρωτά της, τὸν ὁποῖον συνήντησε ὡραίαν τινὰ ἡμέραν, ἤρεμον καὶ μελαγχολικόν, ὡς εἶνε ἤρεμος καὶ μελαγχολικὴ ἡ ἀνταύγεια τῆς ἑσπέρας ἐν τῇ θερμῇ ἐκείνῃ τῶν 'Αθηνῶν ἐξοχῇ! Ἔδωσε ζωὴν εἰς τὴν ἄψυχον ἐκείνην δημιουργίαν τῆς φαντασίας της καὶ ἐγαλούχησεν αὐτὴν μὲ τοὺς παρθενικούς της πόθους. ἀναθρέψασα αὐτὴν ὡς ἕνα χλωμὸν καὶ ξανθὸν μείρακα, μὲ τόσα χρυσᾶ ὄνειρα. Καὶ ἀφέθη εἶτα ἡ ἀβρὰ κόρη ἀμέριμνος νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τοῦ ὑμεναίου τὴν εὐλογίαν.

Πλὴν φεῦ! μόλις ἐθεώρησε τὰ παμπόθητα στέφανα, πλεγμένα ἀπὸ τὰς χάριτας τοῦ εὐμορφωτέρου κόσμου, διὰ τὰ ὁποῖα νομίζεις, γεννῶνται ὅλαι αἱ ὡραῖαι κόραι, καὶ εἶδεν ἑαυτὴν πάραυτα μόνην, κατηχυμένην, ἐνώπιον τόσων κεκλημένων.

'Οπτασία ἀπὸ εὐανθεῖς λειμῶνας, ἀρχήσασα καὶ ἀπολήξασα εἰς ἀτραπὸν ἀκανθώδη καὶ δύσβατον, εἰς στενωπὸν τυφλὴν, μὴ ἔχουσαν διέξοδον.

Εἶχεν ἀγαπήσει πολὺ τὸν ξανθὸν ἐκεῖνον ἔφηβον...

Ἡ ὀνειρώδης παρθένος!

Καὶ ἂν τῆς ἔλεγε κανείς, ὅτι ὁ ἀπὸ τοῦ θανάτου διασωθεὶς ἀσθενικὸς Χρηστάκης ἀνέρρωσεν εἰς τὰς χλιαρὰς ἐκείνας τῆς ἐξοχῆς αὔρας, ἡ Φώτω θὰ ἔλεγεν ὅτι αἱ αὔραι ἐκεῖναι δὲν ἦσαν ἄλλαι, παρὰ αἱ ζωογόνοι τοῦ ἔρωτός της πνοαί, αἵτινες καθ' ἑκάστην ἐθώπευον τοῦ νεανίου τὴν ὄψιν, ὡς ἐλαφρὰ πτερυγίσματα περιστερῶν ἢ τρυγόνων.

'Αλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν του τὴν ἀπροσδόκητον, ὁ ἔρως της διελύθη,

Λέγεις καὶ ἦτο κανδήλας φῶς καὶ ἄνεμος πνεύσας τὸ ἀπέσβεσε.

— Τί ἦτο αὐτό, πατέρα!

Ἔλεγε, συνελθοῦσα ἀπὸ τῆς λιποθυμίας καὶ ἀπορρίψασα μετ' ἀποστροφῆς τὴν νυμφικήν της ἐσθῆτα, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσης στοργῆς εἶχε φιλοτεχνήσει, μόνη της, νυκτερεύουσα.

— Τί ἦτο αὐτό, κόρη μου!

Ἔλεγε καὶ ὁ πατὴρ ἔκφρων, κρατῶν, ἀπειλητικὲς ἀκόμη, τὴν σπάθην του, ὡς ἐνώπιον τῶν λῃστῶν.

Ἡ Φώτω δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπάτην ἐκείνην τοῦ δολίου μνηστῆρος.

— Ἂν μὲ ἠγάπα, δὲν θὰ μοῦ ἔκρυπτε τὰ μυστικά του.

Ἔλεγε.

Διὰ τοῦτο μετά τινα καιρόν, εὐαρέστως ἤκουσεν ὁ ταγματάρχης τὰς προτάσεις, τὰς ὁποίας τοῦ ἔκαμον περί τινος δικαστικοῦ, σεμνοῦ καὶ ἠθικοῦ νέου.

Ἡ λευκὴ κόρη ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοσοῦτο μᾶλλον εὐαρέστως, καθόσον εἶδεν ὅτι αὐτὴ πλέον δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ ἐκλέξῃ, ἀποτυχοῦσα εἰς τὴν πρώτην της ἐκλογήν.

Οὕτω λοιπὸν τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν τόσον ἔπασχεν ἡ κυρὰ-Λάμπραινα, ἐτελοῦντο οἱ γάμοι τῆς Φώτως μετὰ τοῦ νέου δικαστικοῦ, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ταγματάρχου Δούσκου, ὅστις στιλβόνων πρωῒ πρωῒ μόνος του, ὡς συνήθιζε, τὰ κομβία τῆς στολῆς του, ἐπανελάμβανεν εὐχαριστημένος :

— Κάθε ἐμπόδιο γιὰ καλό!

'Αλλὰ πάλιν, μεταμελούμενος διὰ τὴν ὑπερβολικήν του βίαν, ἐπανέστρεφε τὸν λόγον του, ψιθυρίζων :

— Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθέστερον ἀπὸ ὅλας τὰς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Ἕως ὅτου τοὺς κουκουλώσῃ κανείς, τὴν σήμερον τοὺς γαμπρούς, φτεῖ αἷμα!...

Θ'.

Ἄνεμος αἴφνης ἠγέρθη δυτικός, ὁ ζοφερὸς καὶ ριγηλὸς μαΐστρος, ὅστις ἐν 'Αθήναις προξενεῖ παντοῖαν ἀνιαρὰν φρικίασιν, εἰς τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ριγεῖ, εἰς τὴν καρδίαν, ἡ ὁποία συστέλλεται πονοῦσα, εἰς τὰ παράθυρα, τὰ ὁποῖα κτυποῦν, ὡς ἐκτύπων τὴν νύκτα ἐκείνην τὰ παράθυρα τοῦ ἀρχοντικοῦ τῆς κυρὰ-Λάμπραινας οἴκου, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ 'Αναφιώτικα. Ἐκτύπων κτύπους ἀγρίους, κ' ἔτριζον πενθίμως οἱ ὑαλοπίνακες τριγμὸν ἀπαίσιον.

'Αφοῦ ὁ Βαυαρὸς ἰατρὸς ἀπῆλθεν εἰς τὸν γάμον, καληνυκτίσας τὴν κυρὰ-Λάμπραιναν, αὕτη ἐπιέζετο δεινότερον μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς ὀχληρᾶς νόσου. Ἔτρεμεν ὡς νὰ τὴν ἔσειε καὶ αὐτὴν ὁ φοβερὸς μαΐστρος, θέλων καὶ καλὰ νὰ τὴν ξερριζώσῃ ὡς ἐχθρὰν του λεύκην.

'Ανεζήτει τὸν γέρω-Γιάννην, ἀλλ' ὁ πτωχὸς μετέβη νὰ θεωρήσῃ τὸν γάμον!

Ἦτο πλησίον ἡ οἰκία.

Κ'ἐγόγγυζε κ' ἐστέναζεν ἡ δυστυχὴς κυρὰ-Λάμπραινα. :

— Τί τοὺς θέλω καὶ τοὺς γιατρούς!

Ὁ νοῦς της ζωηρότερον καὶ θερμότερον ἐπέτετο τὴν νύκτα αὐτὴν διαρκῶς πλησίον τοῦ υἱοῦ της. Διὰ τῆς φαντασίας προσεπάθει νὰ σχηματίσῃ τὰ δάση καὶ τὰ βουνὰ καὶ τὰ μοναστήρια τοῦ Ἄθωνος, ὡς τὰ εἶχεν ἴδει ποτὲ εἰς τὴν χαρτίνην εἰκόνα. Καὶ κάπου ἐκεῖ, ὑπό τινα θόλον βυζαντινόν, εἰς καμμίαν σκοτεινὴν γωνίαν πλινθοκτίστου κελλίου, ἐφαντάζετο τὸν χλωμὸν καὶ ξανθὸν υἱόν της, ντυμένον 'ς τὰ μαῦρα.

Κ' ἐν τούτοις ἂν καὶ τόσον ἐκάμπτετο ὑπὸ τῆς νόσου, δὲν τὸν εἶχε συγχωρήσει τελείως ἀκόμη. Οὐδὲ ἤθελε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ τάξιμον, τὸ ὁποῖον μὲ τὰ ἴδια χείλη της ἀπήγγειλε τότε, εἰς τοῦ κινδύνου τὴν ὥραν, ἀρνουμένη ὡς ὁ ἀρνούμενος τὴν ὑπογραφήν του.

Ἤκουε τὴν χωλὴν μαγείρισαν, διηγουμένην περὶ θείων τιμωριῶν καὶ κατάρας, πλὴν ἐσιώπα. 'Αλλ' ἡ σιωπὴ δὲν εἶνε πάντοτε σημεῖον συγχωρήσεως.

Μετὰ κόπου ἠγέρθη κ' ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἤθελε τάχα νὰ ἴδῃ τὴν οἰκίαν τοῦ ταγματάρχου, τὴν ἑορτάζουσαν;

Ἦτο νύξ. Νὺξ συννεφώδης. Ὁ ἄνεμος ἐσύριζεν, ὡς ὄφις μὲ χίλια στόματα. Τὰ ἄστρα, μετὰ φόβου φαινόμενα, ἐξηφανίζοντο πάραυτα, ὡς κλείονται οἱ ὀφθαλμοί μας πρὸ αἰφνιδίου ἀπειλῆς, ἐνῷ βαρέα μαῦρα νέφη ἐξηνεμίζοντο εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς ἐναέριοι κάμποι, μεταμορφούμεναι εἰς ἀγέλην γιγαντιαίων πτερωτῶν, τὰ ὁποῖα τὸ ἄγνωστον καταδιώκει πρὸς τὸ ἄγνωστον. Ἡ σελήνη θαμβὴ θαμβὴ ἐνίοτε ἐμφαινομένη, ἐφέρετο, ἐνόμιζες μετὰ ταχύτητος ἀκατασχέτου, ὡς χαρτίνη φοῦσκα φωτολαμπής. Καὶ τώρα, θεωροῦσα ἡ κυρὰ-Λάμπραινα τὸν ἀπέραντον οὐρανόν, παρωμοίαζε τὰ ἐν μέσῳ τῶν νεφῶν κυαναυγῆ κενὰ διαστήματα πρὸς τοῦ θαλασσίου πυθμένος τὰς κυανᾶς καὶ πρασίνους χαράδρας, θαρροῦσα ἐν τῇ ἀνίᾳ της ὅτι ἀνετράπησαν τὰ στοιχεῖα.

Ἐνίοτε κανὲν ἄστρον, τόσον ὀξεῖαν λάμψιν ἐξεκόντιζεν, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀπέξω ἀπο τὸν ὑαλοπίνακα. Καὶ τότε ἐσκέπτετο νὰ τὸ ἐρωτήσῃ διὰ τὸν Χρηστάκην της, ἂν τὸν εἶδε πουθενά, ἂν τὸν συνήντησε πουθενά.

— Νὰ μὴ τὸ εἶδες τὸ παιδί μου, ἀστεράκι μου; λαμπρό μου ἀστεράκι;

'Αλλ' ἕως οὗ σκεφθῇ αὐτά, τὸ ἄστρον ἐχάνετο.

Τέλος, ἀκροωμένη τοῦ συριγμοῦ τοῦ ἀνέμου, ἤκουσε θόρυβον — τῆς ἐφάνη — κάτω εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ταραχήν.

Κατ' ἀρχὰς συνεταύτισε τὸν θόρυβον μὲ τοῦ ἀνέμου τὴν βίαν.

'Αλλὰ μετ' ὀλίγον διέκρινε καθαρῶς θρῆνον γοερόν :

— Κυρά μου! Κυρά μου :

'Επροχώρησε, τρέμουσα ὑπὸ τῆς νόσου, ὀδυρωμένη, ὅτε βλέπει πρὸς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της τὸν γέρω-Γιάννην, ὁλοφυρόμενον καὶ κρατοῦντα ἀπὸ τῆς χειρὸς χλωμὸν κ' ἐξησθενημένον νεανίαν, ἀσκεπῆ, μὲ ἄτακτον κόμην ξανθήν, βλοσσυρῶς βλέποντα ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτιζομένῳ θαλάμῳ, μὲ βλέμματα ἀπλανῆ, ὡς ὁ ἄλινα, ψευδῆ.

Ὀλίγαι τινὲς γειτόνισσαι παρηκολούθουν ἐν πένθει ἕως ἐπάνω μὲ συνεπτυγμένας ἐν θλίψει τὰς χεῖρας καί τινα παιδία, ξυπόλυτα, ξεσκούφωτα, χάσκοντα.

— Τί εἶνε; ἐρωτᾷ ἡ κυρὰ-Λάμπραινα, προσπαθοῦσα νὰ ἴδῃ ἐν τῷ ἡμίφωτι.

Συγχρόνως ἡ χωλὴ μαγείρισσα, κομίσασα λύχνον, ἔριψεν ἰσχυρὸν φῶς εἰς τὸν θάλαμον, τὸν πληρωθέντα ἀνθρώπων.

— Τί εἶνε;

'Ερωτᾷ πάλιν ἡ κυρὰ-Λάμπραινα· καὶ βλέπει τὸ χλωμὸν πρόσωπον τοῦ νεανίου, ὅστις, μὲ μεγάλους ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς, θεωρεῖ τὴν μαυροφορεμένην ἐκείνην γυναῖκα, ἀκίνητος, ἄναυδος.

— Ὁ Χρηστάκης!

Τραυλίζει θρηνωδῶς ὁ γέρω-Γιάννης.

Καὶ ἡ κυρὰ-Λάμπραινα, βαλοῦσα κραυγήν, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ χλωμοῦ καὶ ξανθοῦ νεανίου, ὡς ἐὰν ἔμελλε νὰ μὴ ξανασηκωθῇ πλέον.

('Ακολουθεῖ)

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Καθ' ὃν χρόνον ἀνεκαλύφθη ἡ 'Αμερικὴ ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ὑπῆρχεν ἐν εἴδος ἰατρικῆς ἐν κοινῇ χρήσει.

Κατά τινα νεωστὶ ἐκδοθεῖσαν γαλλιστὶ πραγματείαν περὶ τοῦ θέματος τούτου οἱ 'Ινδοὶ τῆς Περούνας καὶ τοῦ Μεξικοῦ ἐγνώριζον τὰς ἰδιότητας τοῦ ῥήου (ρημπάρμπαρο, ραβέντι κοινῶς), τῆς γιαλάπας, τοῦ Περουβιανοῦ χόρτου, τῆς σαλσαπαρέλιας, τοῦ κόκα, καὶ ἐχρησιμοποίουν πρὸς θεραπείαν τοῦ καρκίνου καὶ τῆς λέπρας καταπότια καμωμένα ἀπὸ κρέας ὠμὸν σαύρας!

Μὲ τὸν ἀραβόσιτον ἔκαμνον καταπότια πρὸς θεραπείαν διαφόρων νόσων, εἶχον δὲ καὶ κάποιαν ἰδέαν χειρουργικῆς· ἐγνώριζον αἴφνης νὰ ἀποκόπτουν ὄγκους, νὰ ἀνοίγουν ἀποστήματα, νὰ συναρμόζουν ὀστᾶ θρυσμένα καὶ νὰ θεραπεύουν πληγὰς μὲ διάφορα καταπλάσματα καὶ εἰδικὰ βύτανα.

Ἔκαμνον προσέτι μεγάλην χρῆσιν θερμῶν καὶ ψυχρῶν λουτρῶν πρὸς θεραπείαν νόσων, οἱ δὲ ἰατροὶ καὶ θαυματοποιοὶ εἶχον μεγάλην ὑπόληψιν καὶ ἀπήλαυον μεγάλου σεβασμοῦ παρὰ τῶν κατοίκων.

Ἐν γένει ὅμως πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ 'Αμερικανοὶ δὲν ἔκαμνον χρῆσιν πολλῶν φαρμάκων, ἀλλὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐχρησιμοποίουν εἰς ὅλας τὰς ἰάσεις, ἰδίως δὲ ἦσαν ἐν μεγάλῃ χρήσει καὶ ὡς πανάκεια σχεδὸν τὰ λουτρά.

Τὰ κέρδη τοῦ Καροῦζο

Ὁ περίφημος 'Ιταλὸς τενόρος Καροῦζο ἐπληρώθη εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ δοθείσας παραστάσεις τὴν χειμερινὴν περίοδον, τὸ ποσὸν τῶν 575 χιλ. φρ., τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον ρεκὸρ πληρωμῆς δι' ἕνα καλλιτέχνην.

ΛΑΪΚΑ

Τῆς Παρασκευῆς τὸ γάλα.

Παραμύθι Ἑλληνικό.

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνας τσοπάνης, 'σὰν ἦρθε τὸ χινόπωρο, 'πῆρε τὰ πρόβατά του ἀπ' τὰ βουνά, ροβόλησε 'στοὺς κάμπους, 'στὰ χειμαδιά, γιὰ νὰ 'ξεχειμάσῃ τὰ πράματά του. Ηὗρε στανοτόπι κοντὰ σ' ἕνα χωριό, ἐξεχείμασε καλὰ τὸ πρᾶμα, ἦρθε ἡ ἄνοιξι, ἑτοιμάστη νὰ πάρῃ τὰ πρόβατα νὰ πάῃ πάλι στὰ βουνὰ καὶ 'στὸ χωριό του νὰ κάμῃ Λαμπρὴ μὲ τὴ φαμελιά του 'στὸ σπίτι του καὶ νὰ ξεκαλοκαιριάσῃ 'στὰ βουνά. Ὁ τσιοπάνης ἔμεινε εὐχαριστημένος 'στὴ χειμαδιὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς χωριανούς, καὶ τὴν ἡμέρα ποῦ 'θελε φύγῃ γιὰ τὰ βουνά, ἀνήμερα τὴ Μεγάλη Παρασκευή, ἄρμεξε τὰ πρόβατα, ἔβρασε τὸ γάλα, μὰ δὲν τὸ "πηξε τυρί, παρὰ λέει 'στὸν πιστικό του· Τώρα δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ καθόμαστε καὶ νὰ πήξουμε τυρί· παρὰ μοναχά, τὸ γάλα θὰ τὸ μοιράσουμ' χάρισμα σ' ὅλους τοὺς χωριανούς. Σὲ κάθε σπίτι θὰ πᾷς ἀπὸ μιὰ καρδάρα γάλα. Τήραξ' μὴν ξεχάσῃς τὸν ἀσκητὴ ποῦ κάθεται 'στὴ σπηλιά· νὰ τοῦ πᾷς κι' αὐτουνοῦ μιὰ καρδάρα γάλα γιὰ νὰ κάμῃ μεθαύριο Λαμπρή. Ὁ μπιστικὸς 'μοίρασε τὸ γάλα 'στοὺς χωριανούς, καὶ 'πῆγε καὶ μιὰ καρδάρα γάλα 'στὸν ἀσκητή, μὰ ὅταν γύρισε 'στὴ στάνη λέει τοῦ ἀφεντικοῦ του. 'Αφεντικό· τὸ καὶ τό. Πάει! θὰ χαλάσ' ὁ κόσμος! θὰ μᾶς βουλιάξ' οὔλους ὁ Θεός! Τὸ ἔλπιζες ἡ ἀφεντιά σου μεγάλη Παρασκευὴ σήμερα ν' ἀρτυθῇ καὶ νὰ φάῃ γάλα ὁ ἀσκητής;

"Ηπιε ὅσο γάλα 'μπόρεσε καὶ τ' ἄλλο τὸ "χυσε! Κατὰ π' ἄκουσ' ἔτσι ὁ τσοπάνης, 'σὰν χριστιανὸς ποῦ ἦταν, δὲ βάστηξ' παρὰ 'πῆγε καὶ τὸ εἶπε 'στὸ χωριό. Τὸ χωριὸ 'σὰν ἄκουσε πῶς ὁ ἀσκητὴς ἔφαγε γάλα τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ ἐσηκώθη οὔλο 'στὸ πόδι, καὶ μὲ μισὴ ὥρα ὁ ἀσκητής, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, εὑρέθη 'στὴ μέση τοῦ χωριοῦ. Μαζεύτη οὔλο τὸ χωριό, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά. "Ενας χωριάτης ρωτάει τὸν ἀσκητὴ καὶ τοῦ λέει· ἀλήθεια, γέροντα, ἔφαγες γάλα σήμερα, τέτοια ἡμέρα καὶ μᾶς ἐκόλασες οὔλους;

Τότε ὁ ἀσκητὴς γυρίζει καὶ τοὺς λέει. Οὔλο τὸ χωριὸ εἶν' ἐδῶ μαζωμένο; Τὸ χωριὸ τοῦ λέει· οὔλοι εἴμαστ' ἐδῶ· ὄχι, τοὺς λέει ὁ ἀσκητής· δὲν εἶστε οὔλοι! κάποιος λείπει. Τὸ χωριό, ἕνας μὲ τὸν ἄλλον εἶπανε, πῶς δὲ λείπει κανείς. "Οχι! λέει πάλι ὁ ἀσκητής, λείπ' ἡ τάδε γυναῖκα. Νἀρθῇ, καὶ ἡ γυναῖκα. Δὲν μπορεῖ ν' ἀρθῇ, λέει τὸ χωριὸ γιατ' εἶν λεχώνα ἀσκράντιγη ἀκόμη καὶ μὲ μικρὸ παιδί. "Οχι! ξαναλέει ὁ ἀσκητής, πρέπει νἀρθῇ γιὰ νὰ δώσω λόγο σ' οὔλους· σ' οὔλο τὸ χωριό. Σὲ 'λίγο ἦρθε ἡ λεχώνα μὲ τὸ παιδί, καὶ σὰν τοὺς εἶδ' ὁ ἀσκητὴς λέει ρωτάει τὸ παιδὶ καὶ τοῦ λέει· δὲ μοῦ λές, παιδάκι μου, ποιὸν ἔχεις πατέρα; *Τὸ Δεσπότη ἔχω πατέρα*, εἶπε τὸ βυζανιάρικο παιδί. Τότε ὁ ἀσκητὴς εἶπε στοὺς χωριανοὺς «*ἄλλα εἶναι τἄλλα, κι' ἄλλο τῆς Παρασκευῆς τὸ γάλα.*

Ἐδῶ κόβεται τὸ παραμύθι, καὶ τὸ ἐπιθύμιο ἂς τὸ προσδιορίσει ἕκασυος *ὡς ἔχει ἐμπειρίας καὶ δυνάμεως* κατὰ τὸν μακαρίτην Λουκιανόν.

Ξυλόκαστρον **Ι. Π. Σταματούλης**

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ 1821

Ἡ φιγοῦρα τῆς ναυαρχίδος τοῦ Μιαούλη ὁ «Ἄρης».

Ὁ Στραβὸς

(Παραμύθι ἑλληνικό)

"Ενας στραβὸς εἶχε κάμποσα χωράφια καὶ τἄδωκε σ' ἕναν νὰ τὰ σπείρῃ. "Ωργωσε κι' ἔσπειρε τὰ χωράφια ὁ ζευγολάτης, τὰ 'θέρισε, ἁλώνισε τὰ δεμάτια, ἐλύχνισε τὸ λοῦμα κι' ἐπροσκάλεσε τὸ στραβὸ 'στ' ἁλώνι γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μερδικό του. Πῆρε τὸ κουβέλι, τὸ γιόμισε γέννημα καὶ εἶπε· ἕνα 'δικό μου. "Αδειασε τὸ κουβέλι, τὸ γυρίζ' ἀνάποδα κι' ἔριξε πέντέξη χούφτας γέννημα καὶ πάλι εἶπε *ἕνα δικό σου!* Μὲ τέτοιο μέτρημα ἐμέτρησ' οὔλο τὸ γέννημα καὶ κάθε φορὰ ποῦ μέτραγε τοῦ στραβοῦ τὸ γέννημα ἔλεγε· *βλέπε στραβέ! Βλέπ' ὁ Θεός!* ἔλεγ' ὁ στραβός.

Πῆρ' ὁ στραβὸς ὅσο γέννημα βάσταζε ἡ ψυχή του τὸ ζευγολάτη νὰ τοῦ δώσῃ, κ' ἔφυγε, μὰ σὲ μισὴ ὥρα ἕνα καταρρυκκὸ πῆρ' οὔλο τὸ γέννημα τοῦ ζευγολάτη ἀπ' τ' ἁλώνι κι' ἔμεινε ὁ ζευγολάτης μὲ ξερὰ τὰ χέρια.

Προσθήκη ἐπιμυθίου παρέλκει.

Ξυλόκαστρον. **Ι. Π. Σ.**

Ἐν Τρικκάλοις τῆς Κορινθίας κρατεῖ ἡ εὐσεβὴς παράδοσις, καθ' ἣν «*ἡ ψυχούλαις οὔλαις, ὅσαις εἶνε 'ς τὸν "Αδη, ἀπ' τὴν Κυριακὴ τῆς Λαμπρῆς ὡς τὴν Πέφτη τῆς 'Ανάγηψις, βγαίνουν ἀπὸ τὸν "Αδη καὶ πᾶνε 'στὸν Παράδεισο. 'Από τὴν Πέφτη κι' ὕστερα ἡ ψυχούλαις πᾶνε πάλι 'ς τὸν "Αδη*». Τὴν εὐσεβῆ παράδοσιν ἐπιμαρτυρεῖ καὶ δημῶδες δίστιχον :

Οὔλαις ἡ Πέφταις ν'ἄρχωνται κι' οὔλαις ἡ ἑβδο-
[μάδες,
Ἡ Πέφτη τῆς 'Ανάληψις ποτὲ νὰ μὴν ἐρχότανε.

Ἐν 'Αστακῷ τῆς Βονίτσης κατὰ τὴν ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα εἰς ἑκάστην οἰκίαν καὶ ἐπὶ δίσκου, τοποθετουμένου ἐπὶ τραπέζης, παρατίθενται διάφορα ποτὰ καὶ κόκκινα αὐγά, πᾶς δὲ ἐπισκέπτης παίρνει ἓν αὐγὸ κόκκινο, ἀλλ' ἀφίνει ἄλλ' αὐγὸ κόκκινο, τὸ ὁποῖον παίρνει μαζύ του πρὸ τῆς πρώτης ἐπισκέψεως.

⁂

Ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα κατ' ἐξοχὴν ἑορτάζεται μεγαλοπρεπῶς ἐν Λεβαδείᾳ. Οἱ δρόμοι καὶ αἱ πλατεῖαι τῆς πόλεως καὶ τὰ προάυλια τῶν οἰκιῶν μετατρέπονται εἰς ἀπέραντα «ὀπτανεῖα», ἔνθα ὑπὸ τοὺς κρότους διαρκῶν πυροβολισμῶν καὶ ἐκκωφαντικοὺς ἤχους 30 τοὐλάχιστον ζευγῶν ἀπὸ πίπιζαις καὶ νταούλια ἀδόντων τὸ *Χριστὸς ἀνέστη* ψήνονται οἱ ὀβελίαι ἀμνοί.

⁂

Ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ὄπτησις ὀβελίων ἀμνῶν ἐν ὑπαίθρῳ εἶνε σχεδὸν ἄγνωστος.

⁂

Ἐν Μεγάροις καὶ ἄλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος κρατεῖ ἡ πρόληψις κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ὅπως μετὰ τὸ φαγητὸν κοιμῶνται τὸ μεσημέρι, καὶ δι' ὅσους κοιμῶνται λέγεται ὅτι ἀγοράζουν τὸν ὕπνο· καὶ *πρέπει νὰ κοιμῶνται ὡς τ' ἁγ Γιωργιοῦ κάθε μεσημέρι, ὅτε πουλᾶνε τὸν ὕπνο.*

Ι. Π. Σ.

Κάποιος ἀλβανόφωνος πρώην βουλευτής, ὑποψήφιος δὲ τοιοῦτος εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς, λαλῶν πρὸς ἀλβανοφώνους ἐκλογεῖς, παρόντων καὶ τῶν ὑποψηφίων τοῦ συνδυασμοῦ του, οἵτινες ἠγνόουν τὴν ἀλβανικήν, εἶπε πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς ἀρβανίτικα : «*rè koumpár', ντὸ mè γιάπισι μόνα νὶ βέτεμ ψῆφο ντὲ μπάρδε· νιάτρ ὑποψήφιοι ἴστε σίγουροι*» δηλαδή, *κύριοι εἰς ἐμένα μόνον νὰ δώσητε μίαν λευκὴν ψῆφον· οἱ ἄλλοι ὑποψήφιοι εἶνε σίγουροι.*

⁂

Ὁ ἴδιος ζητῶν τὰς ψήφους τῶν κατοίκων χωρίου τινὸς εἰς ὃ τῇ ἐνεργείᾳ του ἀπεφασίσθη ἡ ἐγκατάστασις τηλεφωνικοῦ σταθμοῦ, ὅταν οἱ κάτοικοι εἶπον ὅτι δὲν κερδίζουν τίποτε ἐκ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ τηλεφώνου ἀπήντησε : *Δὲν ξέρετε τί λέτε, καὶ νὰ μὲ συμπαθᾶτε! Τόχετε λίγο πρᾶμα ποῦ κάθε ἡμέρα ἅμα θέλτε θὰ κουβεντιάζετε στόμα μὲ στόμα μὲ τὰ παιδιά σας ποῦνε στὴν 'Αμερική;*

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ 4|17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1906

Κέρδη δραχμῶν 100,000, 25,000, 10,000 κλπ.

Ἐν ὅλῳ 1000 κέρδη 225,000 δραχμῶν

ΕΚΑΣΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

* Φωνὴ λαοῦ, ὀργὴ Θεοῦ.
* "Ο,τι γράφει, δὲν ξεγράφει.
* "Οπου γῆς καὶ τάφος.
* 'Στὴν ἀκρίβεια τοῦ νεροῦ κλαῖ καὶ τὸ χαλάζι.
* Τὸ σκυλλάκι σου καὶ τὸ παιδάκι σου ὅπως τὰ μάθῃς.
* Πάρτον σ'τὸ γάμο σου, νὰ σοῦ εἰπῇ καὶ τοῦ χρόνου.
* 'Ακόμα δὲν τὸν εἴδαμε, καὶ Γιάννη τὸν ἐβάλλαμε.
* Γειά σου γέρω! κουκκιὰ σπέρνω.
* Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ κατεβαίν' ἀπ' τὰ κεραμίδια.
* 'Αγάπ' ἡ Μάρω τὸ χορό, ἤβρε κι' ἄντρα χορευτή.
* Ἡ εὐχὴ καὶ ἡ κατάρα πιάνει κι'ἀπ'τὸ κάτω κόσμο.
* Πέθαναν τὰ παιδιὰ τοῦ μυλωνᾶ ἀπ' τὴ δίψα.
* Ὁ ταμαχιάρης κι'ὁ μουφλούζης εὔκολα 'σιάζονται.
* 'Από κακὸ χρεωφειλέτη κι' ἕνα σακκὶ ἄχυρα.
* "Οταν κλέβουνε, μὴν κλέβῃς, κι' ὅταν προφανᾶν κάτσε μέσα.
* 'Απ' τ' 'Αγρίδ' εἰς τὸν Τσιβλό, μούντζα νἄχουν καὶ τὰ δυό.
* Πίν' ἡ Ζαρούχλα καὶ μεθᾷ ἡ Σελήνα.
* Τὸ μῆλο πέφτ' ἀπουκάτ' ἀπ' τὴ μηλιά.
* Τῆς ἀδικιὰς τὸ γέννημα 'σὲ ποντισμένο μῦλο.
* Κοντὰ στὸ ξερό, καίγεται καὶ τὸ χλωρό.
* 'Απ' τὰ καλὰ συνασμένα ἔχει ὁ διάβολος τα μισά.
* Κι' ἀπ' τὰ κακὰ συνασμένα οὔλα καὶ περισσότερα.
* 'Μάτια 'ποῦ δὲ φαίνονται γλήγωρα λεισμονιῶντα.
* 'Πῆγε γιὰ μαμμή, καὶ γύρισε λεχώνα.
* Μὲ τὸ φίλο σου φάε καὶ πιὲ καὶ ἐντερέσο μὴν κάνεις.
* Πιάσ' τὸν κασίδη καὶ πάρ' τὰ μαλλιά του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ

Πῶς ὁ Σαρδοῦ ἔγραψε τὰ περισσότερα ἔργα του.

Μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον μία ὁμολογία τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως Σαρδοῦ, τοῦ πολὺ γνωστοῦ καὶ παρ' ἡμῖν ἐκ τῶν ἔργων του. Ὁ Σαρδοῦ ὡμολόγησεν, ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ἔργων του τὰ ἔγραψεν ὄχι ὁ ἴδιος, ἀλλὰ τῇ βοηθείᾳ καὶ ὑπαγορεύσει ἑνὸς πνεύματος.

Ἀνέφερε μάλιστα καὶ τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δι' ἑνὸς μέσου τὸν ἐβοήθησεν εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν πλείστων ἔργων του καὶ εἶνε δ' αὐτὸ τὸ τοῦ Βερνάρδου Παλισσύ, ὅστις ἀπέθανε πρὸ τριακοσίων ἐτῶν. Ὁ Παλισσὺ ἦτο μέγας κεραμουργὸς καὶ ἀγγειοπλάστης τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Σαρδοῦ ἐδήλωσεν ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Παλισσὺ τὸν ἐβοήθησε μέχρι τινός, ἔπειτα δὲ τὸν ἐγκατέλειψε καὶ μάτην ἐπανειλημμένως τὸ ἐπεκαλέσθη ὁ Σαρδοῦ.

Σημειωτέον, ὅτι ὁ Γάλλος οὗτος συγγραφεὺς διατείνεται ὅτι αὐτὸς ὡς ὀπαδὸς θερμὸς τοῦ πνευματισμοῦ καὶ δεινὸν μεδιοῦμ ἔλαβε τὴν γνωριμίαν πολλῶν μεγάλων πνευμάτων.

ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΥΠΟ **ΡΑΪΔΕΡ ΧΑΓΓΑΡΔ**

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

[Εἷς εὐγενὴς Ἄγγλος, ὁ Σὶρ Ἑρρῖκος μετὰ τοῦ φίλου του Γοὺδ, πλοιάρχου τοῦ Βασιλικοῦ ναυτικοῦ, ἀνεχώρησαν ἐξ Ἀγγλίας καὶ μετέβησαν εἰς τὴν νότιον Ἀφρικήν. Τοῦ ταξειδίου ὁ σκοπὸς ἦτο ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Σὶρ Ἑρρίκου, ὅστις δυσαρεστηθεὶς πρὸ ἐτῶν μὲ τὸν ἀδελφόν του εὑρίσκετο εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ Σὶρ Ἑρρῖκος ἤθελε νὰ τὸν εὕρῃ διὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην, διὰ νὰ ἀγαπήσῃ μὲ αὐτόν. Εἰς τὴν Ἀφρικὴν συνήντησαν τὸν κυνηγὸν ἐλεφάντων Ἄλλαν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σὶρ Ἑρρίκου εἶχεν ἀπέλθει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μεταλλείων τοῦ Σολομῶντος, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο μυθικά· ὁ Ἄλλαν ὅμως εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ μύθου ἀλλὰ περὶ πραγματικότητος. Κάποτε εἰς ἀπόγονος τοῦ περιηγητοῦ Συλβέστρας τῷ εἶχεν ἀφήσει ἕνα χάρτην, χαραγμένον ἀπὸ τὸν περιηγητὴν ἐπὶ τεμαχίου πανίου, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἰδίου, ὁ ὁποῖος ὑπεδείκνυε τὸν δρόμον ὅστις ἦγεν εἰς τὰ μεταλλεῖα.

Ἀφοῦ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σὶρ Ἑρρίκου διηυθύνθη ἐκεῖ, ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀναζητήσῃ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὸ ἐπικίνδυνον καὶ τολμηρὸν ταξειδίον, διὰ μέσου τῶν ἐρήμων ὅπου τοὺς ἀνέμενον παντοειδεῖς περιπέτειαι, τὰ ἄγρια θηρία καὶ ἡ ζέστη τοῦ ἡλίου, ἡ πεῖνα καὶ ἡ δίψα.

Μετὰ φοβερὰς περιπετείας ἔφθασαν εἰς τὸ κράτος τῶν Κουκουάνα ὅπου ὁ ὑπηρέτης των Οὐμπόπα ἀποκαλύπτει ὅτι ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐκεῖ. Συνωμοσίας γενομένης μετὰ τῶν ἐξεχόντων Κουκουάνων ἀποφασίζεται ὁ θάνατος τοῦ αἱμοβόρου βασιλέως Τσάλα καὶ τοῦ υἱοῦ του Σηράγα καὶ ἡ ἀνύψωσις εἰς τὸν θρόνον τοῦ Οὐμπόπα.]

Κατὰ πρῶτον τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο καὶ ἀσθενὲς φῶς τῆς λυχνίας μᾶς ἀπεκάλυψε δῶμα ἐσκαμμένον ἐπὶ τοῦ βράχου ἔχοντος ἔκτασιν δέκα περίπου τετραγωνικῶν ποδῶν. Ἐγγὺς τούτου διεκρίνομεν σωρείας ἐλεφαντοδόντων ἀναριθμήτων. Ἴσως ἐκ τῆς ἀποθήκης ταύτης ὁ μέγας τῶν Ἰουδαίων βασιλεὺς Σολομὼν ἐπρομηθεύετο τὸν ἐλέφαντα ἐξ οὗ κατεσκεύασε τὸν θρόνον αὐτοῦ.

Ἀπέναντι τῆς σωρείας τῶν ἐλεφαντοδόντων διέκρινα διάφορα κιβώτια, ὅμοια ἐκείνων ἐντὸς τῶν ὁποίων τοποθετοῦνται σήμερον τὰ πολεμοφόδια. Τὰ κιβώτια ταῦτα ἦσαν βαμμένα ἐρυθρά.

— Ἐδῶ μέσα θὰ εἶνε οἱ ἀδάμαντες, ἀνεφώνησα—φέρε κοντὰ τὸ φῶς.

Ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος ἐπλησίασε μὲ τὴν λυχνίαν ἐνῷ ἐγὼ ἤνοιγον τὸ ἡμισαπισμένον κάλλυμμα τοῦ πρώτου κιβωτίου.

Νὰ τὸ ἀνοίξω ἐντούτοις δὲν ἠδυνάμην πλὴν ἐσχημάτισα ὀπὴν καὶ χώσας δι' αὐτῆς τὴν χεῖρά μου ἐξήγαγον ὄχι δράκα ἀδαμάντων ὅπως ἐπίστευον, ἀλλὰ τεμάχια χρυσοῦ, σχήματος ὁμοίου μὲ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἶδον προηγουμένως καὶ ἐπ' αὐτῶν ὑπῆρχον χαρακτῆρες Ἑβραϊκοί. Ἦσαν νομίσματα.

— Ἄ! λέγω τότε. Κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ μὲ τὰς χεῖρας κενάς. Κάθε κιβώτιον θὰ περιέχῃ χίλια τοὐλάχιστον νομίσματα, ἔχομεν δὲ ἐδῶ ὀκταπλοῦν τὸν ἀριθμὸν κιβώτια. Ὑποθέτω ὅτι μὲ τὰ χρήματα ταῦτα ἐπληρώνοντο οἱ ἐργάται καὶ οἱ ἔμποροι.

— Ἴσως, λέγει ὁ Γούδ. Ἀλλὰ ἀδάμαντας δὲν βλέπω, ἐκτὸς ἂν εἶνε μόνον ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ὁ Πορτογάλλος ἔβαλεν ἐντὸς τοῦ δερματίνου σάκου.

— Κτυτάξετε καλὰ εἰς ἐκείνην τὴν σκοτεινὴν γωνίαν, λέγει τότε ἡ Γαγοὺλ καὶ θὰ ἴδωμεν ἂν ὑπάρχουν ἀδάμαντες ἢ ὄχι. Θὰ εὕρητε εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην τρία πέτρινα κιβώτια ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν εἶνε ἀνοικτὸν καὶ τὰ δύο σφραγισμένα.

Πρὶν μεταφράσω τοὺς λόγους τούτους εἰς τὸν Σὲρ Ἑρρῖκον, ὅστις ἐκράτει τὸ φῶς, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ ἐρωτήσω τὴν γραῖαν πῶς ἐγνώριζεν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀφοῦ ὡς ἔλεγεν, οὐδεὶς εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ μυστικὸν τοῦτο δῶμα.

— Ἄ! Κύριε, ὁ ὁποῖος ἦλθες ἀπὸ τὰ ἄστρα. Δὲν γνωρίζεις ὅτι πολλοὶ ζῶσι μακροὺς χρόνους καὶ ὅτι τινὲς ἔχουσιν ὀφθαλμοὺς οἱ ὁποῖοι διαπερῶσι τοὺς λίθους; γά! γά! γά!

— Κύτταξε εἰς τὴν γωνίαν, Ἑρρῖκε, λέγω ἐγὼ δεικνύων τὸ μέρος τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποδείξει ἡ Γαγούλ.

Ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος μετέβη ἐκεῖ καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἠκούσαμεν ἀναφωνοῦντα:

— Ἐδῶ εἶνε κρύπτη, φίλοι μου, Ὕψιστε Θεέ! Κυττάξετε!

Ἐσπεύσαμεν ἐκεῖ ὅπου ἵστατο καὶ εἴδομεν πράγματι τρία λίθινα κιβώτια σχηματιζόμενα ἀπὸ τὸν βράχον ὅστις ἦτο ἐσκαμμένος. Ἕκαστον τούτων ἦτο δύο τετραγωνικῶν ποδῶν. Τὰ δύο ἦσαν σκεπασμένα μὲ πλάκας, τοῦ ἑτέρου ἡ πλὰξ ἔκειτο κατὰ γῆς. Ἦτο ἀνοικτόν.

— Κυττάζατε! ἐπανέλαβεν ὁ Ἑρρῖκος, φωτίζων μὲ τὴν λυχνίαν του. Ἐκυτταζόμεν, πλὴν κατὰ πρῶτον οὐδὲν ἀνεκαλύψαμεν ἕνεκεν τοῦ ἀργυρειδοῦς φέγγους, τὸ ὁποῖον περιέβαλε τὴν ὄρασίν μας. Ὅταν ὅμως οἱ ὀφθαλμοί μας συνήθισαν εἴδομεν ὅτι τὸ κιβώτιον ἦτο κατὰ τὰ τρία αὐτοῦ μέρη πλῆρες ἀδαμάντων μεγάλου μεγέθους. Ἔκυψα καὶ ἔλαβα τινας εἰς τὰς χεῖράς μου. Ἀράγματι, ἦσαν ἀδάμαντες ἀληθεῖς καὶ ἐξαίσιοι.

— Εἴμεθα οἱ πλουσιώτεροι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ἀνεφώνησα, μετὰ μεγίστης ἐξάψεως.

— Φθάνει νὰ τοὺς πάρωμε πρῶτα, λέγει ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος.

Ἱστάμεθα καὶ οἱ τρεῖς ἀπέναντι ἀλλήλων μὲ τὴν λυχνίαν εἰς τὸ μέσον καὶ τοὺς ἀδάμαντας πρὸ ἡμῶν, ὡσὰν νὰ εἴμεθα συνωμόται παρασκευαζόμενοι νὰ διαπράξωμεν κακούργημά τι, καὶ ὄχι, ὅπως ἐνομίζομεν, οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι τῆς γῆς.

— Χά! χά! χά! ἐγέλα ὄπισθεν ἡμῶν ἡ Γαγούλ, ὡς ἔχιδνα περιστρεφομένη. Νὰ τὰ διαμάντια λοιπόν, τὰ ὁποῖα τόσον πολὺ σᾶς ἀρέσουν, νὰ τὰ διαμάντια, λευκοί. Ὅσα θέλετε ὑπάρχουν ἐδῶ. Πάρτε, τα! χαϊδέψτε τα! φάτε τα! χά! χά! χά! πιέτε τα! χά! χά! χά!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ πνεῦμα μου ἡ ἰδέα περὶ φαγώματος καὶ πώματος ἀδαμάντων μοὶ ἐφάνη τόσον γελοία, ὥστε ἤρχισα νὰ γελῶ δυνατά, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐμιμήθησαν καὶ οἱ φίλοι μου, χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τὸ διατί.

Ἐκεῖ ἱστάμεθα γελῶντες ἄνωθεν τῶν ἀδαμάντων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἰδικοί μας, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀνακαλυφθῆ πρὸ χιλιάδων ἐτῶν ὑπὸ τῶν ὑπομονητικῶν δούλων καὶ τοῦ ἐπιστάτου τοῦ Σολομῶντος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἴσως ἦτο γεγραμμένον ἐπὶ τῶν κηρίνων σφραγίδων τῶν κεκλεισμένων κιβωτίων. Ὁ Σολομὼν δὲν ἔλαβε τούτους, οὔτε ὁ Σιλβέστρα, οὔτε ἄλλος κάνείς. Ἡμεῖς ἐλάβομεν αὐτοὺς καὶ ἰδοὺ εὑρίσκοντο ἐνώπιόν μας οἱ ἀδάμαντες στοιχίζοντες ἑκατομμύρια λιρῶν καὶ ἐκτὸς τούτων ὑπῆρχον δι' ἡμᾶς σωροὶ ἐλεφαντοδόντων καὶ σωροὶ χρυσῶν νομισμάτων.

Αἰφνιδίως ὁ γέλως μας ἐκόπασε καὶ ἐσιωπήσαμεν.

— Ἀνοίξατε τὰ λοιπὰ κιβώτια λευκοί, ἐφώνησεν ἡ Γαγούλ—ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι ἀδάμαντες ἐκεῖ μέσα. Πάρτε τους καὶ ἐκείνους· γά! γά!

Ἐκύψαμεν καὶ ἠρχίσαμεν νὰ ἀνοίγωμεν τὰ λοιπὰ κιβώτια θραύοντες τὰς σφραγίδας αὐτῶν.

Οὐρά! ἦσαν πλήρη ταῦτα, πλήρη ἐντελῶς. Ἐβλέπομεν τοὺς ἀδάμαντας μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν ἐβλέπομεν ἦτο τὸ κακεντρεχὲς καὶ σατανικὸν βλέμμα τῆς Γαγούλ, ἡ ὁποία ὡς ἔχιδνα περιστρεφομένη παρετήρει τὰς κινήσεις μας.

Σειρὰ κραυγῶν μᾶς ἀνεστάτωσε. Ἦσαν κραυγαὶ τῆς Φουλάτας.

— Λευκοί! βοήθεια! βοήθεια! ἡ πέτρα πίπτει!

Καὶ μετ' ὀλίγον.

— Βοήθεια! βοήθεια. Μὲ ἐμαχαίρωσεν.

Ἐσπεύσαμεν πρὸς τὸν διάδρομον καὶ ἰδοὺ τί μᾶς ἐφανέρωσε τῆς λυχνίας τὸ ἀσθενὲς φῶς. Ἡ λιθίνη θύρα ἐκλείστο βραδέως καταπίπτουσα. Τρεῖς μόνον πόδας εὑρίσκετο τώρα ἄνω τοῦ ἐδάφους. Πλησίον ταύτης ἐπάλαιεν ἡ Φουλάτα κατὰ τῆς Γαγούλ. Τὸ ἐρυθρὸν αἷμα τῆς πρώτης κατέρρεε μέχρι τῶν γονάτων της καὶ ὅμως εἰσέτι ἡ γενναία κόρη συνεκράτει τὴν γραίαν μάγισσαν ἡ ὁποία ἀνθίστατο ὡς γαλῆ ἀγρία. Ἄ! ἐξέφυγε! Ἡ Φουλάτα πίπτει, κυλίεται κατὰ γῆς καὶ ἡ Γαγούλ. Ἡ πέτρα καταπίπτει ἐπ' αὐτῆς. Πολὺ ἀργά. Ἡ πέτρα τὴν πιέζει καὶ ἐκβάλλει ἡ γραία τρομακτικὰς κραυγὰς ἀγωνίας. Ἡ πέτρα μετ' ὀλίγον καλύπτει τὸ σῶμα της καὶ δὲν ἠκούσαμεν ἢ τὸν κρότον τῶν συντριβομένων ὀστῶν της.

Ὅλα ταῦτα συνέβησαν ἐντὸς τεσσάρων δευτερολέπτων.

Τότε ἐστράφημεν πρὸς τὴν Φουλάτα. Ἡ πτωχὴ κόρη, ἔφερε μέγα τραῦμα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ κατενόησα ὅτι δὲν ἔζη πολύ.

—Ἀποθνήσκω, κύριε, μοὶ ἔλεγε τὸ ὡραῖον πλᾶσμα. Ἦλθεν ἐδῶ . . . ἡ Γαγούλ . . . Δὲν τὴν εἶδον... καὶ ἔπειτα ἡ πέτρα νὰ ἄρχισε πίπτῃ· τὴν εἶδον τότε νὰ θέλῃ νὰ φύγῃ καὶ τὴν ἔπιασα . . . μὲ ἐμαχαίρωσε . . . ἀποθνήσκω.

— Πτωχὴ κόρη! πτωχὴ κόρη! ἐφώνησεν ὁ Γοὺδ καὶ κύψας κατεφίλει τὸ πρόσωπόν της.

— Ἀπέθανεν, ἐψιθύρισε κατ' ὀλίγον ἐγειρόμενος, ἐνῷ δάκρυα θλίψεως εἰλικρινοῦς κατέρρεον ἀπὸ τῶν παρειῶν του.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λυπῆσαι τόσον πολύ, φίλε μου, τῷ λέγει ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος.

— Αἴ! τί θέλεις νὰ πῇς;

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μεταβῇς ἐκεῖ ὅπου μετέβη καὶ ἡ ἰδία. Δὲν βλέπεις ὅτι ἐτάφημεν ζῶντες ἐδῶ μέσα;

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν εἴχομεν καταναοήσει ὁλόκληρον τῆς θέσεώς μας τὴν φρικαλεότητα, καθόσον εἴμεθα προαπησχολημένοι μὲ τὸ τέλος τῆς Φουλάτας. Τώρα ὅμως κατενοήσαμεν. Ὁ ὄγκος τοῦ λίθου εἶχε καταπέσῃ καὶ μᾶς ἔκλεισεν ἐντὸς αὐτῆς.

Ἐπί τινα λεπτὰ ἐμείναμεν ἄναυδοι ἐκεῖ παρὰ τῆς Φουλάτας τὸ πτῶμα. Ἡ αἴσθησις ὅτι ἄθλιον τέλος μᾶς ἀνέμενε ἦτο καταθλιπτική. Ἡ δαίμων Γαγούλ αὐτὸ εἶχε σχεδιάσει.

Τώρα κατενόουν τί ἐσήμαινον οἱ συριστικοὶ γέλωτες αὐτῆς. Πιθανῶς τὸ αὐτὸ εἶχε μηχανευθῆ καὶ διὰ τὸν Πορτογάλλον, ὅστις ὅμως ἐπρόφθασε καὶ ἀπορρίψας τὸ δέρμα μὲ τοὺς λίθους ἐτράπη εἰς φυγήν.

— Ἂς προσπαθήσωμεν, ἐφ' ὅσον ἔχομεν φῶς νὰ εὕρωμεν τὸν μηχανισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ πέτρα ἀνυψοῦται.

Ἠρχίσαμεν νὰ ἀνερευνῶμεν πλὴν οὐδὲν ἀνεκαλύψαμεν.

— Ἔφο βέβαιος, εἶπον ἐγώ, ὅτι ὁ μηχανισμός του εἶνε ἔξωθεν. Ἂν δὲν ἦτο ἐκεῖθεν δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευεν ἡ Γαγοὺλ νὰ διέλθῃ ὑπὸ τὸν λίθον.

— Τὴν ἔπαθεν ὅμως, λέγει ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος. Τὸ τέλος της ἦτο φοβερόν, ὅσον θὰ εἶνε καὶ τὸ ἰδικόν μας μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ λοιπὸν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν, ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ δῶμα τοῦ θησαυροῦ.

Ἐστράφημεν καὶ ἐπροχωρήσαμεν καὶ τότε παρετήρησα ἐπὶ τοῦ μὴ περατωμένου τοίχου τὸν κάλαθον μὲ τὰς τροφὰς τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἡ πτωχὴ Φουλάτα. Ἀνήγειρα τοῦτον καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸ κατηραμένον δῶμα τοῦ θησαυροῦ, τὸ ὁποῖον ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ καταστῇ τάφος μας. Τότε ἐπεστρέψαμεν καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἐκομίσαμεν τὸ πτῶμα τῆς Φουλάτας τοποθετήσαντες τοῦτο παρὰ τὰ κιβώτια μὲ τὰ νομίσματα.

Κατόπιν ἐκαθήσαμεν στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν τριῶν λιθίνων κιβωτίων τὰ ὁποῖα περιεῖχον τοὺς ἀνεκτιμήτους ἀδάμαντας.

— Ἂς μοιρασθῶμεν τὴν τροφήν, εἶπεν ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος καὶ ἂς προσπαθήσωμεν νὰ περάσωμεν μὲ αὐτήν, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον—Τοῦτο καὶ ἐπράξαμεν καίτοι ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἐτρώγαμεν, μετὰ δύο ἡμέρας δὲν θὰ μᾶς ἔμενε τίποτε.

— Τώρα, λέγει πάλιν ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος, ἂς φάγωμεν καὶ ἂς πίωμεν, διότι αὔριον θὰ ἀποθάνωμεν.

Ἐφάγομεν λοιπὸν καὶ ἐπίομεν, μὲ πολὺ ὀλίγην ὄρεξιν. Ἔπειτα ἠγέρθημεν καὶ ἐξητάσαμεν τοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς μας, μὲ τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα νὰ εὕρωμεν διέξοδόν τινα.

Οὐδεμία ὅμως ὑπῆρχε. Τὸ φῶς ἤρχισε νὰ καθίσταται σκιερώτερον.

—Τί ὥρα εἶνε Ἄλλαν; μὲ ἠρώτησεν ὁ Ἑρρῖκος.

Ἐξήγαγον τὸ ὡρολόγιόν μου, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε τὴν ἕκτην ὥραν. Εἴχομεν εἰσέλθει ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τὴν ἐνδεκάτην.

— Ὁ Ἰνφάνδος θὰ μᾶς ἀναζητεῖ. Ὅταν ἴδῃ ὅτι ἔρχεται ἡ νὺξ καὶ δὲν ἐπιστρέφομεν θὰ κάμῃ βεβαίως ἐρεύνας.

— Αἱ ὁποῖαι βεβαίως θὰ εἶνε μάταιαι. Δὲν γνωρίζει τὸ μυστικὸν τῆς θύρας δὲν γνωρίζει κἂν ποῦ ἡ θύρα ὑπάρχει. Μόνη ἡ Γογοὺλ ἐγνώριζε τοῦτο. Ἔπειτα καὶ τὴν θύραν ἂν εὕρῃ δὲν θὰ δύναται νὰ θραύσῃ αὐτὴν οὔτε μόνος του, οὔτε ἂν φέρῃ ὁλόκληρον τῶν Κουκουάνων τὸν στρατόν. Οὐδὲν ἄλλο μᾶς μένει φίλοι μου, παρὰ νὰ ἀφεθῶμεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Παντοδυνάμου. Ἡ ἀναζήτησις τοῦ θησαυροῦ ἔφερε πολλοὺς εἰς κακὸν τέλος.

Ἡ λυχνία ἤρχισε νὰ σβύνῃ.

Αἰσνιδίως ἀνέλαμψε ζωηρῶς καὶ μᾶς παρουσίασε καταφανῶς ὁλόκληρον τὴν σκηνήν: Τὴν μεγάλην σωρείαν τῶν ἐλεφαντοδόντων, τὰ κιβώτια τοῦ χρυσοῦ, τὸ πτῶμα τῆς πτωχῆς Φουλάτας, ἐξηπλωμένον ἔμπροσθεν αὐτῶν, τὸν δερμάτινον σάκκον, τὸν πλήρη ἀδαμάντων, τὴν λάμψιν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ ἄγρια πρόσωπα ἡμῶν τῶν λευκῶν, τῶν καθημένων καὶ ἀναμενόντων τὸν ἐκ πείνης θάνατον.

Ταῦτα ἔδειξεν ἡ τελευταία τῆς λυχνίας ἀναλαμπὴ καὶ ἔπειτα ἐσβέσθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Οὐδεμία ἐλπίς.

Δὲν δύναμαι νὰ δώσω ἐπακριβῆ περιγραφὴν τῆς φρικαλεότητος τῆς νυκτός, ἡ ὁποία ἐπηκολούθησεν. Ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος καὶ ὁ Γοὺδ ἐκοιμήθησαν ὀλίγον· ἐγὼ ὅμως εὕρισκον ἀδύνατον νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ περιζ ἐπικρατοῦσα σιωπὴ ἦτο τρομερά. Εἴμεθα τεθαμμένοι εἰς τὰ ἔγκατα μιᾶς κορυφῆς ὄρους χιονοσκεποῦς χιλιάδας πόδας ὑπεράνω ἡμῶν ὁ δροσερὸς ἀὴρ ἀνερρίπιζε τὴν λευκὴν χιόνα, οὐδεὶς ὅμως ἦχος κατέφθανε μέχρις ἡμῶν. Οἱ νεκροὶ οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἄλλο δῶμα ἦσαν οἱ ἐγγύτεροι ἡμῶν κείμενοι σύντροφοι. Οἱ νεκροὶ ὅμως οὐδέν θόρυβον προξενοῦν. Ἐντὸς τοῦ τάφου μας καὶ χίλιοι κανονοβολισμοὶ καὶ ἂν ἔπιπτον ἔξωθεν, δὲν θὰ ἠκούομεν τίποτε.

Καὶ ἡ εἰρωνία τῆς καταστάσεως μὲ κατέβαλε. Πέριξ ἡμῶν εὑρίσκοντο θησαυροὶ ἐπαρκεῖς ὅπως δι' αὐτῶν πληρωθῇ ἓν ἐθνικὸν χρέος ἢ ὅπως κατασκευασθῇ στόλος ὁλόκληρος ἀπὸ θωρηκτά, ἐν τούτοις θὰ διεσπαθίζομεν ὅλον ἐκεῖνον τὸν πλοῦτον διὰ τὴν ἐλαχίστην διαυγῆς τύχην, ἢ καὶ δι' ἓν τεμάχιον ἄρτου, ὅπως παρατείνωμεν τὴν ἀθλίαν ἡμῶν ὕπαρξιν. Ἀληθῶς ὁ πλοῦτος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι δαπανῶσι τὴν ζωὴν αὐτῶν, ὅπως τὸν ἀποκτήσωσιν εἶνε πρᾶγμα ἄνευ ἀξίας καὶ τοιουτοτρόπως παρῆλθεν ἡ νύξ.

— Γοὺδ! ἠκούσθη λέγουσα τοῦ Σὲρ Ἑρρίκου ἡ φωνή, ἀντηχήσασα φρικαλέα ἐντὸς τοῦ σκότους τοῦ πυκνοῦ καὶ τῆς ἀπολύτου σιωπῆς. Πόσα σπίρτα ἔχεις εἰς τὸ κυτίον σου;

— Ὀκτώ.

— Ἄναψε ἕνα καὶ κύτταξε τί ὥρα εἶνε.

Ἔπραξε τοῦτο καὶ εἴδομεν ὅτι ἦτο ἡ πέμπτη ὥρα τῆς πρωΐας.

— Καλλίτερον νὰ φάγωμεν κἄτι, διὰ νὰ διατηρήσωμεν τὰς δυνάμεις μας, λέγω ἐγώ.

— Καὶ τί θὰ μᾶς ὠφελήσῃ αὐτό; ἀπήντησεν ὁ Γούδ. Ὅσον ταχύτερον ἀποθάνομεν, τόσον καὶ καλλίτερον.

— Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ζωή, ὑπάρχει καὶ ἐλπίς, λέγει ὁ Ἑρρῖκος.

Τοιουτοτρόπως ἐφάγομεν καὶ ἐπίομεν ὀλίγον ὕδωρ καὶ ἑτέρα χρόνου περίοδος παρῆλθε. Κατόπιν ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος μᾶς συνεβούλευσε νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν θύραν καὶ νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ κραυγάσωμεν εὐθὺς ὡς ἠκούομεν ἔξωθεν θύρυβόν τινα. Τὴν συμβουλὴν ἠσπάσθη ὁ Γούδ, ὁ ὁποῖος ὡς θαλασσινὸς ἐκυλίσθη μέχρι τῆς κεκλεισμένης εἰσόδου καὶ ἤρχισε νὰ κάμῃ διαβολικὸν θόρυβον. Οὐδεμία ὅμως ἀπάντησις ἐδόθη ἔξωθεν. Μετ' ὀλίγον πασχτήθη τοῦ ἐπιχειρήματος ἐκείνου καὶ ἐπιστρέψας πρὸς ἡμᾶς διψῶν καὶ κουρασμένος.

Μετὰ τὴν φρούδον ἐκείνην ἐπιχείρησιν ἐκαθήσαμεν ἐκ νέου πλησίον τῶν κιβωτίων τῶν ἀχρήστων ἀδαμάντων, εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀδράνειαν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε μία τῶν σκληροτέρων περιστάσεων τῆς τύχης μας. Ὁμολογῶ ὅτι παρῃτήθην πάσης ἐλπίδος. Στηρίξας τὴν κεφαλήν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Σὲρ Ἑρρίκου ἐξερράγην εἰς δάκρυα καὶ εἶδον ἐκεῖθεν τὸν Γοὺδ μεταβαίνοντα εἰς μίαν γωνίαν μὲ ἐκρήξεις τρομερῶν βλασφημιῶν.

Ὦ! πόσον καλὸς καὶ γενναῖος ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος! Ἂν εἴμεθα δύο μικρὰ τρομαγμένα παιδία, καὶ αὐτὸς ἡ τροφός μας, δὲν θὰ μᾶς ἐπεριποιεῖτο τρυφερώτερον. Λησμονῶν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ δυστυχίαν προσεπάθει νὰ ἐνισχύσῃ ἡμᾶς, διηγούμενος ἱστορίας ἀνθρώπων εὐρεθέντων ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις καὶ ὡς ἐκ θαύματος σωθέντων. Καὶ ὅταν αἱ ἱστορίαι αὗται δὲν μᾶς ἐνεθάρρυνον μᾶς ἔλεγεν, ὅτι τὸ κάτω κάτω μίαν ἡμέραν θὰ ἀπεθνήσκομεν καὶ ὅτι ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνωμεν μετ' ὀλίγον, ἂς ἀνεμένομεν τὸ τέλος ὡς ἄνδρες καὶ ὡς χριστιανοί. Τοιουτοτρόπως παρῆλθεν ἡ ἡμέρα ὅπως εἶχε παρέλθει καὶ ἡ νὺξ καὶ ἅπαξ ἔτι ἐφάγομεν καὶ ἐπίομεν, ὅτε μία ἰδέα μοὶ ἐπῆλθε.

— Πῶς συμβαίνει, λέγω, νὰ εἶνε ἡ ἀτμόσφαιρα ἐδῶ μέσα δροσερά;

— Ὕψιστε Θεέ, κραυγάζει ὁ Γούδ. Δὲν τὸ ἐσυλλογίσθην αὐτό. Ἀπὸ κάπου πρέπει νὰ εἰσέρχηται ὁ ἀὴρ καὶ θὰ εἰσέρχηται βεβαίως διότι ἄλλως θὰ ἐσκάζομεν. Ἂς κυτταξώμεν ἕνα γύρο.

Ἡ ἰδέα αὕτη μετέβαλεν ἐντελῶς τὴν ψυχικὴν κατάστασίν μας. Ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ, ὅλοι συρόμενοι ἐπὶ τῶν γονάτων μας ἠρευνῶμεν ἀπάσας τὰς γωνίας, μήπως εὕρωμεν κἀνὲν ἄνοιγμα. Αἰφνιδίως ἡ χεὶρ μου ἔθιξε πρᾶγμα τι ψυχρόν. Ἦτο τὸ πτῶμα τῆς Φουλάτας. Οὐδὲν εὕρομεν καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος παρητήθημεν πάσης περαιτέρω ἐρεύνης, ὁ Γοὺδ ὅμως ἐπιμόνως ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ τὰ πάντα

— Ἀκοῦτε δῶ, μᾶς λέγει μετ' ὀλίγον μὲ μίαν φωνὴν παράδοξον. Ἐλᾶτε δῶ.

Ἀνωφελὲς νὰ προσθέσω ὅτι ἐπλησιάσαμεν τοῦτον ἐν τῷ ἅμα.

— Ἄλλαν.—Βάλε τὸ χέρι σου ἐκεῖ ποῦ εἶνε τὸ ἰδικόν μου. Αἰσθάνεσαι τίποτε:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀναβαίνει ἀέρας.

— Ἀκοῦτε τώρα.—Ἠγέρθη καὶ ἔπληξε τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸν πόδα του καὶ ἀκτὶς ἐλπίδος ἀνέλαμψεν ἐκ τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ὁ παρεχθεὶς ἦχος ἦτο παράδοξος ὡσὰν νὰ ἦτο τὸ ἔδαφος κοῖλον.

Μὲ χεῖρας τρεμούσας ἄναψα ἓν πυρεῖον, τρία μόνον μοὶ ἔμειναν, καὶ εἴδομεν ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἀπωτάτου ἄκρου τοῦ δώματος. Παρετηρήσαμεν καλήτερον καὶ ὦ! ἔκπληξις! διεκρίνομεν ἐπὶ τῶν βράχων κρίκον. Οὐδὲν εἴπομεν, διότι εἴμεθα ἐξηντλημένοι καὶ αἱ καρδίαι ἡμῶν ἔπαλλον ἀγρίως. Ὁ κρίκος ἦτο πλήρης σκωρίας καὶ ὁ Γοὺδ ἤρχιζε νὰ καθαρίζῃ τοῦτον μὲ τὸ μαχαίριόν του. Τέλος τὸν εἴδομεν νὰ κινῆται.

Ὁ Γοὺδ ἐδοκίμασε νὰ ἀνεγείρῃ τὴν πλάκα σύρων τὸν κρίκον δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως μετὰ τοῦτον ἐδοκίμασα ἐγὼ ἄνευ ἀποτελέσματος. Τέλος ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος, ἰσχυρότερος καὶ τῶν δύο μας, μὲ νευρώδεις χεῖρας καὶ ὑπεράνθρωπους δυνάμεις καταβαλὼν ἀνήγειρε τὴν πλάκα καὶ ὑπ' αὐτήν, ὑπὸ τὸ φῶς ἑτέρου πυρείου τὸ ὁποῖον ἤναψα διεκρίνομεν λιθήνην κλίμακα.

— Δόξα τῷ Θεῷ! Τί νὰ κάμωμεν τώρα; ἠρώτησεν ὁ Γούδ.

— Νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν κλίμακα καὶ νὰ ἀφεθῶμεν εἰς τὴν Πρόνοιαν.

— Στόπ! λέγει ὁ Σὲρ Ἑρρῖκος. Ἄλλαν, πάρε

ὅσην τροφὴν καὶ ὅσον νερὸν μᾶς ἔμεινε. Θὰ μᾶς χρησιμεύσουν.

Ἐπέστρεψα συρόμενας εἰς τὸ μέρος τῶν κιβωτίων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ἐπέστρεφον τώρα, ὅταν μία ἰδέα μὲ κατέλαβε. Δὲν ἐσκέφθημεν πολὺ περὶ τῶν ἀδαμάντων κατὰ τὸ τελευταῖον εἰκοσιτετράωρον, ἕνεκεν τῆς ἐλεεινότητος τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρισκόμεθα. Τώρα ὅμως ἐσυλλογίσθην ὅτι εἶχεν ἐπιστῆ ἡ ἐποχὴ νὰ τσεπώσω ὅσον ἠδυνάμην ἐκ τούτων διὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσουν ὅταν κατωρθώσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο μέρος. Ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Ἐγέμισα ὄχι μόνον τὰ θυλάκιά μου ἀλλὰ καὶ ἕνα σακκίδιον τῆς Φουλάτας.

— Ἀκοῦτε δῶ, φωνάζω εἰς τοὺς συντρόφους μου. Δὲν πέρνετε σεῖς διαμαντικά;

— Ἔλα ἐδῶ Ἄλλαν! Καὶ στὸ διάβολο τὰ διαμαντικά. Οὔτε νὰ τὰ ἴδω, οὔτε νὰ ἀκούσω θέλω περὶ αὐτῶν. Ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἐρρίκου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γούδ, οὗτος οὐδὲν ἀπήντησε. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΕΠΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Ἡ πρόληψις ἐν γένει εἶνε ριζωμένη εἰς τὸν λαόν· ὅσα καὶ ἂν ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν περὶ αὐτῆς εἶναι ἀνωφελῆ· δὲν ἐκριζοῦται, οὐδὲ ἐνώπιον τοῦ ὅρκου. Ὁ λαὸς πιστεύει εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ ὅρκου· ἀλλὰ λαοί τινες πιστεύουσι συγχρόνως ὅτι προφυλακτικά τινα μέσα δύνανται νὰ ἐλευθερώσωσι τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως νὰ κρατήσῃ τὸν ὅρκον τὸν ὁποῖον ἔδωκε. Πιστεύει π.χ. ὁ λαός, ὅτι ὅταν τις ὁρκίζεται φέρων ἐφ' ἑαυτοῦ ἐν κόκκαλον τοῦ ἀποθανόντος τέκνου του ἢ ἕνα ὀφθαλμὸν τσαλαπετεινοῦ, ἠμπορεῖ καὶ νὰ παραβῇ τὸν ὅρκον. Ἡ ἂν θέσῃ ὑπὸ τὴν γλῶσσάν του πρὶν ὁρκισθῇ ἓν χρυσοῦν νόμισμα, ἢ ἂν κρύψῃ εἰς τὸ στόμα του ἕνα πολύτιμον λίθον, τὸν ὁποῖον ὁ ὁρκισθεὶς ἔπειτα ἀποπτύει μετὰ τοῦ ὅρκου, ἐπίσης ὁ ὅρκος ἐκεῖνος δὲν εἶναι ὑποχρεωτικός. Τὸ ἴδιον ἠμπορεῖ καὶ νὰ ὁρκισθῇ τις ψευδῶς ἂν κρατῇ εἰς τὴν χεῖρά του ἓν ἀντικείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ μεταβιβασθῇ νοερῶς ὁ ὅρκος. Ἂν ξυλώνῃ ἓν κομβίον τοῦ πανταλονίου του ἢ φέρει εἰς τὰ ὑποδήματά του κρυμμένα φύλλα μεσπιλέας (μουσμουλιᾶς) καθ' ἣν ὥραν ὁρκίζεταί τις, ἢ καὶ μικρὸν τεμάχιον τῆς ἁγίας Μεταλήψεως εἰς τὸ στῆθός του κεκρυμμένον, προφυλάσσεται ἀπὸ τῆς ποινῆς τῆς ἐπιορκίας. Νομίζουσιν ἄλλαις λέξεσιν ὅτι δύνανται ν' ἀποκρούσωσι διὰ ἑνὸς τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμένων τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, προσβαλλομένου διὰ τῆς ψευδορκίας· ἀντικαθιστῶσιν εἰς τὴν θέσιν των δῆλα δὴ ἕνα, οὕτως εἰπεῖν, ἀποδιοπομπαῖον τράγον, ἐφ' οὗ θὰ πέσῃ ὅλη ἡ τιμωρία διὰ τὴν ἐπιορκίαν. Εἰς τὴν Βουκοβίναν τῆς Αὐστρίας πιστεύει ὁ λαός, ὅτι τὴν ψυχὴν τοῦ ψευδόρκου λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ διάβολος· ἂν ὅμως οὗτος λάβῃ τὴν πρόνοιαν πρὶν ὁρκισθῇ νὰ θέσῃ ὑπὸ τὴν μασχάλην του ἕνα λίθον, ὁ λίθος οὗτος ἐπισύρει ἐφ' ἑαυτοῦ τὰς συνεπείας τῆς ψευδορκίας.

Ἐὰν ὁρκιζόμενος κάμπτῃ τὸν δείκτην τῆς χειρὸς ἢ πιέζει τὴν ἀριστερὰν χεῖρα εἰς τὸ πλευρόν, ἢ συσφίγγῃ εἰς γρόνθον τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἢ ἐκτείνῃ τοὺς τρεῖς δακτύλους τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἢ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα κρατεῖ ὄπισθεν, εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις ὁ ὅρκος εἶναι ὡς νὰ μὴ ἐγένετο καὶ ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν παραβῇ.

Εἰς τὴν ρωσσικὴν ἐπαρχίαν τοῦ Καζὰν ὁ ὅρκος δὲν ἔχει σημασίαν ἂν ὁ ὁρκιζόμενος προηγουμένως σχηματίσῃ διὰ τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρός, δι' ἧς μέλλει νὰ ὁρκισθῇ, τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ συγχρόνως τοὺς τέσσαρας δακτύλους τῆς ἀριστερᾶς πιέσῃ εἰς τὴν παλάμην, ἐκτείνων συγχρόνως τὸν δείκτην δάκτυλον αὐτῆς. Ἄλλοι Ρῶσσοι, οἱ Βογιάκοι, νομίζουσιν ὅτι ὅταν εἷς ἱερεὺς ὁρκίζῃ τινά, ἐὰν ἐκτείνωσιν ὀρθίως τὸν δείκτην τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ ἔπειτα τὸν δείκτην τῆς ἀριστερᾶς ἐκτείνωσι πρὸς τὰ ὄπισθεν, ὁ ὅρκος *κρύβεται εἰς τὴν γῆν*. Ἡ μέθοδος αὕτη τῆς ἐπιορκίας εἶναι γνωστὴ οὐ μόνον ἐν Ρωσσίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν Πολωνίᾳ, Ἰταλίᾳ, Ἑλβετίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, ἰδίως ἐν τῇ ἀνατολικῇ Πρωσσίᾳ καὶ ταῖς παραρρηνίοις ἐπαρχίαις.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Βαϋρόϋτ τῆς Γερμανίας γενικῶς πιστεύεται ὅτι ἡ ἐπιορκία δὲν θὰ ἀποκαλυφθῇ ἂν ὁ ὁρκιζόμενος στρέψῃ τὴν παλάμην τῆς χειρὸς μεθ' ἧς ὁρκίζεται πρὸς τὸν δικαστὴν καὶ συγχρόνως κρατήσῃ κλειστὴν τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὰ ὄπισθεν. Δι' αὐτῆς τῆς μεθόδου καὶ ἡ εὐθύνη τῆς ψευδορκίας ἐξαλείφεται. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι τὰς δύο μεθόδους ταύτας μεταχειρίζονται ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι οὔτε ψευδορκοῦν, οὔτε σκοπὸν ἔχουν νὰ ψευδορκήσουν, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῇ ὑπονοίᾳ καὶ τῷ φόβῳ μήπως ἀκουσίως εἴπωσι κάτι τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἦναι ἀληθές.

Γενικῶς ἐπίσης εἶναι διαδιδομένη ἡ ἰδέα, ὅτι δύναταί τις νὰ ψευδορκήσῃ, ὅταν ἔχῃ χῶμα κρυμμένον εἰς τὰ ὑποδήματά του. Τοῦτο νομίζεται γενικῶς ἐν Δανίᾳ, Ρωσσίᾳ καὶ Γερμανίᾳ· καὶ στηρίζεται ἐπὶ τῆς θεωρίας, ὅτι πᾶς ὅστις ἐπὶ ξένου ἐδάφους, ἐπὶ ξένης γῆς ἱστάμενος, ὁρκίζεται μεταβιβάζει τὸν ὅρκον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τούτου, καὶ ἐπομένως ἡ γῆ ἐπὶ τῆς ὁποίας πατεῖ ἀναλαμβάνει καὶ τὴν εὐθύνην τῆς ψευδορκίας του. Ἴσως ἡ κατεργαριὰ αὐτὴ ἠμπορεῖ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ψεύδορκον ἀπὸ τῆς ποινῆς τῶν ἀνθρώπων, νὰ τοὺς ἀπατήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἀπατᾷ τὸν Θεὸν βεβαίως, οὔτε δύναται ἡ κατεργαριά του νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῆς θείας τιμωρίας,

Οἱ Ρῶσσοι πολλαχοῦ νομίζουσιν ὅτι ὁ ὅρκος των δὲν πιάνεται ἂν πρὶν ἢ ὁρκισθῶσι ψιθυρίσωσι καθ' ἑαυτοὺς, «ὁ Θεὸς νὰ μὴ δεχθῇ τὸν ὅρκον μου!» Καὶ ἡ παράλειψις μιᾶς λέξεως ἀπὸ τοῦ ὡρισμένου τύπου τοῦ ὅρκου, νομίζουσιν ἄλλαχοῦ τινες, ὅτι ἀρκεῖ νὰ κάμῃ τὸν ὅρκον ἀνίσχυρον. Διὰ τοῦτο οἱ δικασταὶ προσέχουσι πολὺ εἰς τοῦτο, νὰ μὴ παραλείπῃ ὁ ὁρκιζόμενος ν' ἀπαγγείλῃ ὅλον τὸν τύπον τοῦ ὅρκου ἀκριβῶς. Ἐν Μονάχῳ συνέβη ποτὲ τὸ ἑξῆς κωμικόν. Ὁ ὁρκιζόμενος σκοπίμως παρέλειπε λέξεις τινὰς τοῦ διατετυπωμένου ὅρκου· ὁ δικαστὴς τῷ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν καὶ ἀπῄτησε νὰ ὁρκισθῇ κατὰ λέξιν· ἐκεῖνος προσεπάθησε καὶ πάλιν νὰ ἀπαγγείλῃ ἄλλας λέξεις, καὶ ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ δὲν τὸ κατώρθωνε, ἠρνήθη νὰ ὁρκισθῇ· διὰ τοῦτο καὶ ἔχασε τὴν δίκην.

Αἱ γυναῖκες ἐπίσης αἱ ἔγκυοι πολλαχοῦ ἀρνοῦνται νὰ ὁρκισθῶσι, φρονοῦσαι ὅτι τὸ γεννώμενον παιδίον ἐὰν ὁρκισθῶσι, θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ πολὺ μὲ δίκας καὶ δικαστήρια. Παρὰ τοῖς Ἑβραίοις μάλιστα θεωρεῖται τοῦτο θρησκευτικὴ ἐντολή. Ἀφ' ἑτέρου οἱ Ἰουδαῖοι ὁρκίζονται ὅταν ἔχουσι τὸν πῖλόν των ἐπὶ κεφαλῆς· ὁ ὅρος οὗτος εἶναι παρ' αὐτοῖς θρησκευτικὸς καὶ ἀπαράβατος, καὶ διὰ τοῦτο παρὰ τοῦ δικαστοῦ αὐτοῦ ἀπαιτεῖται πολλαχοῦ. Περὶ τῆς μὴ ὁρκίσεως ὅμως τῆς ἐγκύου Ἰουδαίας δὲν ὑπάρχει οὐδεμία θρησκευτικὴ διάταξις οὐδαμοῦ ἰουδαϊκή.

Καίτοι αὐστηρῶς τιμωρεῖ πᾶσα νομοθεσία τὴν ψευδορκίαν, αὕτη ὅμως δὲν ἐκλείπει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων πανταχοῦ. Ἀλλὰ καλῶς ποιεῖ ὁ δικαστής, ἂν ἐρωτᾷ καὶ μανθάνῃ τὰς ἐπὶ τοῦ ὅρκου ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ᾗ δικάζει ἐπικρατούσας προλήψεις· οὕτω θὰ δύναται ν' ἀποφεύγῃ πολλὰς ψευδορκίας, αἵτινες γίνονται ἐνώπιόν του, ἐν ἀγνοίᾳ του.

Τελευτῶντες τὰ περὶ προλήψεων ἐν τῇ ψευδορκίᾳ θὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὸ κωμικὸν τὸ ἐπικρατοῦν παρὰ τοῖς στρατιώταις τῆς Αὐστροουγγαρίας. Ὡς γνωστὸν πάντοτε οἱ στρατιῶται ἐπιδιώκουσι νὰ εὕρωσι κανὲν κορίτσι εἰς τὸ ὁποῖον νὰ πωλήσουν αἰσθήματα καὶ ἔρωτα. Τὰ κορίτσια πρὸς βεβαιότητα μεγαλειτέραν περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ φίλου των, ἀπαιτοῦσι παρ' αὐτοῦ ὅρκον. Τίποτε εὐκολώτερον τούτου διὰ πάντα αὐστριακὸν στρατιώτην· ὁρκίζεται σφίγγων τὴν δεξιὰν τῆς νέας διὰ τῆς δεξιᾶς του ἀλλὰ συγχρόνως ἐκτείνει καὶ τὴν ἀριστεράν του παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ πιάνων καὶ δυνατὰ σφίγγων τὴν σπάθην του, τὴν λόγχην του τὴν κρεμαμένην «Ὁρκίζομαι αἰωνίαν πίστιν» λέγει· ἀλλ' ἡ πίστις αὐτὴ ἀφορᾷ τὴν σπάθην καὶ τὸν αὐτοκράτορα! Τὰ περισσότερα κορίτσια εἰς τὴν Αὐστρίαν δὲν ἐννοοῦν τὸν δόλον τοῦτον... καὶ πίπτουν θύματα...

Τὸ θαῦμα!

Ἡμέραν τινὰ φιλάνθρωπός τις διερχόμενος πρὸ κωφαλάλου ἔδωσεν εἰς αὐτὸν δύο δραχμάς.

Ὁ ἐπαίτης ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν πρωτοφανῆ γενναιοδωρίαν δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ καὶ ἐφώναξεν.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βλογήσῃ, καλέ μου χριστιανέ;

— Μπᾶ, ἠρώτησεν ὁ φιλάνθρωπος, σὺ ὁμιλεῖς καὶ ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι εἶσαι κωφάλαλος.

Καὶ ὁ ἐπαίτης.

— Κωφάλαλος ἤμουν, ἀφετικό, μὰ ἡ μεγάλη σας γενναιοδωρία μούκαμε τόσην ἐντύπωσιν ποῦ ἔγινε τὸ θαῦμα καὶ μοῦρθε ἡ λαλιά...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Τὴν παράδοσιν περὶ τῶν ἐρώτων τοῦ ρωμαίου Αὐτοκράτορος καὶ τῆς Κλεοπάτρας προσπαθεῖ ὁ Ἰταλὸς καθηγητὴς Γ. Φερράρο νὰ διαταράξῃ εἰς ἄρθρον δημοσιευθὲν ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Παρισίων». Προσπαθεῖ δι' ἐπισήμων κειμένων καὶ προγενεστέρων ἐρευνῶν ν' ἀποδείξῃ ὅτι μεταξὺ τῆς βασιλίσσης ἐκείνης τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ Ρωμαίου στρατηγοῦ εἶχε συμφωνηθῇ ἐν ἀρχῇ τοῦ 35 π. Χ. ἔτους γάμος καθ' ὑπολογισμούς. Ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ἐπιδιώξῃ τοιοῦτον σύνδεσμον διότι ἡ Κλεοπάτρα ἦτο πλουσιωτάτη καὶ εἶχε διακρίνῃ εἰς τοὺς ρωμαϊκοὺς πολέμους ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἁρμόζων εἰς αὐτὴν σύζυγος, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ νικήσῃ τὰς τῶν αὐλικῶν της δολοπλοκίας. Τὸν τίτλον τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου δὲν ἠθέλησε ποτὲ ν' ἀναλάβῃ ὁ Ἀντώνιος καὶ τὸν πρῶτόν του μὲ τὴν Ὀκταβίαν γάμον ποτὲ δὲν διέλυσε, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπόδειξις πῶς ἐνόει τὴν πρὸς τὴν Κλεοπάτραν σχέσιν του. Ὅτι δὲν ἦτο ἐμμανῶς ἐρωτευμένος ἀπὸ αὐτήν, ὅπως τὸν παρέστησεν ὁ Σαίξπηρ εἰς τὴν τραγῳδίαν του προκύπτει ἤδη ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν τέλεσιν τῶν γάμων του ἐγκατέλειψε τὴν Αἴγυπτον καὶ ἀπῆλθεν εἰς Περσίαν.

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

Ὁ Βασιλεὺς Ἐδουάρδος, ὁ ὑψηλὸς ξένος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, εἶχε γίνῃ περίεργος μίαν φορὰν καὶ ἠρώτησε μίαν πλανόδιον μάντισσαν ἀπὸ τὰς γνωστάς μας Ἀθιγγανίδας νὰ τοῦ εἰπῇ τὴν τύχη του. Ἡ μάντισσα τοῦ εἶπεν :

— Καλὸ ἄνθρωπο, χρυσῆ καρδιά, πολλὰ χρόνια θὰ ζήσῃ, Βασιλιᾶς μεγάλος καὶ τρανὸς θὰ γένῃ.

⁂

Ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἀποφεύγουν νὰ μανθάνουν ξένας γλώσσας, ἔχοντες πολὺ δικαίως ἴσως τὸν ἐγωισμὸν νὰ πιστεύουν ὅτι φθάνει ἡ γλῶσσά τους νὰ τοὺς θέσῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ ὅλον τὸν κόσμον. Καὶ ὅμως οἱ πρίγκηπες τῆς ἀγγλικῆς Αὐλῆς εἶνε ὅλοι γλωσσομαθεῖς. Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ἐκ τῶν ὑψηλῶν μας ἐπίσης καὶ αὐτὸς ἐπισκεπτῶν, ὁμιλεῖ πολὺ καλὰ τρεῖς-τέσσαρας ξένας γλώσσας, ἐπίσης δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ἀδελφοί του.

Πολὺ ἐπέτυχε τὸ νέον δρᾶμα τῆς Κάρμεν Σύλβα, τῆς Βασιλίσσης δηλαδὴ τῆς Ρουμανίας Ἐλισάβετ, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη Ἰταλιστὶ εἰς τὴν Βολωνίαν πρό τινων ἡμερῶν.

⁂

Ἡ Α. Α. Μ. ἡ Χαροῦκο, Αὐτοκράτειρα τῆς Ἰαπωνίας, θυγάτηρ ἑνὸς πρίγκηπος ἐκ τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἰαπωνίας, ἔζη ὅλως ἀποκλεισμένη ἀπὸ τὸν Κόσμον ὅταν εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν ὑπανδρεύθη τὸν Μικάδον, μεγαλειτέρα οὖσα αὐτοῦ κατὰ δύο ἔτη.

Οἱ Ἰάπωνες πιστεύουν περὶ αὐτῆς ὅτι ὑπῆρξεν ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἄλλοτε πρὸ χιλιάδων ἐτῶν λατρευθεῖσα ὑπὸ τῶν τότε Ἰαπώνων ὡς θεά, μετεμψυχωθεῖσα δὲ ἤδη ἦλθε καὶ πάλιν εἰς τὸν Κόσμον.

⁂

Ἡ βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας ἐξοδεύει πολλὰ κατ' ἔτος, πρὸς διατήρησιν λαϊκῶν κοντσέρτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς, σχεδὸν δωρεάν, πηγαίνουν οἱ πτωχοὶ καὶ περνοῦν τὴν ὥραν τους, δροσιζόμενοι εἰς τὰ νάματα τῆς μουσικῆς.

⁂

Ἡ χαριτόβρυτος Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἀλεξάνδρα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως μας, ἡ ὁποία μᾶς ἐπεσκέφθη μαζὶ μὲ τὸν Ἐδουάρδον, ἀγαπᾷ φοβερὰ τὰ ἄνθη καὶ τὰ ζῷα, πολὺ περισσότερον τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα στολίζουν τὴν φύσιν καὶ χύνουν τὴν μελῳδίαν τους χάρισμα εἰς ὅλην τὴν γῆν. Οὐδέποτε στὴν ζωήν της ἐφόρεσε φτερὰ στὸ καπέλλο της καὶ ἔκαμεν ἔκκλησιν πρὸς τὰς Ἀγγλίδας κυρίας καὶ δεσποινίδας νὰ μὴ φοροῦν καὶ αὐτὲς πτεροφόρα καπέλλα, διὰ νὰ παύσῃ ἡ θυσία τῶν ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων πτηνῶν κατ' ἔτος, ποῦ γίνεται ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ καπέλλα τοῦ ὡραίου φύλου.

⁂

Καὶ ἡ Βαρωνέσσα Μπώρντετ-Κοὺτς εἶναι ἐνθουσιώδης λάτρις καὶ προστάτρια τῶν ζώων καὶ τῶν πτηνῶν. Ἐξοδεύει κατ' ἔτος ἄφθονα πρὸς προστασίαν ἰδίως τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἄλλων δεινοπαθούντων ζώων, προσπαθοῦσα παντοιοτρόπως νὰ ἀνακουφίσῃ τὰ δεινά των. Πόλεμον φοβερὸν ἔστησε κατὰ τῆς μόδας τῶν πτερῶν τῶν καπέλλων.

⁂

Ὁ λόρδος Ρόμπερτς, ὁ πολὺς ἀρχιστράτηγος εἰς τὸν κατὰ τῶν Μπόερς πόλεμον, εἶναι πολὺ δεισιδαίμων· πιστεύει μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ Τρίτη εἶναι κακὴ ἡμέρα καὶ προσπαθεῖ νὰ μὴ κάμνῃ τίποτε σπουδαῖον κατ' αὐτήν.

⁂

Ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν τῆς Ἀγγλίας Χαλδάϊων εἶναι ἀκαταπόνητος εἰς τὴν ἐργασίαν. Μόνον κατὰ τὸν ὀλιγόωρον ὕπνον κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς τοῦ φαγητοῦ του ἐννοεῖ νὰ ἀναπαύεται. Δεκαπέντε ἕως δεκαεπτὰ ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον ἐργάζεται ἀδιακόπως καὶ κατὰ πᾶν δὲ Σάββατον ποῦ φεύγει ἀπὸ τὸ Λονδῖνον παίρνει μαζί του σωρείαν ἐγγράφων διὰ νὰ τὰ μελετήσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν ποῦ πηγαίνει.

Δὲν θὰ ἔκαμνε βέβαια δι' Ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον αὐτὸς ὁ κύριος!

Η ΣΥΝΤΟΜΩΤΕΡΑ ΔΙΑΘΗΚΗ
ΤΡΕΙΣ ΛΕΞΕΙΣ ΜΟΝΟΝ

Πολὺ ἐπικαίρως μὲ τὴν περίφημον διαθήκην τοῦ Θὼν μᾶς ἔρχεται ἡ εἴδησις περὶ μιᾶς διαθήκης συνταχθείσης πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἀπέθανεν ἐκεῖ ὁ Φρειδερῖκος Θόρν, ὅστις ἄφησε περιουσίαν περὶ τὰς 300 χιλιάδας φράγκων μὲ τὴν ἑξῆς διαθήκην: «Ὅλα στὴν μητέρα». Μητέρα δὲ ὠνόμαζε πάντοτε εἰς τὴν ζωήν του τὴν ἀγαπητήν του σύζυγον.

Ὁ δικαστὴς ἐπικυρῶν τὴν διαθήκην ὡς γνησιωτάτην καὶ νομιμωτάτην εἶπεν ὅτι ἡ διαθήκη αὐτὴ εἶνε ἡ συντομωτέρα ἐξ ὅσων ἐγράφησαν μέχρι τοῦδε.

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Ἡ αὔξησις

— Περίεργον, ὁ Κολοκύθας, ἀφότου ἐκληρονόμησε τὸ μπάρμα του ὑπογράφεται «κύριος Κολοκυθίδης».

— Δὲν εἶναι διόλου περίεργον, αὔξησεν ἡ περιουσία καὶ φυσικὰ αὔξησε καὶ τὸ ὄνομά του.

Ἐρωτοτροπίαι

Ἐκείνη :

— Ἀλήθεια λοιπόν, Γιάνκο, εἶμαι ἡ πρώτη γυναῖκα ποῦ φιλεῖς;

Ἐκεῖνος :

— Ὄχι βέβαια ἡ πρώτη, ἀλλὰ πίστεψέ το, ἀγάπη μου, εἶσαι ἡ τελευταία.

Τὸ στοίχημα

Ὁ κύριος (ἀναγινώσκων τὴν ἐφημερίδα) :

— Ὁ διάσημος ἰατρὸς Γ. λέγει ὅτι καμμία ἄσκησις δὲν εἶναι ὠφελιμωτέρα εἰς τὴν γυναῖκα παρὰ ἡ ἐνασχόλησις εἰς τὰ οἰκιακά της ἔργα.

Ἡ κυρία :

— Στοίχημα ὅ,τι θέλεις πῶς ὁ ἰατρὸς αὐτὸς θὰ εἶναι πανδρευμένος!

Πληροφορία γκαρσονιοῦ

Ὁ ξένος (ἐν Βιέννῃ) :

— Λοιπὸν ἐδῶ συχνὰ εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἤρχετο ὁ Μπετόβεν; Σὲ ποιὸ τραπέζι ἐκάθητο;

Τὸ γκαρσόνι :

— Ποιὸς ὁ Μπετόβεν;...

Ὁ ξένος :

— Ναί, ἤρχετο ἐδῶ;

Τὸ γκαρσόνι :

— Ἄ, μάλιστα· τώρα ὅμως αὐτὸς ὁ κύριος λείπει, δὲν εἶναι εἰς τὴν Βιέννην.

— Ἰ...

Τὸ φλέγμα

Ἕνας Ἄγγλος ἐργάτης, φέρων κοφίνι γεμᾶτο πατάτες, παρεσύρθη ὑπό τινος αὐτοκινήτου. Καὶ αὐτὸς μὲν δὲν ἔπαθε τίποτε ἐκτὸς ἐλαφρῶν μωλώπων ἀλλὰ τὸ κοφίνι ἀναποδογυρίσθη καὶ αἱ πατάτες ἐχύθησαν.

Εἷς διαβάτης, θέλων νὰ παρηγορήσῃ τὸν παθόντα τοῦ εἶπεν :

— Καλὰ τὴ γλύτωσες, καϋμένε, φθηνά.

Καὶ ὁ ἐργάτης, ὅστις κατεγίνετο νὰ περισυλλέξῃ τὰ γεώμηλα.

— Ἄμ γιὰ σκέψου ἂν εἶχα αὐγὰ στὸ κοφίνι...

Μουσικὸ αὐτί

Ἕνας νεαρὸς χρυσοκάνθαρος, φιλοδοξῶν νὰ μάθῃ μουσικήν, ἐπῆγεν εἰς ἕνα μουσικοδιδάσκαλον, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπέβαλεν εἰς προκταταρκτικὴν ἐξέτασιν.

— Λοιπόν, θέλεις νὰ μάθῃς φωνητικὴν μουσικήν, τοῦ λέγει. Σοῦ ἀρέσει ἡ μουσική, ἔχεις αὐτὶ καλό;

— Καλά, καλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἂν μοῦ ἀρέσῃ, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ποῦ θέλω νὰ μάθω. Ὅσο γιὰ αὐτὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔχω καὶ τόσο καλό.

— Μπᾶ, μὴ ἀπελπίζεσθε, τί λόγος; Αἴφνης δὲν μπορεῖτε νὰ διακρίνετε τὸν ἕνα ἦχον ἀπὸ τὸν ἄλλον; Ἕνα τραγοῦδι ἀπὸ ἕνα ἄλλο; Γιὰ σκεφθῆτε;

Ὁ ὑποψήφιος μαθητὴς μετά τινα σκέψιν ἀπαντᾷ κάπως θαρραλέως.

— Ναί, μοῦ φαίνεται πῶς κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ. Μπορῶ νὰ διακρίνω ἕνα ἦχον.

— Ἄ! μπράβο. Νὰ λοιπόν. Πέστε μου τώρα ποιὸν ἦχο διακρίνετε;

— Τὸν ἐθνικὸ ὕμνο.

— Καὶ πῶς τὸν διακρίνετε;

— Γιατὶ ὅταν τὸν παίζουν βλέπω ὅλους νὰ σηκώνωνται καὶ νὰ βγάζουν τὸ καπέλλο τους.

— !...

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΩΝ ΥΨΗΛΩΝ ΟΙΚΙΩΝ

Οἱ νεφελοξύσται τῶν Ἀμερικανῶν δαλευόμενοι.

Τὰ ὑψηλὰ σπίτια τοῦ Σικάγου, οἱ περίφημοι «νεφελοξύσται» (skyscrapers) — παρὰ τὸν κ. Μιστριώτη διὰ τὴν τόλμην — ἀγγέλλεται, ὅτι ὑπέστησαν τελευταίως ἐλαφρὰν τινα ἀπόκλισιν, ἡ ὁποία ἐμβάλλει εἰς ταραχὴν τοὺς ἰδιοκτήτας των. Ἑκατοντάδες οἰκιῶν ὑπέστησαν ἐλαφρὰν κλίσιν, ἄλλαι ἐρραγίσθησαν. Ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτον παρετηρήθη πρὸ πάντων εἰς τὰς ὁδοὺς δι' ὧν διέρχεται εἷς ὑπόγειος σιδηρόδρομος οἱ μηχανικοὶ τὸ ἐξηγοῦν ὡς ὀφειλόμενον εἰς τὸν κλονισμὸν τοῦ ἐδάφους ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τῆς κοιλότητος τοῦ ἐδάφους.

Ὁπωσδήποτε μέγας κίνδυνος ἐπαπειλεῖ τοὺς Ἀμερικανοὺς μὲ τὴν μανίαν τῶν πολυωρόφων οἰκιῶν των.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὸ ὑπηρεσιακὸν ζήτημα ἐν Ἀγγλίᾳ

Τὸ ζήτημα τῆς ὑπηρεσίας καὶ παρ' ἡμῖν καὶ ἀλλαχοῦ εἶνε σπουδαῖον καὶ μένει ἀκόμη ἄλυτον. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὅμως ἄλλως ἔχουσι τὰ πράγματα. Ἐκεῖ αἱ ὑπηρέτριαι δὲν εὑρίσκονται εἰς τὰς αὐτὰς σχέσεις πρὸς τοὺς κυρίους των καὶ τὰς κυρίας των, ὅπως ἀλλαχοῦ.

Καὶ πρῶτον ἐκεῖ δὲν λέγονται *ὑπηρέτριαι*, ἀλλὰ *σύντροφοι τῶν κυριῶν*, Λαίδυς-Κομπάνιον. Αὗται ἀποτελοῦσι μέλος τοῦ σώματος τῆς οἰκογενείας. Ἡ ὑπηρέτρια ἡ Ἀγγλὶς εἶνε ἀνάλογος τῆς κομψότητος τῆς κυρίας της. Κινεῖται ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ὁμιλεῖ ἐλευθέρως καὶ ὅπως θέλει, πολλάκις μάλιστα διευθύνει τὰς δαπάνας τοῦ οἴκου πρὸς συντήρησιν τῶν *ξένων* της, ἤτοι τῶν οἰκοδεσποτῶν. Τὸ γοῦστό της, αἱ ἐπιθυμίαι της, ἡ δρᾶσίς της καὶ ἡ ἀδράνειά της συμφωνοῦν πληρέστατα μὲ τὴν τῆς κυρίας αὐτῆς. Οὐδέποτε ἡ κυρία τὴν ἐπιπλήττει, οὐδέποτε τὴν διατάσσει· ὅλα εἶνε μία ἀγάπη καὶ φιλία, παράκλησις καὶ μειδιῶσα εὐχαριστία. Ποτὲ ἡ *κυρία* ἢ ἡ *σύντροφος* δὲν ἐξέρχονται τοῦ κύκλου των καὶ πολλάκις ἐρωτᾷ τις ποία ἐκ τῶν δύο εἶνε ἡ μᾶλλον διπλωμᾶτις.

Ἐπίσης *βοηθὸς* τῆς κυρίας θεωρεῖται καὶ ἡ γκουβερνάντα τῶν παιδιῶν καὶ ἡ οἰκονόμος τοῦ οἴκου. Ἔπειτα ἔρχονται αἱ τροφοὶ (νταντάδες) πρώτη καὶ δευτέρα, αἱ μαγείρισσαι, αἱ καμαριέραι καὶ αἱ τῆς καθαριότητος ἢ τῆς χοντροδουλιᾶς ὑπηρέτριαι. Πᾶσαι ἔχουν τὴν θέσιν των καὶ τὴν τάξιν των· εἶνε ἄλλως πολὺ δύσκολον νὰ κάμῃ τις διάκρισιν ἀκριβῆ τῶν διαφόρων τούτων βαθμίδων καὶ ὑπηρεσιῶν, αἵτινες κατὰ τὰ ἀγγλικὰ ἔθιμα καὶ τὴν ἀγγλικὴν ἔκφρασιν εἶνε 12—14.

Ἡ γκουβερνάντα καθῆκον ἔχει νὰ ἐπιμελῆται τὸ ἀνήλικον παιδίον, νὰ τὸ μανθάνῃ καλοὺς τρόπους καὶ νὰ τῷ δίδῃ καλὰ παραδείγματα, ἐν γένει νὰ μορφώσῃ ἂν εἶνε μάλιστα θῆλυ, μίαν καλὴν κυρίαν. Ἄλλο κυρίως εἶνε τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίσσης· αὐτὴ ἔχει διδακτικὰ ἰδίως καθήκοντα. Ἡ γκουβερνάντα εἶνε *παιδαγωγός*. Παιδαγωγοῦνται δὲ ὑπ' αὐτῆς τὰ παιδία ὅταν εἶνε ἐκτὸς τοῦ οἴκου καὶ μακρὰν τῆς τροφοῦ. Εἶνε τρόπον τινὰ ὁ ἥλιος ὅστις μέλλει νὰ φωτίσῃ τὸ παιδίον. Θὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθῆκόν της· καὶ ἂν ἔπειτα ἀντὶ καρποῦ παραχθῶσιν ἄκανθαι, δὲν εὐθύνεται, δὲν τὴν ἀφορᾷ. Διδάσκει τὸ παιδίον μίαν ξένην γλῶσσαν καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἀπολύτως κυρία. Ὁ λόγος της πρέπει νὰ ἐκτελῆται καὶ δὲν περνᾷ κανὲν «ἡ μαμμὰ δὲν θέλει». Ἐννοεῖται ὅτι ἡ γκουβερνάντα αὐτὴ εἶναι συνήθως πρόσωπον ἐπιρροῆς. Περὶ τοῦ σώματος τοῦ παιδίου δὲν ἔχει νὰ φροντίσῃ· αὐτὸ εἶνε ἔργον τῆς τροφοῦ.

Διὰ νὰ διδάξῃ ἐν Ἀγγλίᾳ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἡ γυνὴ ἐπισήμου καὶ διδασκαλικοῦ διπλώματος. Δὲν ἐρωτᾷ ὁ Ἄγγλος ἂν ἔχει ἢ ὄχι δίπλωμα. Τὸ ἔργον της ἐν τῇ ἐφαρμογῇ θὰ τὸ δείξῃ, ἂν εἶνε ἱκανὴ ἢ ὄχι. Αἱ θέσεις γκουβερνάντας ζητοῦνται καὶ προσφέρονται δι' ἀγγελιῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διακοπῶν. Ὑπάρχουν πρὸς εὕρεσιν καὶ προσφορὰν θέσεως τοιαύτης εἰδικὰ πρακτορεῖα ἐν Λονδίνῳ ἰδίως. Ἡ εὕρεσις ὅμως καλῆς θέσεως δὲν εἶνε καθόλου εὔκολος εἰς τὴν Ἀγγλίδα γκουβερνάνταν.

Ἡ τῆς καλῆς ὑπηρετρίας ὑπηρεσία ἀναγνωρίζεται ἐν Ἀγγλίᾳ· ἀποκτᾷ αὕτη συμπάθειαν παρὰ τοῖς κυρίοις καὶ πεποίθησιν κυρίων καὶ τέκνων τοῦ οἴκου. Οὕτω ἀποτελεῖται δεσμός τις μεταξὺ κυρίων καὶ ὑπηρετούντων ἐν τῷ ἀγγλικῷ οἴκῳ. Ὁπωσδήποτε ἡ θέσις τῶν ὑπηρετριῶν ἐν γένει ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ αἱ συνθῆκαι εἶνε πολὺ διάφοροι τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις εὐρωπαϊκαῖς χώραις.

*

Ἡ ὕαλος ὡς ὑλικὸν ἐπιδέσμων

Ἄγγλος τις ἰατρὸς προτείνει τὴν χρῆσιν τῆς ὑάλου εἰς τοὺς χειρουργικοὺς ἐπιδέσμους. Ἔκαμε πειράματα μὲ κοινὴν ὕαλον τζαμίων, τὴν ὁποίαν ἐπέχρισε μὲ φαινικὸν ὀξὺ καὶ ἔθετε κατόπιν ἐπὶ τῆς πληγῆς, ἥτις ἴατο ταχύτατα χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὐλήν. Ὁ ἰατρὸς διϊσχυρίζεται ὅτι ἡ μέθοδός του συνεπιφέρει μεγάλην οἰκονομίας ἐργασίας ἐν τοῖς νοσοκομείοις καὶ ὅτι αἱ πληγαὶ θεραπεύονται εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου ἢ ἄλλοτε. Πλὴν τούτου, ἔτι ἡ ὕαλος ἔχει τὸ μέγα προτέρημα ὅτι ὁ ἰατρὸς δύναται νὰ ἴδῃ τὴν πληγὴν χωρὶς νὰ λύσῃ τὸν ἐπίδεσμον.

*

Ἡ ὑγιεινὴ ἀξία τοῦ χασμήματος

Τὸ χάσμημα, τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς ἐτικέττας τῶν σαλονίων, συνιστᾶται τώρα ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ὡς ἀξιολογώτατον κίνημα γυμναστικὸν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Ὁ ἀνακαλύψας τοῦτο εἶνε ὁ καθηγητὴς Νέγελι, ὅστις πραγματεύεται τὸ ζήτημα εἰς ἰδιαίτερον ἄρθρον. Κατὰ τὴν θεωρίαν του τὸ χάσμημα θέτει εἰς κίνησιν ὅλα τὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα καὶ τοὺς μῦς τοῦ στήθους καὶ τοῦ λαιμοῦ καὶ διὰ τοῦτο εἶναι τὸ ἄριστον μέσον πρὸς γύμνασιν αὐτῶν καὶ ἐνδυνάμωσιν. Συμβουλεύει λοιπὸν τοὺς ἀνθρώπους νὰ χασμῶνται ὅσον τὸ δυνατὸν δυνατὰ καὶ νὰ τεντώνουν μάλιστα τοὺς βραχίονάς των, διὰ νὰ ἀερίζωνται περισσότερον οἱ πνεύμονες καὶ ἐξερεθίζεται ἡ ἀναπνοή. Τοιαύτη γυμναστικὴ θὰ ἦτο καὶ θεραπευτικὴ εἰς τὸν πονόλαιμον, τὸν πόνον τῶν αὐτιῶν. Τὴν κούραν αὐτὴν πολλάκις διώρισεν ὁ Νέγελι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς του τοὺς πάσχοντας ἀπὸ κατάρρουν. Ἀλλὰ πῶς δύναταί τις νὰ χασμᾶται ὅταν θέλῃ; Τοῦτο γίνεται κατὰ τὸν Νέγελι, δι' ὑποβολῆς ἢ δι' ἀπομιμήσεως ἢ καὶ διὰ βιαίας εἰσπνοῆς ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Τὸ χάσμημα δέον νὰ ἐπαναληφθῇ 6—8 φορὰς διαδοχικῶς καὶ νὰ εἰσάγηται ἀὴρ εἰς τὸ αὐτὶ διὰ τῆς εὐσταθιακῆς σάλπιγγος διὰ σωλῆνος ἐμφυσώμενος. Τ' ἀποτελέσματα εἶναι θαυμάσια.

Γελωτοποίησις τοῦ ρωσσικοῦ συντάγματος.

Τὸ δοθὲν εἰς τοὺς Ρώσσους σύνταγμα ἀποδεικνύεται μεγάλη οὐτοπία. Πολλὰ λόγια, πολλὰ διατάγματα, ἀλλὰ κανὲν ἔργον, καμμία ἐγγύησις. Τὸ ρωσσικὸν γελοιογραφικὸν φύλλον Σρίτελ παριστάνει ἕνα ἀστὸν Ρῶσσον οἰκοδομοῦντα μίαν οἰκίαν ἀπὸ παιγνιόχαρτα, καὶ ἀγωνίζεται νὰ τηρήσῃ τὴν ἰσορροπίαν· ἡ ἐπιγραφὴ δὲ τῆς γελοιογραφίας λέγει: «Τὸ σύνταγμά μας, Παρακαλεῖσθε νὰ μὴ φυσήσητε καὶ νὰ μὴ πτερνισθῆτε».

Τὸ μεταρρυθμιστικὸν ὑπουργεῖον ὑφίσταται καθ' ἑκάστην τὴν διακωμῴδησιν τῶν Ρώσσων. Ἀλλαχοῦ παρίσταται ὁ πρωθυπουργὸς Βίττε ὡς σύρων τὸ σύρμα δι' οὗ κινῆται μία μαριονέττα, ἡ ὁποία μὲ ἄλλας μαριονέττας (οἱ συνυπουργοί του) κινοῦνται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄνω κάτω.

Ἄλλο φύλλον οὐμοριστικὸν παριστᾷ τὸν Βίττε ὡς γελωτοποιόν, ὅστις προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν του ἐπὶ σχοινίου (Ρωσσία) καὶ νὰ χορεύσῃ ἐπ' αὐτοῦ· «Εἶσαι καλλίτερα αὐτοῦ σύ, λέγει πρὸς τὸν Τρεπώφ, ἢ ἐγὼ ἐδῶ». Καὶ ὁ Τρεπώφ, ὁ πρώην διοικητὴς τῆς Πετρουπόλεως, ἀτενίζει τὸν σχοινοβάτην. Ἐπειδὴ ὁ Βίττε εἶνε ὁ εἰσηγητὴς τοῦ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν μονοπωλείου, παρίσταται μὲ μίαν φιάλην βότκας εἰς τὰς χεῖρας καὶ πίνων.

Βότκαν πίνει καὶ ἡ *νέα Ρωσσία* ἀπὸ τοῦ στήθους τοῦ Βίττε, ὅστις παρίσταται ὡς παραμάνα.

Ὁ Βίττε παρίσταται καὶ ὡς ἀσθενὴς καὶ ὁ ἰατρὸς (ἡ Ρωσσία) παραγγέλλει ὡς φάρμακον ἰσχυρὰν δόσιν μεταρρυθμίσεων· ἀλλ' ὁ μὲν Βίττε θεραπεύεται καὶ χωρὶς φάρμακα, ἀρρωστεῖ δὲ ὁ ἴδιος ἰατρός, ἡ Ρωσσία. Ἡ ἀσθενὴς κατάκειται εἰς τὸ Νοσοκομεῖον, κλίνη ἀριθ. 150,000,000· Ἡ ἀσθένειά της εἶνε «ἐπιδημικὴ ἐπανάστασις». Ἀστυνομικοὶ τὴν περιτριγυρίζουσι, καὶ οἱ ἔξοχοι ἰατροί, Βίττε, Τρεπὼφ καὶ Δουρνοβώ. Τὰ χειρουργικά των ὄργανα εἶναι ξίφη, μάχαιραι, σφᾶραι καὶ οὐκάζια εἶνε τὰ φάρμακα τὰ διδόμενα εἰς τὴν ἀσθενῆ. Ἄλλαι γελοιογραφεῖαι περιπαίζουσι καὶ τὸν Τσάρον αὐτόν, ἐννοεῖται μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ καταδιωχθῶσιν. Παριστῶσι π. χ. αὐτὸν ὡς ἄνθρωπον ἐπὶ θρόνου καθήμενον καὶ μὴ βλέποντα τοὺς παρέκει κοζάκους τυραννοῦντας τὸν λαόν. Ἀλλαχοῦ παρίσταται ὡς Ρῶσσος ἑτοιμάζων τὸ μπαοῦλό του εἰς ταξείδιον καὶ λέγοντα «εἶμαι πάντοτε ἕτοιμος» (πρὸς ἀναχώρησιν δηλ.)

*

Τὸ καρᾶτον

Τί βάρος ἔχει τὸ καρᾶτον; Τί ἀξίαν ὡς πρὸς τὸν ἀδάμαντα, τὸν χρυσόν, τὴν πλάτιναν;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς δὲν δύναται κανεὶς νὰ ἀπαντήσῃ ὡρισμένως, διότι τὸ καρᾶτον εἶνε βάρος ὄχι μαθηματικῶς δι' ὅλους τοὺς τόπους καθωρισμένον, ἀλλὰ ποικίλλει κατά τι.

Καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ὁλλανδία ὀρθῶς σκεπτομένη ὥρισεν ἵνα ἡ σχέσις τοῦ καράτου καὶ τοῦ γραμμαρίου καθορισθῇ σταθερῶς. Καὶ ὡς σχέσιν μεταξὺ τῶν δύο τούτων βαρῶν ὥρισε διὰ νόμου τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς· 1 γραμμάριον=4,875 καρᾶτα, ἢ ἀντιστρόφως 1 καρᾶτον 0,206 περίπου τοῦ γραμμαρίου.

*

Γιγαντιαία τριανταφυλλιὰ

Ἡ Καλιφορνία, ἡ χώρα ἥτις ὑπέστη φοβερὰς καταστροφὰς πρό τινων ἡμερῶν ἐκ τῶν σεισμῶν, εἶνε ἡ εὐφορωτέρα χώρα τῆς ὑφηλίου. Εἰς ταύτην καλλιεργοῦνται ὅλα τὰ προϊόντα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ παραχθῇ καὶ σταφὶς ἑλληνική, ἂν ἡ φιλόστοργος φύσις μας δὲν ἐπεφύλασσεν ἡμῖν τὸ μοναδικὸν τοῦτο προνόμιον. Εἰς τὴν Καλιφορνίαν εἶνε καὶ ἀπέραντοι ἀνθῶνες ἐντὸς τῶν ὁποίων καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς προάγονται ὅλα τὰ ἄνθη τῶν θερμῶν χωρῶν ἀπὸ τῶν κοινοτέρων μέχρι τῶν σπανιωτέρων καὶ βαρυτιμοτέρων. Ἐκεῖ εἶνε καὶ μία τριανταφυλλέα γιγαντιαία καὶ πολυτόκος, κάμνουσα κάθε χρόνον 10 χιλιάδας εὐωδεστάτων τριανταφύλλων.

Νοσοκομεῖον ζώων

Ἐνῷ ἡμεῖς καλὰ-καλὰ δὲν ἔχομεν νοσοκομεῖα δι' ἀνθρώπους, εἰς τὴν Καλκούταν τῶν Ἰνδιῶν ὑπάρχει νοσοκομεῖον ζώων! Χίλια ζῶα νοσηλεύονται ἐκεῖ, ἵπποι, βόες, ἡμίονοι, ἐλέφαντες, σκύλοι κτλ. Εἷς Ἄγγλος κτηνίατρος ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγάς του ὀγδοήντα ἰθαγενεῖς νοσοκόμους νοσηλεύει τὰ εὐτυχισμένα αὐτὰ ζῶα μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης.

*

Φάρμακα διὰ τὰ ἄνθη

Πειράματα ἔγιναν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Κόρνελ, ἀπεδείχθη δὲ ὅτι τὰ ἄνθη εἶναι δυνατὸν μὲ τὴν ἐπήρειαν εἰδικῶν χημικῶν οὐσιῶν νὰ ἀνοίξουν καὶ νὰ ἀναπτυχθοῦν λίαν προώρως. Διάφοροι οὐσίαι, ὡς ὁ αἰθὴρ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχουν τὴν δύναμιν, ἅμα ἐμποτισθῇ διὰ τῶν ἀτμῶν του τὸ φυτόν, νὰ ἐπισπεύδουν σημαντικῶς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀνθέων. Ἴα καὶ νάρκισσοι ἀνεπτύχθησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν μέσῳ χειμῶνι ἐντὸς 24 ὡρῶν. Τὸ τοιοῦτον ἔχει ἐννοεῖται μεγίστην οἰκονομολογικὴν σημασίαν.

*

Μουσεῖον ἐφημερίδων

Εἰς τὸ Αἶξ-λα-Σαπέλ τῆς Γαλλίας κάποιος κύριος Ὀσκὰρ φὸν Φόνκερμπεκ ἵδρυσε μουσεῖον ἐφημερίδων ὅλου τοῦ κόσμου. Ἤδη ἔχει 17 χιλ. διάφορα φύλλα ἐξ ὅλων τῶν μερῶν καὶ παρακαλεῖ νὰ τοῦ στέλλουν οἱ διάφοροι ἐκδόται, διότι φοβεῖται μήπως παραλείψῃ κανὲν φύλλον.

Οἱ Ἕλληνες δημοσιογράφοι—διευθυνταὶ ἂς συμμορφωθοῦν μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ περιέργου αὐτοῦ.

*

Σκύλλος τηλεφωνῶν

Ἓν κατάστημα τοῦ Λονδίνου ἔχει ἕνα περιεργότατον σκύλλον, ὁ ὁποῖος γνωρίζει καὶ νὰ τηλεφωνῇ! Ὁσάκις ὁ κύριός του εἶναι εἰς τὸ σπίτι κτυπᾷ τὸ τηλέφωνον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπίτηδες ἐν συγκοινωνίᾳ μὲ τὸ σπίτι, ὁ δὲ σκύλλος εἶναι διδαγμένος, ἅμα ἀκούῃ τὸ τηλέφωνον νὰ γαυγίζῃ ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τηλεφώνου κατὰ δύο τρόπους· ἂν τὰ πράγματα εἶναι καλὰ τότε γαυγίζει χαρούμενα, ἂν συμβαίνει τίποτε πρωτοφανὲς ἢ κακὸν τότε γαυγίζει πενθίμως καὶ ὁ κύριός του ἐννοεῖ ὅτι κάτι συμβαίνει.

*

Ἀνυψωτὴρ εἰς τὰς Ἄλπεις

Εἰς μίαν ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν Ἄλπεων, ὕψους 3,600 ποδῶν κατεσκευάσθη πρὸς εὐκολίαν ἑνὸς ἀνυψωτὴρ (ἀσιανσέρ), ὁ μεγαλείτερος καὶ ὑψηλότερος ἀνυψωτὴρ τοῦ Κόσμου. Ἐργάζεται δι' ἠλεκτρισμοῦ καὶ δύναται νὰ ἀνυψώσῃ εἰς ὕψος 600 ποδῶν 6 ἐπιβαίνοντας.

*

Ἀργυροῦς στόλος

Τὸ περιεργότερον δῶρον κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Κάϊζερ εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ δῶρον ποῦ ἔκαμαν οἱ Σύλλογοι τῶν ἱστιοφόρων τῆς Γερμανίας. Τοῦ προσέφεραν 8 μικρὰ σκάφη ἐξ ἀργύρου, παριστάνοντα τὴν ἐξέλιξιν τῆς ναυπηγικῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον εἰς τὰ ἱστιοφόρα.

*

Δεῖξέ μου τὴν γλῶσσαν σου νὰ σοῦ εἰπῶ τί εἶσαι

Ὡς νὰ μὴ ἤρκει ἡ γραφολογία καὶ τὰ τόσα ἄλλα δι' ὧν ἐξάγονται συμπεράσματα περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν προδιαθέσεων τοῦ ἀνθρώπου, τώρα προσετέθη καὶ τὸ ὡροσκόπιον τῆς γλώσσης. Τὸ ὀφείλομεν εἰς ἕνα σοφὸν ἰατρόν.

Ἰδοὺ αὐτό:

Γλῶσσα μακρὰ: εἰλικρίνεια.

στενὴ: ἐπιφυλακτικότης.

μακρὰ καὶ πλατεῖα: στομυλία ἀλλ' ἁπλότης.

μακρὰ καὶ στενή: πνεῦμα μεμετρημένον

κοντὴ καὶ πλατεῖα: πονηρία καὶ κρυψίνοια.

μακρὰ καὶ λεπτή: φιλαργυρία.

μακρὰ καὶ παχεῖα: δολιότης καὶ ψεῦδος.

Ἀσφαλῶς ἡ γλῶσσα τοῦ ἰατροῦ αὐτοῦ θὰ εἶνε μακρὰ καὶ παχεῖα.

Η ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Μὲ τὸ σταυρὸ στὸν ὦμο
ἀφῆστε νὰ περάσω.
Γυρεύω νὰ χιλιάσω.
Κ' ἐγὼ πέντε ψωμιά.

—

Παιδὶ τοῦ Ναζωραίου
ἀπ' τὸ σεμνὸ κουφάρι
ἓν ἄτομο ἔχω πάρει
Κ' αὐτὸ μὲ κυβερνᾷ.

—

Τοῦ Φάουστ τὴν ἀλήθεια
Καὶ τοῦ Χριστοῦ γυρεύω
ἀφῆστέ με ν' ἀνέβω
Κ' ἐγὼ στὸ Γολγοθᾶ

—

Κ' ἀπάνω ἀπ' τὸ σταυρό μου
Τὰ χέρια μου ν' ἀνοίξω
Τοῦ κόσμου νὰ κηρύξω
Κ' ἐγὼ τὴ λευτεριά.

Στεφ. Μαρτζώκης.

Οἱ ἡλιολάτραι

Οἱ λάτραι τοῦ ἀττικοῦ ἡλίου τοῦ λαμπροτέρου ἐν τῷ κόσμῳ ἡλίου, μετὰ λύπης θὰ μάθουν ὅτι ἀπέθανεν εἰς τὴν Αὐστραλίαν ὁ Αὔγουστος Ἔγκελαρδτ, Γερμανὸς τὴν καταγωγήν, ἱδρυτὴς τῆς αἱρέσεως τῶν ἡλιολατρῶν, ἥτις ἱδρυθεῖσα τὸ 1902 κάμνει ἐνθέρμους ὀπαδοὺς εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἀλλ' ὄχι καὶ μὲ τοὺς αὐστηροὺς ὅρους ποῦ ἤθελεν ὁ μακαρίτης Ἔγκελαρδτ, ὅστις ὥριζεν ὅτι τὰ μέλη τῆς αἱρέσεώς του, δὲν θὰ φοροῦν κανὲν ἔνδυμα, δὲν θὰ πίνουν κανὲν ποτόν, θὰ τρέφωνται δὲ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ καρποὺς τῶν δασῶν καὶ θὰ πίνουν νερὸ καὶ γάλα.

Θὰ κοιμῶνται ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον καὶ γενικῶς θὰ ἐφαρμόζουν μὲ ἄκραν αὐστηρότητα τοὺς φυσιοκρατικοὺς ὅρους τῆς ζωῆς.

Ἡ αἵρεσις τοῦ Ἔγκελαρδτ, ἕδρα ἔχουσα τὴν γερμανικὴν ἀποικίαν ἐν Αὐστραλίᾳ δὲν ἀριθμεῖ πολλὰ μέλη, ἀλλ' ἂν ἐξαιρέσῃ τις ὀλίγους δουλικοὺς περιορισμούς, ὑπὲρ τὸ δέον ἴσως αὐστηρούς, οἱ ἡλιολάτραι εἶνε πολυάριθμοι ἀνὰ τὸν Κόσμον, δικαίως ἀπονέμοντες λατρείαν καὶ αἶνον πρὸς τὸν μέγαν τῆς ἡμέρας βασιλέα, τὸν δοτῆρα πάσης ζωῆς καὶ πάσης κινήσεως ἐν τῷ Κόσμῳ.

Φυσικὸν φωταέριον.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι τὸ φωταέριον κατασκευάζεται τεχνητῶς δι' ἀποστάξεως τῶν γαιανθράκων· ἰδοὺ ὅμως, ὅτι εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἀνευρέθη φωταέριον φυσικόν, ἐξερχόμενον ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς. Εἰς τὸ Κάρκζακ ἡ ποσότης τοῦ ἐν ἀναθυμιάσει ἐξερχομένου φωταερίου εἶναι τόση ὥστε ὁ δῆμος ἐγκατέστησε τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα καὶ τὸ μετοχετεύει πρὸς φωτισμὸν τῆς πόλεως.

Ἀμερικανικὰ τράμ.

Τὸ 1905 ἡ Ἀμερικὴ εἶχε 48,000 χιλιόμετρα τραὰμ ἠλεκτρικὰ ἐννοεῖται καὶ ὄχι ἱππόσυρτα σὰν τὰ ἰδικά μας. Τὴν ὑπηρεσίαν ἐπὶ τῶν γραμμῶν τούτων ἐκτελοῦν 59,620 τραῖνα καὶ τὰ κεφάλαια ὅλων τῶν ἑταιριῶν ἀνήρχοντο εἰς τὸ ποσὸν τῶν 16 1|2 δισεκατομμυρίων!

Τερατώδη ἀληθῶς νούμερα.

Τὸ δεκαδικὸν σύστημα εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ὅλοι γνωρίζουν, καὶ οἱ ἔμποροι περισσότερον ἀπὸ ὅλους, ὅτι ἡ Ἀγγλία ἔχει πολυπλοκώτατον μετρικὸν σύστημα καὶ εἰς τὰ νομίσματα καὶ εἰς τὰ βάρη καὶ εἰς τὰ μέτρα, αἱ δὲ λογιστικαὶ μέθοδοι αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν εἶναι πολὺ δύσκολοι καὶ πολύπλοκοι. Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλία ἐπέμενε νὰ τηρῇ αὐτὸ τὸ μετρικὸν σύστημα, μολονότι τὸ δεκαδικὸν εἶναι τὸ ἁπλούστερον καὶ τελειότερον· ἐπειδὴ ὅμως εἶναι γαλλικὸν ὁ ἀγγλικὸς σωβινισμὸς ἀνθίστατο νὰ τὸ παραδεχθῇ. Φαίνεται ὅμως ἐσχάτως ἤλλαξαν αἱ σκέψεις τῶν Ἄγγλων καὶ ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις παρεδέχθη ἐπισήμως τὸ δεκαδικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐτέθη ἤδη εἰς ἐφαρμογήν.

Ἐνέσεις εἰς τὰ φυτὰ

Ἕως τώρα ἦτο γνωστὸν ὅτι μόνον εἰς ἀνθρώπους γίνονται ἐνέσεις διαφόρων φαρμάκων πρὸς θεραπείαν τῶν νόσων· τώρα ὅμως ὁ Ρῶσσος καθηγητὴς Μοκρυέτσκη ἔκαμεν ἐνέσεις φαρμάκων καὶ εἰς τὰ φυτά, μὲ λαμπρὰ μάλιστα ἀποτελέσματα. Εἰς τὸ ἑξῆς λοιπὸν ὁσάκις φυτόν τι πάσχει ἀπὸ νόσον τινα θὰ γίνωνται ἐνέσεις ὑπὸ τὸν φλοιὸν αὐτοῦ, ὁπόθεν τὸ φάρμακον ἀπορροφᾶται ἀνερχόμενον μέχρι τῶν ριζῶν. Καὶ δὲν ὑπάρχει βέβαια λόγος νὰ χρησιμοποιοῦμεν τὰ φάρμακα μόνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους!

Τὸ φάρμακον τῆς σκόνης

Ἂν εἶναι ἀλήθεια ἐκεῖνο ποῦ ἀνακοινώνει ὁ Γάλλος χημικὸς Ντελαίρ, ἐσώθημεν ὁριστικῶς ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὴν σκόνην. Ὁ σοφὸς αὐτὸς λέγει ὅτι τελεσφόρον φάρμακον κατὰ τῆς σκόνης εἶναι τὸ χλωριοῦχον μαγνήσιον, τὸ ὁποῖον διαλυόμενον εἰς τὸ νερὸ μὲ τὸ ὁποῖον καταβρέχοντας οἱ δρόμαι συγκρατεῖ τὴν σκόνην ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς συμπαγῆ μάζαν.

Μία πυκνὴ διάλυσις χλωριούχου μαγνησίας ἀρκεῖ δι' ὅλον τὸ καλοκαῖρι. Ὥστε ἂς τὸ λάβουν ὑπ'ὄψιν οἱ σοφοὶ τῶν Δήμων μας.

Ἕνα θαυμάσιον ρεκὸρ

Εἷς ἐν ναυπηγεῖον τῆς Ἀμερικῆς ἐναυπηγήθη ἀτμόπλοιον 10 χιλ. τόννων, 166 μέτρ. μήκους ἐντὸς 55 ἡμερῶν μόνον.

Τὸ θαῦμα αὐτό, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ, δὲν ἔχει προηγούμενον εἰς τὴν ναυτικὴν ἱστορίαν.

Οἱ Μωαμεθανοὶ

Κοινῶς πιστεύται, ὅτι ὁ Σουλτάνος εἶναι ὁ μονάρχης τῶν Μωαμεθανῶν, καὶ ὅμως ὁ Ἐδουάρδος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ἔχει πολὺ περισσοτέρους τοῦ ΣουλτάνουΜωαμεθανοὺς ὑπηκόους, ἐπίσης δὲ καὶ πολὺ περισσοτέρους Ἰσραηλίτας ἀπὸ ὅσους ἔχει ὁ Σουλτάνος εἰς τὴν Παλαιστίνην.

Ἓν ἠλεκτρικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἀπολύμανσιν

Εἰς τὴν Ἔκθεσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐν Λονδίνῳ ἐξετέθη εὐφυέστατον ἠλεκτρικὸν μηχάνημα διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀπολυμαίνωνται εἰς τὸ ἑξῆς ὅλα τὰ ἀντικείμενα εἰς τὰ δωμάτια. Τὸ μηχάνημα ἔχει ἠλεκτρικὴν συσκευήν, ἥτις παράγει φῶς ἐντονώτατον, καὶ θερμοκρασίαν συγχρόνως 150 βαθμῶν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν δὲ τῶν δύο τούτων παραγόντων οὐδὲν μικρόβιον δύναται νὰ ζήσῃ.

ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΚΟΠΕΙΟ

Κάθε φορὰ ποῦ περνοῦσα ἀπὸ τὸ δρόμο ἐκεῖνο δὲν ἠμποροῦσα παρὰ νὰ στρέψω περίεργο τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ ὥμορφο καὶ κομψὸ περίπτερο, ποῦ ὑπερήφανα ἐστέκετο ἐκεῖ στὴ μέση τῆς μικρῆς πλατείας ἀπέναντι στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν.

Καὶ ὅσῳ ἐκαμάρωνα τὸ χαριτωμένο αὐτὸ σπιτάκι μὲ τῆς μικρὲς πορτίτσες του, μὲ τὰ κρουσταλλένια τζάμια του, μὲ τὰ καλλιτεχνικὰ σκαλίσματά του, τόσῳ δὲ μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὶ ἤθελαν αἱ λέξεις ΠΕΝΤΑΛΕΠΤΑ καὶ ΔΕΚΑΛΕΠΤΑ, ποῦ ἦσαν γραμμένες μὲ χρυσᾶ γράμματα ἐπάνω ἀπὸ τῆς πορτίτσες του, οὔτε τί ἤθελαν καὶ μπενόβγαιναν τόσοι ἄνθρωποι σὲ κάθε ὥρα ποῦ περνοῦσα ἀπὸ 'κεῖ. Πολλὲς φορὲς ἐσυλλογίσθηκα νὰ ρωτήσω ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ἔβγαιναν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ μαγικὸ αὐτὸ παλατάκι ἀλλὰ κάποια συστολὴ μ' ἐμπόδιζε νὰ μιλήσω σ' ἀνθρώπους ποῦ δὲν γνώριζα.

Μιὰ μέρα μοῦ φάνηκε πῶς ἔλυσα τὸ πρόβλημα. Εἶδα στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, δίπλα στὸ περίεργο αὐτὸ περίπτερο, μιὰ ἐπιγραφή, κι' ἀπ' αὐτὴ ἔμαθα ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς ὠνομάζετο «ὁδὸς Νομισματοκοπείου». Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤμουν βέβαιος ὅτι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πλούσιο καὶ ὥμορφο σπιτάκι κόβουν τὰ πεντάλεπτα καὶ τὰ δεκάλεπτα νομίσματα. Πόσο ἤθελα νἄμπενα κ' ἐγὼ 'κεῖ μέσα νὰ ἰδῶ πῶς τὰ κάνουν αὐτὰ τὰ νομίσματα!

Ὕστερ' ἀπ' ὀλίγες μέρες κατὰ παράκλησιν τῆς ἀγαθῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου, ἀνέλαβα μετὰ μεγάλης μου εὐχαριστήσεως νὰ συνοδεύσω τὴν κόρη της εἰς κάποιου ὀδοντοϊατροῦ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ δόντι της ποῦ τῆς πονοῦσε. Κατὰ διαβολικὴ σύμπτωσι καὶ κατὰ κακή μου μοῖρα ἐπεράσαμε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ νομισματοκοπεῖο. Ὅταν εἴμεθα ἀκριβῶς ἀπέναντι στὶς πορτίτσες, ὁ ἔξω ἀπὸ 'δῶ μ' ἔβαλε νὰ τῆς προτείνω ἂν ἤθελε νὰ μποῦμε μιὰ στιγμὴ κ' ἐμεῖς ἐκεῖ μέσα νὰ κάμωμε γοῦστο τὰ ἐργαλεῖα...Μ' ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα παράξενο καὶ κάπως ὠργισμένο κ' ἐτράβηξε τὸ δρόμο της μὲ βῆμα γρηγορότερο. Ἐνόμισα πῶς ἡ ὥρα δὲν ἦταν κατάλληλη καὶ πῶς δὲν ἔπρεπε, ἐνῷ 'κεινῆς πονοῦσε τὸ δόντι της, ἐγὼ νὰ τῆς προτείνω διασκέδασες... Εἶδα τὸ λάθος μου κ' ἐτράβηξα κ' ἐγὼ τὸ δρόμο μου χωρὶς νὰ βγάλω ἄλλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μου.

Ἐπέρασαν κάμποσες μέρες· ἐκόντευε τὸ μεσημέρι ὅταν ξαναπέρασα μόνος μου ἀπὸ τὸ νομισματοκοπεῖο· τώρα εἶνε καλά, ἐσκέφθηκα νὰ μπῶ, ποῦ δὲν ἔχει πολὺ κόσμο. Ἐπλησίασα δειλὰ-δειλὰ τὸν ἄνθρωπο ποῦ καθότανε ἀπ' ἔξω, καὶ πρὶν προφθάσω νὰ τὸν ρωτήσω ἂν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος, τὸν βλέπω ν' ἀνοίγῃ τὴν πορτίτσα ποῦ ἔγραφε ἀπ' ἐπάνω «δεκάλεπτα» καὶ ἀφ' οὗ μοῦ ἔδωκε ἕνα κομμάτι ἐφημερίδας μοῦ εἶπε μὲ τρόπο πολὺ εὐγενικὸ «ὁρίστε κύριε!» Ἄλλο πάλι τοῦτο... Τί θὰ τῶκανα αὐτὸ τὸ παληόχαρτο... Γιὰ νὰ βάλω φαίνεται δεκάρες ἂν ἤθελα ν' ἀλλάξω.

Ἐπροχώρησα σ' ἕνα μικρὸ διάδρομο καὶ εἶδα στὴ σειρὰ ἄλλες πιὸ μικρὲς πορτίτσες. Ἔσπρωξα τὴν πόρτα ποῦ μοῦ ἔδειξε ὁ ἄνθρωπος ἀπ' ἔξω, ἐμπῆκα μέσα καὶ τὴν ἄφηκα νὰ κλείσῃ μ' ἕνα φοβερὸ πάταγο ποῦ μ' ἔκαμε κ' ἐτρόμαξα.

Εὑρέθηκα μέσα σ' ἕνα μικρούτσικο μικρούτσικο δωματιάκι· ἕνας καθρέπτης ἀπὸ πάνω σ' ἕνα μικρὸ τραπεζάκι, μιὰ βοῦρτσα τῶν μαλλιῶν, ἕνα κτένι, μιὰ βοῦρτσα τῶν ρουχῶν, ἦσαν τὰ ἔπιπλα τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου. Λίγο παραπέρα περίεργο μηχάνημα λεκανοειδοῦς σχήματος προεκάλεσε τὴν προσοχή μου. Ἐπλησίασα, τὸ περιεργάσθηκα, ἀλλὰ τίποτα δὲν ἠμποροῦσα νὰ καταλάβω. Ἄξαφνα βλέπω ἀπ' ἐπάνω μου ἕνα ἀλυσιδάκι μ' ἕνα μικρὸ κρίκο στὸ κάτω μέρος, συνάμα δὲ τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σ' ἕνα χαρτὶ ποῦ ἦταν κολλημένο ἐκεῖ ψηλότερα. Τ' ἀνέγνωσα κ' ἐκατάλαβα τὸ μυστήριο.

«Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν παρακαλεῖται ὁ κύριος νὰ τραβήξῃ τὸν κρίκον πρὸς καθαρισμόν.» Τότε ἠννόησα τὸ ρεζιλίκι ποῦ ἔπαθα προτείνας στὸ κορίτσι τῆς σπιτονοικοκυρᾶς μου νὰ μποῦμε σὲ τέτοιο μέρος!

Ἐστάθηκα λίγη ὥρα γιὰ νὰ μὴ καταλάβῃ ὁ θυρωρὸς τὴν πλάνη μου, κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχα τί νὰ κάνω ἐκεῖ μέσα ἐτράβηξα τὸ ἀλυσιδάκι, ἔτσι γιὰ γοῦστο, κι' ἀμέσως καταρράκτης νεροῦ ἤρχισε νὰ πέφτῃ μὲ θόρυβο ἀπὸ μιὰ κρυμμένη τρύπα. Ἄφῆκα τ' ἀλυσσιδάκι ἀλλὰ τὸ τρέξιμο ἐξακολουθοῦσε. Ἐσκέφθηκα μήπως δὲν τῶκαμε καλὰ κ' ἐξανατράβηξε τὸν κρίκο, ἀλλὰ τὸ νερὸ ἀντὶ νὰ σταματήσῃ πηδοῦσε σὰν τὸν διάβολο κ' ἐπλημμυροῦσε τὴν λεκάνη. Ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι καὶ νὰ βλασφημῶ τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμὴ ποῦ σκέφθηκα νὰ μπῶ σὲ μιὰ τέτοια διαβολοπαγίδα. Ἄφῆκα τ' ἀλυσιδάκι κ' ἔτρεξα πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγω. Ἀλλ' ἄλλος πάλι μπελᾶς παρουσιάσθηκε μπροστά μου. Ἡ πόρτα δὲν ἄνοιγε. Τὴν ἔσπρωξα πρὸς τὰ ἐμπρός, τὴν τράβηξα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ τίποτε· τότε ἤρχισα νὰ φωνάζω καὶ νὰ κτυπῶ μὲ ὅλη μου τὴ δύναμι μέχρις ὅτου ἤκουσεν ὁ θυρωρὸς καὶ ἦλθε καὶ μ' ἄνοιξε.

Μ' ἕνα πήδημα πετάχθηκα στὸ δρόμο· ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὧρες τὸ ἔστριβα γιὰ τὸ χωριό μου! Διότι ἀπὸ τὸ ρεζιλῆκι ποῦ ἔπαθα στὴν Ἀθήνα, ἡ πρωτεύουσα δὲν μὲ χωροῦσε πλέον.

Ἡράκλειον. **«Ἔξυπνος».**

Ὁ κ. Ι. Π. Σταματούλης συγχαίρει τὸν κ. Χρ. Γ. Πέππαν διὰ τὴν περὶ Νενέκου ἱστορικὴν συμβολήν του, ἥτις, ὡς φρονεῖ, εἶναι δεκτικὴ συμπληρώσεως διὰ λεπτομερειῶν τινων ὡς πρὸς τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς ἐκ Ζαχλωροῦς Ἀντωνίας, τοῦ χρόνου, τόπου καὶ τρόπου τῆς ἐξοντώσεως τοῦ Νενέκου.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ 1821

Ἡ φιγοῦρα τοῦ πλοίου τῆς «Καρτερίας»

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ Α.Ο.Δ.Ο.

Ὁ *Κουκκουβῖνος* συγχαίρει τοὺς κ. κ. *Γ. Μασσούραν*, *Ζήτα Κρούπ* καὶ *Γ. Α. Δημητρακόπουλον* διὰ τὴν λύσιν τοῦ *ἀπορήματος* περὶ διαπορθμεύσεως τοῦ λύκου, ἀρνίου καὶ χόρτου. Οἱ κ. κ. *Κρούπ* καὶ *Δημητρακόπουλος* ἠστόχησαν εἰς τὴν λύσιν τῆς διαπορθμεύσεως τῶν ζηλοτύπων συζύγων. Ἡ διαπόρθμευσις δὲν εἶνε παιγνίδι χαρτοπαικτικὸν ὡς φρονεῖ ὁ κ. *Μασσούρας*. Τὰ παιγνιόχαρτα συμβολίζουσι κατὰ τὴν λύσιν τὰ ζεύγη, τὸν ποταμὸν καὶ τὴν λέμβον. Ὁ κ. *Ζήτα Κρούπ* ἠστόχησε πιστεύσας ὅτι ἔλυσε τὸ πρόβλημα τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν ὠῶν. Ἀν τ' αὐγὰ ἦσαν 18 τὸ μερίδιον τοῦ πρώτου ἦτο 6 καὶ οὐχὶ 4, αὐτὸ λέγει ἡ δ' πρᾶξις τῆς ἀριθμητικῆς. Διὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος ἀπαιτοῦνται *βίζαι δυνάμεις* καὶ *ἀναλογίαι*. Ὁ κ. *Σκολόπαξ* παρακαλεῖται νὰ διατυπώσῃ ὅπως πρέπει τὸ πρόβλημα τῶν πορτοκαλλίων, διότι καὶ κατὰ τὸν κ. *Χατσιδάκην* τὸν πρεσβύτερον, δὲν διετυπώθη ὡς ἔδει.

Ὁ *Σολομὼν* ἐρωτᾷ τὸν κ. *Κουκκουβῖνον*, μὲ τὰ σωστά του θὰ γείνῃ ὀπαδὸς τῶν *πνευματιστῶν*, ἂν ἀπαντήσωσιν ἐπιτυχῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις του;

Ὁ *Κουκκουβῖνος*, ἐπικειμένων τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων προκηρύσσει μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ συνδρομητῶν τοῦ «Α. Ο. Δ.» ἀγῶνα *στεφανίτην* πρὸς σύνδεσιν μιᾶς ᾠδῆς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ὀλυμπιονικῶν ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

α΄.) Ἡ ᾠδὴ νὰ ἀποτελῆται ἐκ τεσσάρων ἕως ἓξ τετραστοίχων στροφῶν καὶ νὰ γραφῇ εἰς τὴν ζωντανὴν καὶ λαλουμένην ὑπὸ τῆς πλειονότητος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ γλῶσσαν. β΄.) Τὰ χειρόγραφα τῆς ᾠδῆς φέροντα κατ' ἐκλογὴν τοῦ ποιητοῦ εἴτον ὁπότε ψευδώνυμον, μετὰ ἐνσφραγίστου φακέλλου φέροντος ἐξωτερικῶς μὲν τὸ ψευδώνυμον, ἐσωτερικῶς δὲ ἐντὸς μετὰ τοῦ πραγματικοῦ ὀνόματος καὶ τῆς πατρίδος τοῦ ποιητοῦ, παραδοθήσονται τὴν 30 Ἀπριλίου τρ. ἔτους εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Α. Ο. Δ. Ο.» γ΄) Ἑλλανόδικος τριμελὴς ἐπιτροπὴ ἐκλεχθησομένη παρὰ τοῦ Ριζοσπάστου, θέλει κρίνει πάσας τὰς ᾠδὰς καὶ ἐκ τῶν κριθησομένων ὡς ἀξίων τῆς δάφνης, δημοσιευθήσοντα διὰ τοῦ «Α. Ο. Δ. Ο.» μετὰ τῆς φωτοτυπίας τῶν συνθετῶν.

Σημ. «Α. Ο. Δ. Ο.». Ὁ ἀγὼν ὑιοθετεῖται. Ἴτε παῖδες καὶ γέροντες. Τονίσατε τὴν λύραν! Ὑπὲρ δάφνης ὁ ἀγών!

Ὁ *Κουκκουβῖνος* διορθώνει τὴν κακῶς δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ φυλλάδιον 120|17 τοῦ «Α. Ο. Δ. Ο.» ἐρώτησιν ὡς ἑξῆς: «Τίνες ἀστέρες δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὸ στερέωμα;»

Ὁ *Κουκκουβῖνος* στέλλει τὰς εὐχάς του μὲ τὸ *Χριστὸς Ἀνέστη* πρὸς πάντας τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Α. Ο. Δ. Ο.»

Ὁ Κουκκουβῖνος στέλλει μὲ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τὸν κ. Ι. Παπαχρηστόπουλον, τοῦ ὁποίου εἶναι ἀληθὴς παπποῦς *μὲ τοὺς Κόδρους* διότι ἐπιτυχῶς ἔλυσε τὸ πρόβλημα τῶν αὐγῶν καὶ τὰ ἀπορήματα τῶν σκοτεινῶν ἀκτίνων καὶ τοῦ λύκου τοῦ ζῶντος ἄνευ τροφῆς, ὅστις καταστρέφει μόνον τὰ κουκιὰ καὶ καταστρέφεται αὐτομάτως, ἐὰν ἐπὶ δύο-τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη ὁ ἀγρὸς ἔνθα βλαστάνει τὸ παράσιτον, παύσῃ καλλιεργούμενος διὰ τῆς σπορᾶς κυάμων. Ὁ ἴδιος ἠστόχησεν εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἀπορήματος *ὄλβιος*, ὅστις ἄλλως τρέχει *μέρα-νύχτα* καὶ ποτὲ δὲν κοιμᾶται, διότι δὲν εἶναι οὔτε ἄνθρωπος οὔτε ζῶον, ἀλλά;....

Ὁ *Κουκκουβῖνος* σερβίρει δύο νέα ἀπορήματα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Α. Ο. Δ. Ο. καὶ ἐρωτᾷ τούτους 1) Ποία κάμηλος δὲν ἔχει ἀπολύτως ἀνάγκην τροφῆς καὶ 2) ποῖα φύλλα, δὲν εἶναι φύλλα δένδρων ἢ φυτῶν καὶ ἀνθέων.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ